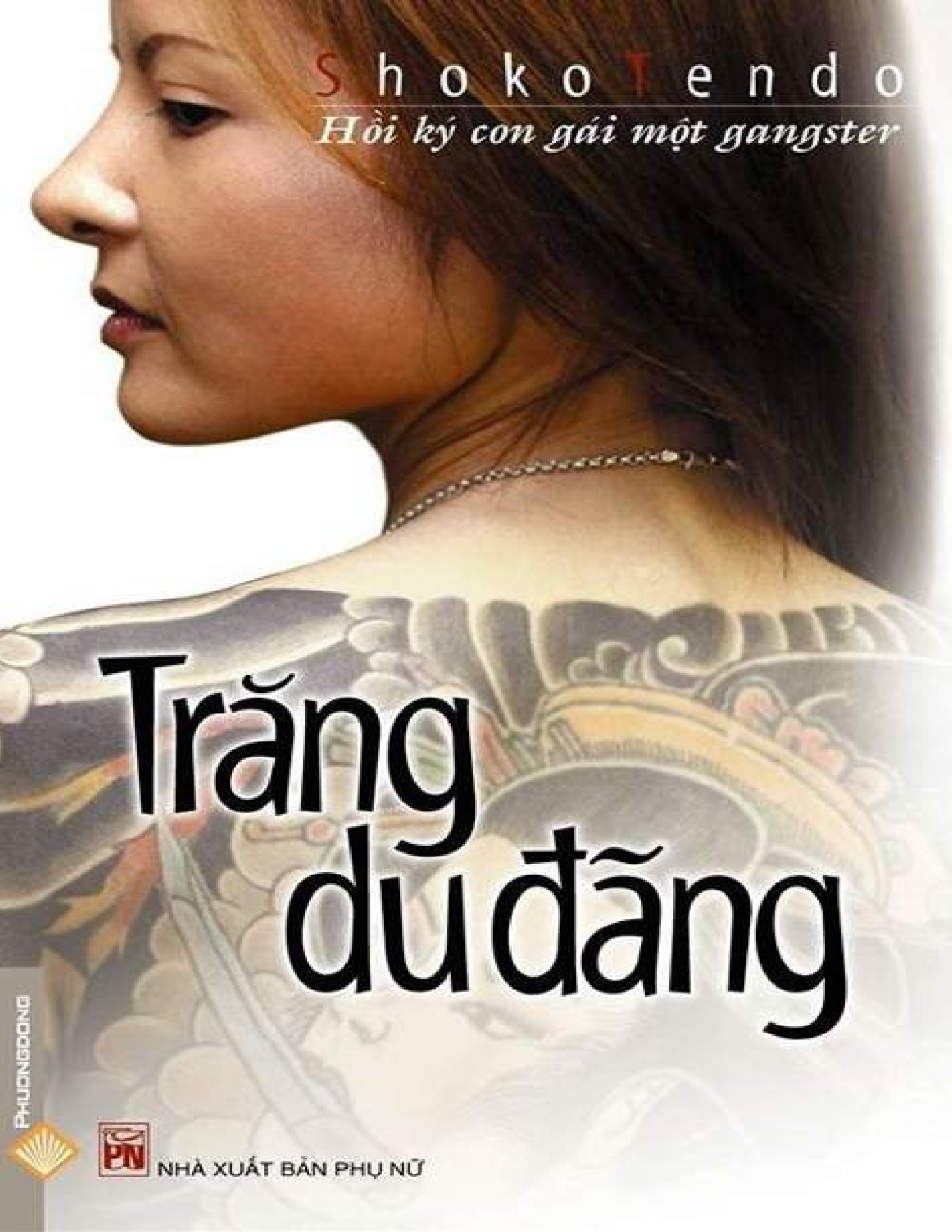

A close-up, profile view of a woman's face and upper back. She has long, dark hair and is looking slightly to the left. Her back is covered in a large, intricate tattoo featuring a central circular motif with a face, surrounded by floral and geometric patterns. She is wearing a thin, beaded necklace.

S h o k o T e n d o

Hồi ký con gái một gangster

Trăng du đãng

PHUONGDANG

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

TRĂNG DU ĐĂNG

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG I: NHỮNG ĐÁM MÂY TRÔI NỔI](#)
[CHƯƠNG II: TRÒ GIÁT GÂN RẾ TIÊN](#)
[CHƯƠNG III: TỘC ĐỘ](#)
[CHƯƠNG IV: CÁC TÌNH NHÂN](#)
[CHƯƠNG V: SỰ TRÙNG PHẠT, BÁO THÙ, ĐỀN ĐÁP](#)
[CHƯƠNG VI: HÌNH XÂM](#)
[CHƯƠNG VII: XÓA SẠCH](#)
[CHƯƠNG VIII: XIỀNG XÍCH](#)
[CHƯƠNG IX: NHỮNG NGÀ ĐƯỜNG LÍ BIỆT](#)
[LỜI CUỐI](#)

- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)

Giới thiệu

Trăng Du Đăng là hồi ký về cuộc đời có thật, đầy bi kịch của nhân vật Shoko Tendo, cũng chính là tác giả cuốn sách. Shoko Tendo là con gái một gangster Nhật. Từ một cô bé yếu đuối quen sống trong vòng tay yêu thương che chở của mẹ, thích làm bạn với chó, mèo, cá vàng, hoa anh đào... cô nhanh chóng trở thành tội phạm tuổi vị thành niên khi mới 12 tuổi và mắc vào ma túy, tình dục rồi dính líu với hàng loạt những người đàn ông đã lập gia đình.

Có kẻ đầu độc cô bằng thuốc phiện, ma túy với mục đích khiến cô trở thành nô lệ tình dục. Có kẻ gặp vấn đề về thần kinh, sau khi đánh đập cô đến máu học ra và kẹt tại khoang cổ khiến cô không thở được lại ôm ấp, xin lỗi như một đứa trẻ vừa phạm lỗi với mẹ. Có kẻ bao bọc che chở cho cô nhưng rốt cuộc, cô cũng chỉ là nhân tình của những người đàn ông đó.

Cho đến một ngày, bố mẹ Shoko đều chết, cô cố gắng để quay lại cuộc sống bình thường - khi gặp một người đàn ông - một tay anh chị yakuza làm việc nghiêm túc để hướng tới một cuộc sống tự chủ. Shoko thức tỉnh và xây dựng cuộc đời mới với người đàn ông này.

“Cuốn sách được ca ngợi với những đánh giá nghiêm khắc và trân trọng nhất, [Tendo] bị những người đàn ông xăm mình đánh đập và chửi mắng, những người thường xuyên tới viếng thăm gia đình cô. Đáp lại, cô gia nhập một băng đảng, hút ma túy và trở thành người tình của một tên gangster. Nhưng cô đã kịp thay đổi cuộc sống trước khi bị đánh đập và sốc ma túy đến chết.” - Recuters

“Tendo? Như một phần của xã hội Nhật Bản, mà phần lớn “đồng bào” của cô không còn tồn tại nữa. Câu chuyện của cô? Như tạo nên tia sáng cho một góc tối tăm, một góc nhỏ chưa từng được tìm hiểu của xã hội Nhật Bản”. - The Guardian

“Những xúc cảm phức tạp và chân thành, cuốn sách đáng để đọc cho những ai muốn tìm hiểu kỹ hơn và muốn có hiểu biết cá nhân mình về một phần xã hội Nhật Bản” - Publishers Weekly

Mục lục

CHƯƠNG I: NHỮNG ĐÁM MÂY TRÔI NỔI

CHƯƠNG II: TRÒ GIẬT GÂN RẺ TIỀN

CHƯƠNG III: TỐC ĐỘ

CHƯƠNG IV: CÁC TÌNH NHÂN

CHƯƠNG V: SỰ TRÙNG PHẠT, BÁO THÙ, ĐỀN ĐÁP

CHƯƠNG VI: HÌNH XĂM

CHƯƠNG VII: XÓA SẠCH

CHƯƠNG VIII: XIỀNG XÍCH

CHƯƠNG IX: NHỮNG NGẢ ĐƯỜNG LI BIỆT

LỜI CUỐI

CHƯƠNG I: NHỮNG ĐÁM MÂY TRÔI NỔI

Tôi sinh vào mùa đông năm 1968, và là con gái của một *yakuza*[1]. Tôi là đứa con thứ ba trong bốn đứa con của bố Hiroyasu và mẹ Satomi. Tôi kém anh trai Daiki 12 tuổi và chị gái Maki 2 tuổi. Bé hơn tôi 5 tuổi, út ít trong nhà là Natsuki, chúng tôi vẫn gọi em bằng cái tên Na - chan.

Thoạt đầu, chúng tôi sống ở Toyonaka, phía bắc của Osaka, nhưng từ lúc tôi còn bé thì cả gia đình tôi đã chuyển đến một căn nhà mới tại Sakai - phía bên kia của thành phố. Đó là một căn nhà rất đẹp, được bảo vệ bằng những cánh cửa sắt hai lớp. Bên ngoài là một lối đi nhỏ uốn lượn dẫn tới cửa chính được viền bằng những bụi cây đỗ quyên hồng và trắng. Bản thân ngôi nhà hơi rộng nếu so với tiêu chuẩn Nhật Bản - bởi chúng tôi đều có phòng ngủ riêng, có một phòng sinh hoạt chung, một phòng ăn, hai phòng *tatami*[2] theo kiểu Nhật, và một phòng dành riêng cho bố tôi lo việc làm ăn và tiếp khách của ông. Ngôi nhà tràn ngập mùi hương của gỗ, tôi vẫn còn nhớ như thế. Phòng nghỉ của chúng tôi nhìn thẳng ra một cái hồ rộng được xây theo kiểu hào nước của lâu đài với rất nhiều những con cá chép đủ màu bơi lượn duyên dáng dưới làn nước. Chúng tôi, thậm chí còn có cả bể bơi để chơi đùa cả ngày dài suốt mùa hè. Phía tay phải bên ngoài phòng ngủ của tôi là một cây hoa anh đào rất cao, đối với tôi đó là một người bạn đặc biệt. Ngồi dưới những tán cây anh đào là thói quen của tôi mỗi khi lo lắng hay có chuyện buồn phiền.

Bên cạnh việc làm ông trùm của một nhóm *yakuza* địa phương, bố tôi còn đảm nhận thêm ba công việc kinh doanh khác: một công ty công trình dân dụng, một hãng xây dựng, và một văn phòng bất động sản. Với tất cả lũ trẻ chúng tôi, ông là một nhân vật thật vĩ đại. Ông bị những chiếc ô tô ám ảnh khi luôn sở hữu cùng lúc vài chiếc ô tô hàng hiệu đời mới, cả xe do Nhật Bản lẫn nước ngoài sản xuất. Đó là còn chưa kể đến tất cả những chiếc Harley và mô tô khác nữa. Cái gara của nhà tôi trông như một phòng trưng bày với những chiếc ô tô và mô tô bóng loáng xếp hàng ngay ngắn một cách tuyệt hảo. Dĩ nhiên, bố tôi không bao giờ hài lòng với những model ô tô cũ và thường sử dụng thời gian rảnh rỗi vào việc nâng cấp động cơ của chúng. Nếu một ai đó cả gan vượt lên trên xe của ông ở vạch đèn đỏ, ông sẽ rồ máy như một tay đua xe hơi chính hiệu rồi vút qua anh ta ngay khi đèn xanh vừa bật. Khi cầm vô lăng, ông giống như một con vịt bơi vun vút dưới nước. Người mẹ nhẫn nhịn của tôi thường năn nỉ kêu ông đừng lái xe quá nhanh, nhưng rồi tôi vẫn nhận được những cú giật nảy người ra đằng sau khi ngồi trên xe của ông, với cảm nhận thế nào là tốc độ.

Mỗi cuối tuần cả gia đình chúng tôi đều đi mua sắm hoặc ăn ở nhà hàng. Lần nào cũng vậy, khi rời khỏi nhà, cái ví bằng da cá sấu của bố phồng lên trông như thể nó vừa nuốt một con mồi to đùng. Mẹ

thì luôn ngồi trước cái bàn gương ba mặt để chải lại tóc và trang điểm một cách kỹ lưỡng như thể nghi thức bắt di bắt dịch. Một bàn tay trắng trẻo, thanh nhã của mẹ cầm một chiếc ô màu hồng nhạt và tôi thì nắm lấy bàn tay còn lại, nhìn chăm chú vào chiếc chiếc nhẫn đá opal mẹ đeo, nó phản chiếu ánh nắng thành những sắc cầu vồng. “Khi con lớn nó sẽ là của con”, mẹ cúi xuống mỉm cười và nói với tôi như vậy.

Bố tôi bận khủng khiếp với việc điều hành băng nhóm *yakuza* và những công việc làm ăn khác, tuy thế ông vẫn luôn ở nhà vào tuần đầu tiên của năm mới. Chúng tôi khó lòng nhìn thềm được khi thấy những món ăn truyền thống mẹ tự tay nấu nướng: rau củ hầm với sốt đậu tương, những lát dày trứng tráng ngọt, đậu đen ngào đường, hạt dẻ vàng hấp cơm; tất cả đều được bày trên những chiếc đĩa sơn mài đen. Vào ngày mùng một tháng Một, sau khi ăn xong, cả gia đình tôi đến thăm một ngôi đền gần nhà và nói lên lời cầu nguyện đầu tiên của năm mới. Lũ trẻ con chúng tôi sẽ bốc thẻ cầu may và nhờ bố mẹ đọc và giải thích hộ ý nghĩa của quẻ thẻ. Đó là nghi lễ hàng năm của gia đình họ Tendo. Cái Tết đầu tiên sau khi tôi bắt đầu đi học, bố đặt vào lòng bàn tay tôi một chiếc bùa nhỏ có hình cái chuông xinh xắn.

“Đây là của con, Shoko”

Chiếc bùa trên tay tôi thật ấm, và cảm giác như quyền năng của nó có thể chạm vào tận sâu thẳm nơi bản thể của tôi. Tôi đeo nó lên chiếc cặp sách đi học, và mỗi khi đụng ngón tay vào nó và nghe tiếng kêu leng keng của chiếc chuông nhỏ, tôi như lạc trong những kỷ niệm hạnh phúc về ngày đầu Năm mới đó.

Bố mẹ tôi rất tốt, nhưng cũng rất nghiêm khắc trong cách cư xử. Quản gia của nhà thậm chí còn bị dặn dò không được phép chiều chúng tôi, và chúng tôi thì không được vừa xem tivi vừa ăn cơm. Trước và sau khi ăn cơm chúng tôi đều phải làm lễ tạ ơn và không quên rửa sạch đĩa bát của mình khi xong bữa. Dù được nuôi dạy theo kiểu truyền thống và hơi phép tắc, nhưng tôi lại thích như vậy.

Nhà tôi luôn đông khách, những người khách sống động đến rồi đi, những tay buôn bán xe hơi, trang sức, kimono, thợ may, đủ mọi loại người. Đó quả là một thế giới hấp dẫn cho một đứa trẻ lớn lên.

Ông nội tôi chiều tôi nhất trong số những người cháu của ông. Khi tôi 3 tuổi, ông hay để tôi trên đầu gối, vừa tâng vừa hát: “Shoko, Shoko”, như kiểu ru ngủ. Nhưng rồi, ông mất vì một cơn đau tim. Bốn năm sau, ngay sau khi tôi vào học lớp một, bà tôi cũng đi xa. Khi chúng tôi chuẩn bị ngồi xuống ăn bữa trưa, ngay sau đám tang của bà, thì một ông chú họ của tôi xuất hiện và nói to với bố tôi:

“Đồ tội phạm cặn bã. Ông sẽ không nhận được một đồng nào từ cái nhà Tendo này đâu”

“Đám ma còn chưa xong mà mày đã dám nói về chuyện tiền? Cút xéo đi ngay và để tao yên, đồ kèn kèn thôi tha!”. Bỏ tôi găm lên dữ dội.

Những người họ hàng khác của tôi cũng ngồi đó và ngó lơ lên trần nhà. Tôi cảm thấy phát ốm lên với ý nghĩ rằng bọn họ có thể đánh lộn lẫn nhau chỉ vì tiền, thậm chí ngay sau khi bà tôi vừa nằm xuống. Tôi luôn nhớ rằng bố mình là một *yakuza*, nhưng lần này chắc chắn là ông đã cư xử đúng.

Một thời gian sau đó, bố tôi gặp vài rắc rối và bị đi tù. Chúng tôi, trước đó vốn không có nhiều chuyện để làm với hàng xóm kể từ khi chuyển đến, nay đột nhiên trở thành đề tài cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách - tất cả đều đáng kinh tởm. Đó là kinh nghiệm đầu tiên của tôi về sự phân biệt đối xử, nhưng nó không phải là kinh nghiệm cuối cùng.

Một lần khi tôi đang ngồi vẽ tranh trước cửa nhà, một người phụ nữ cùng khu phố đi qua và rẽ vào chỗ tôi ngồi, thì thào vào tai tôi: “Soko - chan, cháu có biết là anh trai cháu không phải là anh trai ruột không? Mẹ cháu đã có nó trước khi gặp bố cháu đấy”.

Những gì cô ta nói tuyệt nhiên không gây ảnh hưởng gì tới cảm nhận của tôi về anh trai mình, song tôi không thể hiểu tại sao người ta lại có thể nói như thế với một đứa trẻ. Bọn trẻ con trong cùng khu phố thì nhanh chóng bắt chước thái độ cư xử của bố mẹ chúng. Ở trường, tôi bị gọi là “đứa trẻ *yakuza*” và bị đối xử như thể tôi là vật bị xã hội ruồng bỏ. Và sáu năm ở cấp tiểu học của tôi biến thành sáu năm liên tục bị bắt nạt.

Tôi sẽ không bao giờ quên câu chuyện tôi gặp khi đang học lớp hai. Đó là giờ vệ sinh, và đến lượt nhóm của tôi làm vệ sinh phòng giáo viên. Bị hai chiếc bàn che khuất cả người khi đang bò trên sàn lau dọn, tôi chợt đông tai lên khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của một cô giáo, người trước nay vẫn luôn đối xử tốt với tôi.

“Shoko Tendo? Nó biết vẽ, khả năng đọc viết cơ bản của nó cũng ổn, nhưng chỉ thế thôi. Biết dạy gì hơn với một đứa đàn như vậy”.

Giọng cô ta nghe thật ghê gớm và tôi nhìn thấy cô ta quăng một tờ giấy lên trên mặt bàn cho những giáo viên khác cùng xem.

“Đúng thật, cô không nói đùa”, họ cười.

Đó là bài kiểm tra gần đây nhất của tôi. Có thể tôi đã không làm bài tốt lắm, nhưng dẫu sao tôi cũng đã cố gắng hết mình. Chợt họ nhìn thấy tôi đang đứng đó kinh ngạc, nên vội vàng đổi giọng: “Quét dọn xong rồi à? Giỏi lắm”. Với nụ cười giả dối trên gương mặt, họ đưa tôi ra khỏi phòng giáo viên.

Và tôi đã học về tính hai mặt của con người như thế đấy, bài học mà tôi không bao giờ quên được.

Thời đó, trẻ con từ bốn đến mười bốn tuổi không được đến thăm trại giam nên tôi và chị Maki không bao giờ có cơ hội được gặp hay nói chuyện với bố. Mẹ đã lĩnh nhiệm vụ điều hành công việc kinh doanh cũng như trông chừng những thành viên trẻ trong băng nhóm *yakuza* của bố. Mẹ đưa em Na-chan theo khắp nơi, kiên nhẫn và trầm tĩnh đợi đến ngày bố được thả. Tôi chưa bao giờ nghe mẹ ca thán một lần nào. Vì không muốn mẹ phải thêm lo lắng nên tôi không lần nào dă động đến những chuyện xảy ra ở trường học.

Tuy nhiên, do chẳng có ai biết nên chuyện tôi bị bắt nạt nhanh chóng trở thành trò thường nhật. Quần áo tập thể thao, giày chơi quần vợt của tôi bị đốt, và tôi là đứa duy nhất bị bắt cạo đầu mỗi phiên trực nhật. Tôi gần như bị coi là không tồn tại. Những đứa trẻ cầm đầu các trò bắt nạt tôi phần lớn có đều có điểm số rất cao và có bố mẹ chúng đều làm nghề sang trọng. Cách thức bắt nạt của bọn chúng rất ranh ma và khéo léo nên trừ phi tôi làm ầm lên, còn không các giáo viên chẳng bao giờ nhận ra. Tôi biết sẽ chẳng được gì nếu đi mách lại những chuyện đó, thậm chí chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn. Các trò bắt nạt ngày càng kinh khủng và không mấy khi trùng lặp. Nhưng mặc cho bọn chúng giờ trò, tôi không bao giờ khóc và cũng không nghỉ học trừ khi bị ốm.

Những người bạn duy nhất của tôi là vở và bút chì. Tôi dùng thời gian ra chơi và ăn trưa để vẽ tranh, mặc kệ những lời chế nhạo của lũ bạn cùng lớp.

“Bố mày là quân du đảng”

“Chắc chắn là bố mày không về nhà vào ngày của các ông bố đâu, vào tù mà gặp”.

“Có gì sai khi người ta là một *yakuza*?” tôi bật lại, bởi điều duy nhất tôi không thể chịu đựng được đó là bố mẹ tôi bị lăng mạ. Và mặc dù là con gái của một *yakuza* cũng đồng nghĩa với việc bị đối xử như rơm rác, tôi vẫn quyết định là sẽ không bao giờ giả vờ giả vịt về bản thân chỉ để kết bạn.

Khi trở về nhà từ cái nơi đáng ghét đó, tôi luôn được hai chú chó và mèo chờ trông ở cổng. Ngồi xuống và vuốt ve bộ lông mềm mại của chúng làm cho lòng tôi dịu lại. Con người dối trá và đối xử khắc nghiệt với nhau, nhưng các con thú thì khác. Cá chép tôi cho ăn mỗi ngày có thể biết được tiếng

bước chân tôi và bơi lượn theo tôi vòng quanh hồ. Chúng cần tôi, và với tôi, chúng còn hơn là thú nuôi, chúng chính là những thành viên của gia đình. Vào mùa xuân, khi nhìn ra ngoài cửa sổ phòng ngủ, thấy những cánh hoa anh đào chao liệng trong gió xuân tựa những bông tuyết, trái tim tôi cũng như đang nhảy múa. Và nếu áp tai nhẹ nhàng lên thân cây, tôi dám chắc là mình nghe thấy những nhịp đập bé nhỏ như thể tôi và cái cây đang cùng nhau trò chuyện. Đến mùa hè, khi những cây hoa anh đào đã nở hết, tôi lại ra nằm dưới cây, ngắm nhìn bầu trời qua những tán lá và hình dung về thế giới bên ngoài những đám mây trôi. Khi còn là một cô bé con thì nhà là nơi duy nhất tôi cảm thấy thật sự hạnh phúc.

Mẹ với tôi rất đặc biệt. Tôi là một đứa trẻ khá yếu ớt, vậy nên mẹ thường xuyên lo lắng về tôi và không bao giờ để tôi ở xa mẹ. Nhưng điều này cũng khiến tôi luôn luôn lo sợ rằng mẹ có thể biến mất khỏi cuộc đời mình. Có lần bị ốm nằm ngủ trên giường, khi mở mắt ra không thấy mẹ ở bên, tôi đã gọi ầm lên nhưng mẹ không trả lời. Tôi chạy chân trần ra khỏi nhà để tìm mẹ và cuối cùng thấy mẹ đang đi từ cửa hàng tạp hóa về.

“Con làm gì vậy? Lẽ ra con phải nằm trên giường chứ.”, mẹ nói và nhìn tôi một cách bối rối.

Tôi không thể giải thích vì sao tôi lại sợ hãi như vậy. Mỗi lần bị ốm, mẹ lại mang đồ ăn đến tận giường cho tôi - cháo gạo với mặn muối đỏ tươi cùng nửa trái đào vàng óng. Tôi vẫn nhớ vị ngọt hiền lành của bát cháo và vị đậm đà của mặn muối, mà không hề biết rằng những giây phút dịu dàng sống bên Mẹ như vậy ngắn biết bao nhiêu.

Tôi từ trường về nhà trong cơn sốt hầm hập, vừa lúc đó thì Mizuguchi - một tay trẻ tuổi trong nhóm *yakuza* của bố tôi - lên vào phòng tôi. Hắn lượn đến chỗ đệm futon tôi đang nằm.

“Ồm hả cưng?”

Có một thoáng khác thường lóe lên trong đôi mắt đó, và tôi cảm thấy điều gì lạ lùng trong hành vi của hắn.

“Vâng”, tôi đáp và cố gắng không nhìn vào mặt hắn.

“Shoko - chan, cưng đúng là đã trở thành thiếu nữ rồi, lại còn xinh đẹp hơn rất nhiều nữa chứ”.

Mizuguchi ghé sát vào mặt tôi và gắng sức để hôn tôi. Tôi chống cự khi hắn luồn một bàn tay sần sùi vào trong áo ngủ của tôi và chộp lấy ngực tôi. Tôi có thể nhìn thấy cả hình xăm lộ ra dưới cánh tay áo somi của hắn. Bằng mọi cách tôi cố đâm đá để thoát ra khỏi vòng tay hắn đang ghi chặt, tôi quá sợ hãi, cả người run lên bần bật và gần như phát ói. Vài ngày sau, Mizuguchi bị bắt trong một vụ buôn bán ma

túy.

Tôi đã không thể nào thật sự tin tưởng được vào người lớn, kể từ ngày đó.

Ngay sau khi tôi vào học lớp bốn, Bố được trả tự do. Ông bắt đầu vui chơi suốt các tối ở các quán bar đắt tiền và về nhà vào nửa đêm với vài ả chiêu đãi viên. Ông la hét: “Shatomi! Shoko! Tôi có quà cho mọi người đây. Ra đây ăn đi.” Tôi không muốn làm bố nổi điên lên trong cơn say nên cho dù có buồn ngủ đến đâu hay no đến thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng bò ra khỏi giường.

“Trông ngon quá bố ạ”

Và tôi cố rặn ra một nụ cười sau khi ăn hết số bánh ông mang về. Đây là thời gian tôi bắt đầu tăng cân. Ở trường, các trò trêu chọc ngày càng tồi tệ, tôi bị gọi là “con lợn” hoặc “đồ phì nộn”.

Tôi ghét cảnh nhìn thấy bố say xỉn trở về nhà mỗi tối. Hơn thế nữa, tôi còn bị những ả chiêu đãi viên ghét bỏ, những ả súc nức mùi nước hoa và giọng nói thì ngọt ngào một cách bệnh hoạn.

“Chúng mình đã về nhà rồi. Nhà an toàn và ấm áp làm sao”

Bọn họ cởi quần áo ngay trước mặt mẹ tôi và tôi. Tôi lúc đó đã đủ khôn ngoan để nhận biết rằng bọn họ không kêu ca gì bố tôi chẳng qua chỉ vì tiền của ông. Thật kinh khủng khi thấy mẹ tôi vẫn còn có thể cúi đầu để cảm ơn rất lịch sự mấy ả điếm này.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, bố tôi thường la hét ầm ĩ và quăng đồ đạc trong nhà lung tung. Vạm vỡ, khỏe mạnh, nhưng trong lúc nổi cơn thịnh nộ, bố tôi không thể nào kiềm chế nổi bản thân. Bố đập vỡ các cửa sổ hay rồ máy ô tô cho đến khi động cơ khét mù ra. Thậm chí tôi chẳng nhớ nổi đã bao nhiêu lần phải đi đem tivi hay điện thoại đi sửa nữa. Em Na - chan lúc đó thường trèo lên thảm futon với tôi và sợ hãi níu chặt lấy tôi.

“Chị Soko, em sợ, em sợ”

“Na - chan, đi ngủ đi em. Chị còn ở đây thì không có chuyện gì xấu xảy ra với em đâu”

Tôi giả vờ đóng vai một người chị cứng rắn, nhưng trong thâm tâm cũng run rẩy không kém. Khi bão tố đi qua, tôi thường xuống dưới nhà để giúp mẹ thu dọn chiến trường, và lúc nào mẹ cũng khóc.

“Đừng lo cho mẹ,” mẹ nói, “Ngày mai con còn phải đi học. Đi ngủ đi”.

Nhưng tôi không muốn để mẹ một mình nên giả tảng như không nghe thấy gì hết và tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Khi nào con lớn lên, con sẽ giàu có và mua cho cả nhà mình một cái nhà mới thật to”. Tôi cố gắng động viên mẹ.

Ngày hôm sau, bố tôi ngạc nhiên nhìn nhà cửa.

“Cái quái gì xảy ra ở đây thế?” Ông hỏi.

Ông hoàn toàn không nhớ gì về chuyện mình đã làm và lý do tại sao, nên cho dù rất sợ ông nhưng tôi không bao giờ có thể ghét ông được.

Có một giai đoạn bố tôi trở nên bận rộn với những mối quan hệ làm ăn trong băng đảng của mình đến nỗi chả mấy khi ở nhà. Những nhân viên làm việc trong văn phòng của ông tại nhà tôi cũng thường xuyên vắng mặt, tôi toàn ở nhà một mình. Điện thoại đồ chuông không ngớt, và khi tôi nhắc máy trả lời, đầu dây bên kia nói đại loại kiểu: “Sau ba giờ ngày mai tám séc này sẽ mất giá trị thanh toán. Hãy nhớ nói lại với bố mẹ cô ngay. Đừng quên đây, ok?”

Phía bên kia gác máy, nhưng từ “mất giá trị thanh toán” để lại một dư vị không chút hay ho. Mặc dù không hiểu rõ ý nghĩa của nó nhưng tôi dám chắc rằng có điều gì đó không tốt lành đang xảy ra. Bố tôi bắt đầu nghiền ngẫm các bản thiết kế hàng đêm, tỷ mỉ đo đếm và vẽ lại các đường nét. Đôi khi ông ngồi hàng giờ liền bên bàn làm việc, hai tay ôm đầu.

Tôi biết rằng bố tôi đã làm việc rất vất vả để nuôi nấng chúng tôi, nhưng khi gieo mình xuống đệm futon mỗi tối, tất cả những gì tôi có thể nghĩ là tại sao bố lại trở về nhà khi đã say xỉn và cư xử tệ với gia đình như thế. Trong bóng tối, nhìn những thớ gỗ của trần phòng ngủ chầm chầm cho đến khi nó trông giống như một gương mặt ma quái, tôi quen dần với sự sợ hãi. Tôi chỉ có thể yên tâm chìm vào giấc ngủ mỗi khi nhìn thấy mẹ đã nằm trên đệm futon bên cạnh. Thời gian đó, tôi không bao giờ có một đêm ngon giấc và rất khó tập trung khi đi học. Nói thật ra, việc học không phải là ưu tiên đầu tiên của tôi nên cho dù có buồn ngủ hay không tôi cũng cho rằng mình đã chẳng học hành được gì nhiều.

Và rồi, sau sáu năm đau đớn, cấp tiểu học của tôi cũng đã đi đến kết thúc.

CHƯƠNG II: TRÒ GIẬT GÂN RẼ TIỀN

Cùng quãng thời gian tôi tốt nghiệp tiểu học, chị gái Maki của tôi cũng bỏ học và trở thành một *yanki* - những đứa trẻ hoang dại, nhuộm tóc sặc sỡ và đua xe trái phép trên những chiếc xe máy tự chế hay mô tô không có bộ phận giảm thanh. Chị ấy mặc những bộ đồ rất sành điệu và trông già hơn cái tuổi học sinh trung học cơ sở của mình. Tất nhiên, tôi nghĩ chị ấy rất tuyệt, nhưng chính con người “tuyệt vời” đó đã khiến cho cuộc đời tôi hoàn toàn đảo lộn.

Đó là vào mùa xuân trước khi tôi bắt đầu vào học cấp hai. Một tối muộn, tôi bắt gặp chị Maki khi chị đang chuẩn bị chuồn ra khỏi nhà. Ngại rằng tôi có thể mách chuyện nên chị hỏi tôi có muốn đi cùng chị hay không. Tôi thấy tội lỗi khi nghĩ tới Mẹ, người luôn lo lắng đến phát ốm lên vì những hành vi của Maki. Và mặc dù biết rằng thật khắc nghiệt với bà nếu một cô con gái nữa của bà là *yanki* nhưng, tôi tò mò đến chết đi được trong ý nghĩ khám phá ra việc chị Maki sắp sửa làm.

Maki sử dụng khả năng hóa trang tài tình của mình để biến tôi từ một cô bé mười hai tuổi thành một thiếu nữ đang tuổi dậy thì, trát lên mặt tôi một lớp điểm trang dày và mặc cho tôi bộ quần áo nổi nhất của chị. Tôi cảm thấy mình như một *yanki* thứ thiệt khi chúng tôi chui vào trong chiếc taxi để tới trung tâm thành phố. Bên ngoài cửa sổ taxi, đường phố bị lèn chặt bởi những chiếc xe máy tự chế màu sắc lòe loẹt, và nhiều nhóm *yanki* thiếu niên kéo tuôn ra từ các góc phố. Cảnh vật trông không còn như chính nó vào ban ngày nữa, đêm tối đã làm cho thành phố trở thành thiên đường cho các *yanki*, được chiếu sáng bởi các ngồn đèn neon đầy màu sắc. Không khí tràn ngập sự kích động.

Maki trả tiền xe và cánh cửa taxi bật mở. Không khí ban đêm lạnh lẽo phủ xung quanh chúng tôi. Cố gắng tránh rùng mình vì lạnh, chúng tôi chạy thật nhanh trên những đôi giày cao gót đến *Minami Disco* - một sàn nhảy. “Nếu có ai hỏi thì cứ kêu là em mười tám tuổi”, chị Maki căn dặn tôi trước khi bước vào thang máy. Ở chỗ ra vào, có một tấm biển lớn đề chữ CHỈ DÀNH CHO TRÊN MƯỜI TÁM TUỔI. Tôi bắt đầu hoang mang tợn. Trông tôi không giống như mười tám tuổi. Không có cách nào cho tôi vào đâu.

Chị Maki nhìn tôi một lượt và đưa tôi đi qua cửa. Chị đưa tiền phí vào cửa bằng một bàn tay rất đàn bà với những móng tay sơn đỏ. Việc ra vào hóa ra lại quá dễ dàng.

Tôi dừng bước trước sàn phòng nhảy được chiếu đèn mờ ảo và gần như bị đánh bật ra sau bởi tiếng nhạc dội quá lớn. Nhịp bass của Trái đất, Gió và Lửa trong *Boogie Wonderland* tựa tiếng quay từ mặt đất làm chân tôi rung lên và lan chuyển trong cả cơ thể tôi. Nhìn xung quanh, tôi nhận ra tấm biển

ngoài cửa ra vào nên hiểu là CHỈ DÀNH CHO YANKI. Mặc dù đang là đầu xuân nhưng căn phòng nóng và ẩm như đang giữa hè vậy. Trong sự tương phản quái dị với cái nóng và âm thanh và đám đông điên cuồng đang ra sức nhảy nhót, một quả cầu bằng kính xoay chậm chậm trên cao tỏa ra ánh sáng cầu vồng tuyệt đẹp.

Trong lúc tôi đứng như một con ngốc vì cảm thấy mình hoàn toàn không thuộc về nơi này thì một cô gái *yanki* trông già dặn bước ra chỗ tôi.

“Này, chẳng đầy bao nhiêu tuổi?”

Cô ấy rõ ràng không phải là nhân viên của sàn nhảy nên tôi phá vỡ lời hứa với chị gái mình.

“Em mười hai tuổi”

“Không đùa đấy chứ? Thế mà đây tưởng chẳng đầy bằng tuổi. Thế ra đây và nhập bọn đi.”

Cô ấy kéo tôi đi ra chiếc bàn gần đó và ấn tôi ngồi xuống. Chị Maki vừa nổ một câu với đám bạn trên sàn nhảy và chẳng mấy may chú ý gì đến tôi.

“Này, này, mày nghĩ em này bao nhiêu tuổi?”, cô gái ấy hỏi tên con trai ngồi cạnh tôi. Hắn chải đầu theo ngôi chữ V rất rõ, một cách để chứng tỏ rằng mình là một thằng hư hỏng khoái chải chuốt đầu tóc.

“Khoảng mười bảy”

“Không phải. Nó mới mười hai mới chết chứ.”

Mọi người ngồi quanh bàn xoay người lại và nhìn tôi chăm chăm.

“Tởm thật. Mày tên gì?”

“Mày đến đây với ai?”

Đột nhiên ai cũng muốn biết về tôi.

“Em là Shoko. Em đi với chị em, chị Maki.”

“Tởm thật. Mày là em gái Maki à...”, tên con trai đầu tóc chải chuốt tiến lại gần và nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi không chắc là hắn thỏa mãn với câu trả lời của tôi hoặc bị tiếng nhật thối bạt đi, nhưng đầu

hắn cứ giật giật khi nói. Cô gái *yanki* lúc này bèn giới thiệu bản thân.

“Được, Maki và tao là chiến hữu tốt đấy. Tao tên là Sayuri. Chào”

Cô ấy đẩy cho tôi một cốc rượu gừng, và mọi người cùng đồng thanh hô to *kampai* và chạm cốc. Tôi cảm thấy như mình đã chết và được lên thiên đường. Lần đầu tiên trong đời, tôi có bạn. Có vẻ như những *yanki* dù sao cũng không tồi.

“Shoko, vác cái thân ra đây!”, Sayuri gào lên từ sàn nhảy khi điệu *Play That Funky Music* của nhóm Wild Cherry dội ra từ những chiếc loa. Chúng tôi đã nhảy đến tận giờ đóng cửa.

Khi chúng tôi trở về nhà trên chiếc ô tô màu hồng cực sốc hiệu Nissan Skyline của một người bạn của chị Maki, trời đã gần sáng. Chiếc xe đi rất chậm và sóc, nhưng tâm trí tôi như đang ở trên mây. Tiếng hát của Saki Kubota trong bài *Ihojin* vang ra từ dàn máy trên xe. Đây là một bài hát rất nổi tiếng vào thời đó và thường được nghe nhiều đến phát ngấy, song với tôi lúc đó, nó trở nên tươi mới như mới lần đầu. Trở về nhà, cả hai chị em tôi đi rón rén trên sân và trèo qua cửa sổ vào phòng ngủ của Maki. Chúng tôi thay áo ngủ, nhanh chóng tẩy trang và đổ ập lên trên đệm ngủ. Thế nhưng tôi quá háo hức để có thể ngủ. Vì đây là lần đầu tiên trong đời tôi làm một việc như thế.

Từ ngày đó, tôi là một *yanki*.

Khi học ở trường cấp hai được một tháng, tôi xỏ lỗ tai bằng một chiếc kim khâu máy được hơi nóng trên bật lửa và nhúng vào thuốc khử trùng. Tôi trang điểm rất đậm, đánh móng tay và ăn mặc như bất kỳ một cô gái *yanki* nào. Tuy nhiên tôi vẫn đến trường hàng ngày. Với điệu bộ như trên, không một ai còn dám nói gì với tôi và những trò bắt nạt cũng dừng lại hoàn toàn.

Tuy nhiên, một ngày nọ, giáo viên chủ nhiệm của tôi triệu tập tôi tới phòng giáo viên.

“Tendo, sửa lại tóc đi”, cô ấy ra lệnh.

“Tại sao em phải làm thế ạ? Nó là tóc tự nhiên mà.”

“Dối trá! Trừ phi em nhuộm lại nó thành màu đen như cũ, còn không thì đừng hòng đặt chân vào lớp tôi.”

Những từ này làm cho tất cả những cơn tức giận dồn nén bấy lâu nay của tôi với các giáo viên bùng nổ.

“Cô nói cái gì? Cô nghĩ cô đang nói chuyện với đứa quái nào thế?”

Cùng với đó, tôi thô bạo gạt hết tất cả những đồ dùng của giáo viên trên mặt bàn xuống sàn nhà, và dùng hết sức đá vào cái ghế cô giáo đang ngồi. Hiển nhiên là cô ấy không chờ đợi một phản ứng như thế từ phía tôi, vì thái độ của cô chuyển ngay từ giận dữ sang nhẹ nhàng để làm tôi bình tĩnh lại.

“Cô e rằng điều đó vi phạm nội quy nhà trường.”

Có vẻ như tôi đã làm cho cô ấy đã quá sợ hãi nên cô nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Thật là ngu xuẩn!

Ngày hôm đó tôi không trở lại lớp học mà cũng chẳng về nhà. Đây là lần đầu tiên khởi động cho những lần trốn nhà tiếp sau của tôi. Đến tối thì cả trường đều nghe về câu chuyện xảy ra ở phòng giáo viên lúc sáng, và từ đó tôi trở đi, tôi hoàn toàn bị cô lập.

Thay vì về nhà, tôi lại đến chỗ Natsuko - một cô gái lớn trong băng của chúng tôi - và kể lại toàn bộ câu chuyện.

“Đúng là chuyện bực mình. Thế nên tao ghét giáo viên lắm”. Natsuko tuôn ra câu này cùng với một làn khói thuốc. Cô ấy là một yanki “có cỡ”. Gần đây cô ấy có gây chuyện khá nghiêm trọng với vài giáo viên trong trường và nghỉ học luôn.

“Tốt, từ bây giờ chúng mình là chiến hữu”, Natsuko tuyên bố, và sau khi nhuộm tóc mình xong, cô ấy dùng phần thuốc còn lại nhuộm tóc tôi thành màu vàng platin. Natsuko còn cho tôi mượn vài bộ quần áo, rồi cùng nhau chạy xe loăng quăng, thò đến nửa đầu ra ngoài cửa sổ ô tô, hít thinner[3] thỏa thuê rồi cười nói âm ỉ đến tận đêm khuya.

Tôi thậm chí còn không gọi về sau đó mà tiếp tục đi chơi nhiều đêm liền ở nhà các thành viên khác trong hội. Và trong thời gian đó tôi cũng bắt đầu cặp kè với Yuya, hơn tôi hai tuổi. Mọi người nói chúng tôi khá đẹp đôi và dường như mọi chuyện với chúng tôi đều ổn.

Tất cả các cô gái trong hội của chúng tôi đều đã mất trinh từ lâu. Giống như họ, tôi không bao giờ suy nghĩ về chuyện tình dục một cách nghiêm túc - với chúng tôi nó thành một kiểu chứng minh rằng mình đã là người lớn. Tôi nóng lòng để thành người lớn đến mức, khi Yuya nói lên giường với cậu ta, tôi đã chớp lấy ngay lời đề nghị này. Thật ra, Yuya rõ ràng chẳng có ý định nghiêm chỉnh gì với tôi hết, cậu ta đã ngủ với các cô gái khác trước đó khá nhiều, nhưng vì đây là lần đầu tiên của tôi nên tôi cóc cần

quan tâm. Tôi đoán là người như Yuya sẽ làm việc đó không tệ.

Yuya cởi quần áo của tôi, thành thạo như thể đã làm điều đó cả triệu lần rồi và hôn tôi. Đột nhiên, những ký ức hãi hùng từ thời thơ ấu ùa đến trong tâm trí tôi. Bàn tay cậu ta chuyển dần từ ngực tôi xuống bên dưới, và tôi không nghi ngờ gì nữa về chuyện sắp xảy ra. Yuya mở cái ngăn kéo của cái tủ cạnh giường, lôi ra một hộp bao cao su. Xoay lưng về phía tôi, cậu ta đeo một chiếc vào...

“Có đau không?” Cậu ta hỏi

“Không”, tôi đáp, mặc dù thật sự là khá đau

Khi mọi việc kết thúc, tấm ga giường đầy vài vết máu. Tôi sợ điều này sẽ tố cáo việc tôi vẫn còn là một trinh nữ nên tôi thận trọng đổ lên đấy một ít thuốc tẩy và giặt nó ra khỏi giường, vo tròn lại rồi quăng vào máy giặt. Mặc dù thế, Yuya vẫn đi khoe khoang với đám bạn rằng đây là lần đầu tiên của tôi, và tệ hơn, tôi chẳng phản ứng gì khi cậu ta chạm vào cơ thể tôi - tôi hoàn toàn lãnh cảm. Những lời nói của Yuya làm tôi đau đớn, nhưng nó đặc biệt đau đớn hơn ở chỗ, nó đúng. Ngủ với cậu ta chẳng đem lại tí khoái cảm nào.

Có thể đây là một quãng thời gian mệt mỏi và căng thẳng nhất từ trước tới giờ, nhưng bằng một cách nào đấy tôi không nhận biết được, tôi giảm cân khá khá. Thi thoảng tôi đảo qua nhà, và lần nào cũng đối mặt với cơn thịnh nộ của bố. Bố hay gào lên những câu: “Mày để đầu tóc kiểu quái gì thế?”, và vớ lấy bất cứ vật gì gần đó như cái gạt tàn chẳng hạn, ném thẳng vào đầu tôi. Bố đánh tôi rất mạnh, đến mức tôi có cảm giác như mình sắp sửa chết đến nơi rồi. Nhưng không bao giờ tôi nói một lời xin lỗi hay đi bác sĩ, tôi chỉ lê ra chỗ nằm rồi nghỉ cho đến khi nào cảm thấy khá hơn. Đôi lần mẹ cũng cố gắng can ngăn chúng tôi. Cái cảnh người phụ nữ nhỏ bé, đầu tóc rối bù, cầu xin tôi đừng gây chuyện với bố nữa và bố ngừng đánh tôi, còn làm tôi cảm thấy tôi tệ hơn nhiều nếu so với những vết thương trên da thịt. Tôi ghét phải làm cho mẹ khóc như thế, nhưng rồi cũng không bao giờ kiềm chế được những lần bút cũi.

Chị Maki cũng thường xuyên bỏ nhà đi lang bạt, rồi bị kéo về, và cũng bị bố đánh. Nhưng chị ấy chỉ đợi cho đến khi các vết thương lành lại rồi lại bỏ đi - một kiểu sống *yanki* điển hình. Tuy nhiên sau khi bị cảnh sát hốt vài lần, chị Maki đã phải vào trại tạm giam. Có một lần chị được thả ra theo chế độ tạm tha, nhưng vì không chịu thay đổi cách sống nên sau đó, Maki lại bị đưa vào trại.

Cuối cùng, chị ấy phải đến trại giáo dưỡng cho trẻ vị thành niên. Một thời gian ngắn sau khi Maki bị kết án, tôi nghe bạn bè nói lại là Yuya cũng ở trong trại. Kể từ khi chúng tôi ngủ với nhau, chúng tôi

chưa nói chuyện lại với nhau lần nào, nên tôi cũng không quan tâm mấy.

Mỗi buổi tối tôi đều lượn lờ quanh trung tâm thành phố hay phóng xe chơi lòng vòng. Tôi chưa nếm trải cảm giác tồi tệ do thinner gây ra nên ngày nào cũng xài vài lần. Bạn bè tôi thì càng ngày càng nhiều.

Khi tôi học lớp tám, một người bạn của tôi tên là Makoto, hơn tôi ba tuổi và chơi trong nhóm mô-tô giới thiệu cho tôi một cô bạn bằng tuổi tôi. Yoshimi và tôi nhanh chóng thành cạ chơi bởi suốt ngày. Một hôm, chúng tôi bị một nhóm mấy đứa con gái lớn tuổi hơn trong hội gọi đến, bọn nó nghĩ chúng tôi đã quá tự mãn. Lúc đến nơi, cả hai nhận ra mình đã gặp rắc rối vì ở đó có tận 4 đứa con gái và 2 thằng con trai đang nằm đợi. Chúng tôi biết chúng tôi không có cơ hội thắng, nhưng nếu chúng tôi có thể đánh dù chỉ một đứa thôi thì cũng đáng rồi, nên hăm hở vào cuộc. Kết quả không nằm ngoài dự đoán - Yoshimi và tôi bị đánh nhừ tử.

Sau khi bọn kia đi khỏi, chúng tôi cố gắng lê lét đứng lên. Yoshimi lôi từ trong túi áo ra một gói Seven Stars và đưa tôi một điếu.

“Cảm ơn”

Tôi ngậm nó vào miệng và máu thấm ngay vào điếu thuốc. Yoshimi châm lửa cho tôi nhiệt tình từ chiếc bật lửa 100 yên của cô ấy, gần như chạm cả lửa vào tóc mái của tôi nữa.

“Shoko này, mày có muốn trả thù không?”

“Có chứ. Còn mày?”

“Lần sau mình sẽ đánh chết mẹ bọn này đi”

Yoshimi thật sự rất tức giận. Điếu thuốc cứ rung lên trên tay cô ấy.

“Đến chỗ Makoto nhé”, Tôi nói, và phúi bụi bần bám trên áo của Yoshimi.

“Đúng rồi đấy. Tao nghiện hít thinner mất rồi.”

Chúng tôi leo lên cái xe máy tay ga không có giảm thanh mà Makoto đã lấy trộm và độ lại cho chúng tôi vài ngày trước, nhằm nhà Makoto thẳng tiến.

Vài ngày sau đó, tôi lại bị một đứa con gái khác gọi đến. Lần này thì có 3 đứa con gái và một nhóm

mấy thằng đã ở đó đợi tôi.

“Shoko, cái áo này kiểu đ. gì thế?”, và không cảnh báo, đưa con gái dội cả một thùng nước tẩy lên đầu tôi và cùng lúc đập mạnh vào bụng tôi. Tôi đổ sập xuống, ôm chặt lấy bụng, đầu tôi thì bị đập xuống đất bởi một đôi giày cũ bẩn.

“Quỳ xuống và xin lỗi đi”, đưa con gái ra lệnh. Nó bắt đầu đá tôi một cách điên cuồng.

“Dừng hòng!” Tôi bật dậy và thoi một cú vào chính mặt đứa con gái.

“Hiếp nó đi”, nó gào lên với mấy thằng đang đứng chờ, và ngay lập tức một thằng nhảy vào và nắm lấy tóc tôi. Thằng đó kéo tôi ra chiếc xe ô tô gần đó ấn tôi nằm xuống ghế sau. Khi Quincy Jones với *Ai no corrida* vang lên từ chiếc loa thì cũng là lúc hắn đã leo lên được người tôi. Hơi thở của hắn sặc mùi thinner.

“Này, mày, giữ hai chân nó thấp xuống cho tao!”, hắn gọi với ra một thằng đồng bọn đang đứng bên ngoài.

“Dừng hòng hiếp tao. Cút mẹ mày đi”

Tôi đá thật mạnh vào hạ bộ của hắn và cố gắng trèo ra khỏi chiếc xe, nhưng hắn đã chộp lấy quần áo của tôi và tôi ngã lộn đầu xuống dưới đường. Một đứa con trai trong nhóm đó, Tomonori, học cùng khối với tôi, không thể chịu đựng nhìn thấy cảnh này hơn nữa. Nó túm lấy thằng chuẩn đang chuẩn bị làm nhục tôi.

“Dừng lại. Để con bé ấy đi”

“Bỏ tay ra khỏi người tao, thằng khốn. Mày nghĩ mày đang nói chuyện với đứa đ. nào thế?” Thằng đẩy tức điên lên, quật Tomonori xuống đất.

“Tao nghe lời cái thằng khốn nạn như mày quá đủ rồi”, Tomonori quát lên, loạng choạng đứng dậy và quật cái túi đựng thinner vào mặt thằng kia.

“Aagh”, thằng đó ngã ra đất, hai tay che mắt.

Tôi leo lên phần ghế sau chiếc xe Honda CBX 400 màu hồng bạc của Tomonori, đã được “độ” lại rất thời trang với phần ghi đông xe rất cao giống như một thịnh hành thời bấy giờ, và tám đệm đằng sau được đặt xuống thấp hơn cho dễ ngồi. Nhìn bàn tay của Tomonori vịn ga, khó mà tin được nó lại có

điểm gì chung với thằng khốn vừa định làm nhục tôi.

“Bọn nó có đuổi đằng sau không? Mà có nhìn thấy không?” Tomonori hỏi với ra sau.

“Không, không thấy ai cả”

“Đời nào cái Skyline bọn nó đuổi được em Honda này”

“Mày sẽ ra tép sau cái vụ này”

“Không thể thì mày chết”

“Gì cũng được. Tao chẳng quan tâm”, Tôi nói, giọng cố gắng tỏ vẻ bất cần.

“Tao cũng thế. Không phải bọn nó cứ hơn tuổi mình là đối xử với mình như chó thể được, đúng không?”

“Ờ”

Thật sự, tôi không để tâm về chuyện đánh nhau. Suy cho cùng, đây không phải là lần đầu tiên mà hội lớn hơn gọi tôi đến và chắc chắn cũng chẳng phải là lần cuối cùng. Nên thoát tiên, tôi không hiểu tại sao mình lại run rẩy đến thế. Và rồi, tôi nhận ra. Đó là tiếng thì thào của giọng nói kinh tởm cứ vang lên trong đầu tôi: “Shoko - chan, chừng đúng là đã trở thành thiếu nữ rồi...”

Nhưng bất chấp những chuyện đã xảy ra, tôi không hề thay đổi cách sống của mình. Tôi vẫn bù khú với bè bạn, và thi thoảng, nếu nổi hứng lên thì tôi đến trường. Thế đấy, chính xác hơn là, vì đầu tóc và đồng phục của tôi vi phạm hoàn toàn những quy định của học đường, nên tôi đến trường chẳng qua chỉ để “thăm” các giáo viên. Ngay khi nhìn thấy tôi, các học sinh khác đều tỏ vẻ ghê tởm. Một phần có thể do những những chấm eczema đỏ đang nổi phồng lên trên cánh tay tôi, nhưng cái cách họ nhìn tôi trông như thể tôi là một cái gì đó thật bẩn thỉu. Lý do duy nhất khiến tôi ngại chường mặt ra chính là vì thầy giáo tư vấn, một trong số ít những người quan tâm đến tôi đủ để khiến tôi phải suy nghĩ. Thầy thậm chí có lúc đánh tôi, nhưng ít nhất thì điều đó cũng chứng tỏ là thầy vẫn nhận biết về sự hiện diện của tôi, nó khác hẳn với các thầy cô khác. Thầy hơi có tính bảo thủ, nhưng ở thầy tôi cảm thấy sự nhân hậu. Biết thầy, tôi cũng biết được cách vượt qua những định kiến đối với các giáo viên. Mặc dù còn trẻ, nhưng thầy chủ nhiệm đã luôn làm mọi cách để giải quyết những vấn đề của tôi, và cái chính là thầy rất vị tha. Học được rằng trên thực tế, có những người thầy rất tốt, tôi đã đi đến phòng giáo viên để tìm cô giáo dạy tôi năm lớp bảy, người tôi cư xử hỗn hào năm ngoái.

“Cô Sensei, em xin lỗi vì chuyện lần trước...” Tôi nói, và cúi đầu xuống.

“Tendo - san, cô nghĩ là cô cũng đã lỡ lời. Tại sao em không quay lại lớp học? Cô sẽ chờ em.” Cô trả lời, và thậm chí còn nở nụ cười.

Mọi chuyện xem ra rất lúng túng, nhưng đầu sao tôi cũng thấy có chút an ủi rằng mình đã nói lời xin lỗi.

Song cùng thời gian khi tôi lên lớp chín, tôi vẫn cứ bỏ nhà đi lang thang và cũng chẳng thèm đến trường. Thời gian của tôi là dành cho chơi bời với Yoshimi và nhóm của cô ấy. Chúng tôi nghiện nặng thuốc ngủ, nghiền chúng bằng răng rồi nốc soda vì tin rằng như thế nó sẽ nhanh phát huy tác dụng. Sau đó thì chống trả lại cơn buồn ngủ bằng cách hít thinner, và tận hưởng cảm giác chénh choáng.

Một lần, Yoshimi và tôi đột nhiên tỉnh giấc cùng một lúc. Tivi vẫn bật và chương trình mới chuẩn bị chiếu. Chúng tôi xoay người nhìn nhau một cách sửng sốt rồi chạy ra ngoài hộp thư để lấy báo mới của ngày hôm đó.

“Shoko, tệ quá. Có vẻ là chúng ta đã ngủ li bì 3 ngày rồi.”

“Giống như một đôi trên chương trình thực tế Rip van Winkles”

Cả hai chúng tôi phá lên cười.

Phần lớn thời gian của chúng tôi là để làm những trò ngớ ngẩn xuẩn ngốc như vậy và cười cợt về chuyện đó. Nhưng rồi một lần, sau khi đã ngốn một lượng khá lớn thuốc ngủ Benzalin, tôi rơi vào trạng thái lơ mơ nên khi thấy một gã trong nhóm - tôi không khoái gã này lắm - trèo lên người tôi, tôi chẳng thể làm được gì để ngăn gã dở trò. Ngày hôm sau thức dậy với cái đầu đang dựa trên vai gã, tôi chợt nhận ra điều gã đã làm và phải chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn ọe.

Tôi cũng bắt đầu hút marijuana - cần sa, và không ngày nào mà không hút. Mọi người đều nói về marijuana với những cụm từ vô hại như “cỏ”, “cỏ dại” hoặc “lá cây gai dầu non”, vì thế nên tôi cho là marijuana chẳng qua chỉ là một loại

“thuốc lá”. Vài đứa khác thì nhanh chóng chuyển từ marijuana sang loại khác mạnh hơn. Có những đứa con gái quanh tôi chấp nhận làm điểm để có tiền chi tiêu sở thích nghiện ngập của chúng và tôi nhìn thấy chúng có thể ngủ với bất kỳ ai miễn là có thuốc mà chích. Luôn có người đề nghị tôi thử tiêm chơi,

nhưng tôi không bao giờ nhận lời. Tôi không bao giờ muốn kết thúc như bọn họ.

Một buổi chiều nọ, khi đang loăng quăng cùng một nhóm bạn ở trước một cửa hàng game, tôi nghe thấy tiếng hét của một ai đó: “A, đây rồi, Shoko! Mà làm ông chủ khô biết bao nhiêu.”

Tôi nhìn ra xung quanh và thấy Kobayashi, một người trong băng đảng của bố tôi. Mấy đứa khác bắt đầu quăng ngay mấy cái túi đựng...Không quan trọng là đang ở giữa trung tâm thành phố hay ở đâu, nếu như Kobayashi bắt được chúng tôi, ông ấy sẽ bắt chúng tôi quỳ xuống và nghe bài diễn thuyết đến từ một khuôn mặt trông như cái máng xối nước dũ tợn. Chẳng may mà tôi dám hó hé bày tỏ thái độ gì, Kobayashi sẽ đập tôi ngay rồi kéo tôi về cho bố tôi, bố tôi rồi sẽ lại đập tôi như tử. Tôi không đủ sức để lì ra chịu đòn như trước nữa.

“Nào, quay lại ngay”

Kobayashi rời khỏi chiếc Toyota Crown rồi rượt đuổi chúng tôi. Lũ chúng tôi cứ chạy trước mũi ông ta cho đến khi nhận thấy mình kẹt ở tầng bốn của một văn phòng, chẳng còn lối nào để đi cả. Chỉ trừ có một cách là nhảy qua cửa sổ xuống mái của tòa nhà kế bên, rồi lại chạy tiếp.

“Shoko, tớ không thể tin được là cái lão ấy lại đuổi theo chúng ta”

“Lão ấy nghĩ cái gì nhỉ? Nếu lão ấy mà ngã thì sẽ không bao giờ còn đánh chúng ta được nữa”

“Ước gì như thế”

Kobayashi có hình thể rất tốt, nhưng chúng tôi cũng nhận thấy là ông ta hết hơi. Nhưng sau đó, do chúng tôi dùng thinner, nên cũng bắt đầu đuối sức.

“Kobayashi không thể vẫn đuổi theo chúng ta được”

“Ồ, cái tên mặt máng xối ở ngay đằng sau đấy”

“Như cú”

“Thôi. Tớ đùa đấy. Lão ấy không ở đây đâu. Không ở đây đâu”

“Đùa không phải lúc. Nếu mà tóm được chúng ta lão ấy sẽ giết cả hai”

“Đúng thế, chúng ta thật ra đã chạy vì mạng sống của mình”

Chúng tôi lại cười phá lên.

Thực tế là, mặc dù không chấp nhận lối sống hoang dại của tôi, nhưng Bố cũng đã nói với Kobayashi để cho tôi yên. Nhưng vì vài lý do gì đó mà Kobayashi vẫn cứ chăm chăm đuổi bắt tôi.

“Như cút, tao chán quá. Tao ghét trời mưa”

Đó là Rie, đang ngồi dựa lưng vào tường, chọc chọc vào tấm áp phích hình một lũ những con mèo con được đóng bộ theo kiểu những *yanki*. Có một tấm như thế này là cái mốt của những năm 80. Những con mèo này được gọi là *nameneko*, và có cả một lô những seri ảnh của chúng trong những trang phục khác nhau. Trời đã mưa không ngừng mấy ngày hôm nay, và lũ chúng tôi ngồi tắc tị ở nhà một đũa trong nhóm, ...Đó là cách tiêu khiển cho qua những ngày mưa lê thê đáng ngán

“Dù sao thì cũng sắp đến kỳ nghỉ hè rồi. Chúng ta sẽ nhờ mấy lão lớn hơn chở ra biển kiếm trò gì chơi.”

“Ô, nghe hay đấy”

“Có khi may ra còn kiếm được mấy anh chàng dễ thương nữa ý chứ. Này, có ai đi mua ít thuốc tẩy không? Nhuộm highlights?”

“Tuyệt”

Dùng thuốc tẩy để tẩy màu tóc là mốt của thời bấy giờ. Chúng tôi không thể đợi cho đến khi kỳ nghỉ bắt đầu. Tuy nhiên, mùa hè năm đó hóa ra có rất nhiều sự bất ngờ, chỉ trừ niềm vui...

Mùa mưa cũng vừa kết thúc, và chúng tôi thì cứ tiếp tục sống đời sống nhàm chán của những *yanki*, cho đến khi Yoshimi lại gây lộn với đũa con gái mà chúng tôi đã từng gây hấn hồi lớp tám, và bị gọi đến để xử lý.

“Tớ có thể đến đây một mình, nhưng tớ chắc là có cả lũ bọn nó ngồi ở đây rồi”, Yoshimi nói, tỏ vẻ rất cứng cỏi. Tôi quyết định đi cùng cô ấy đến chỗ đó. Đúng như dự đoán, ở đó có bốn đũa con gái đang đợi chúng tôi. Nó biến thành một trận đại chiến, và rất nhanh, cảnh sát ập đến. Lũ chúng tôi bị bắt vì tội cố ý gây thương tích, bị còng tay, trói lại và đẩy lên xe tuần tra.

“Lũ mất dạy. Chui vào xe ngay.”, một viên cảnh sát nói. Anh ta còn đá vào lưng tôi và đập vào đầu tôi nữa. Tôi bèn giật chiếc vòng trên tay ra, nó vốn rất rộng, và quăng nó vào mặt anh ta.

Ở đồn cảnh sát, tôi nhất quyết không chịu ký vào bản nhận tội. Viên cảnh sát của bộ phận phụ trách trẻ vị thành niên quá nản trước thái độ của tôi đến mức đá cả vào cẳng chân tôi dưới mặt bàn phỏng vấn, đập mặt bàn ầm ầm và cuối cùng thì đứng bật dậy. Tôi đã quyết định rằng không đời nào để cho anh ta có được lời nào từ tôi cả, nên buổi thẩm tra đã kết thúc mà tôi thì vẫn không hé răng nửa lời. Viên cảnh sát đành chịu thua và viết vào tờ đơn

“Ký vào đây”. Anh ta ra lệnh, dí tờ giấy vào sát mũi tôi. Tôi không phản ứng lại. Dù anh ta có nói bao nhiêu lần đi chăng nữa, tôi cũng chỉ ngồi ì ra đấy.

“Tao thấy mày đúng là con gái của thằng trùm du đãng. Bỏ nào con nấy. Câu này chính xác trong trường hợp của mày. Mày đúng là mới mọc chim.”

Thật mỉa mai, tôi nghĩ, ngay khi thấy không thể nào làm gì được với tôi, anh ta lại chuyển chủ đề sang bố tôi. Tôi không cứng rắn đến độ như vậy, nhưng tôi biết rằng bất cứ điều gì nói ra cũng chỉ buộc thêm tội cho tôi mà thôi. Vì sự gan lì của tôi cộng với việc tìm thấy mấy loại thuốc aspirin thông thường trong túi của tôi mà cảnh sát khép tôi vào tội “tàng trữ ma túy”. Cảnh sát quá rành trong việc đổ tội. Vài ngày sau, tôi bị chuyển đến trại tạm giam trẻ vị thành niên, con đường ngắn nhất dẫn đến nhà tù Osaka.

Phần lớn thời gian ở trong trại tạm giam trôi qua với việc đọc sách hay cắt dán thủ công. Hiếm khi chúng tôi có cơ hội để tập thể dục nên tôi rất trông ngóng việc mỗi tuần được phép chơi bóng bàn hai lần. Tôi bị giam riêng biệt nhưng vẫn có thể nghe thấy những tiếng cười yếu ớt vọng lại từ phòng sinh hoạt chung. Mặc dù những người mới thường ghét bị giam biệt lập nhưng với tôi thì chẳng vấn đề gì, tôi thoải mái khi được ở một mình. Khi bạn đã quen với nó, bạn sẽ cảm thấy tương đối tự do. Thức ăn được múc ra từ cái nồi nấu ngoại cỡ, nhưng vì sao đó mà món súp miso đựng trong chiếc hộp nhựa màu xanh trông hết như cái thùng chứa rác. Khay thức ăn được đưa vào phòng giam thông qua cái cửa sập dưới chân tường. Món súp thì nhạt nhẽo, chẳng mùi vị, không khác gì nước lã, nhưng món cơm trộn với mạch thì vị khá ổn. Từ phòng bên, tiếng ai đó kêu lên như sắp khóc: “Cơm kinh khủng quá. Tôi không ăn nổi cái thứ gớm ghiếc này đâu”. Những cô gái đấy thật khổ, tôi thấy thương cho họ.

Mùa hè rồi cũng đến, và khi ánh đèn đêm tắt đi, phòng giam trở nên nóng như một phòng tắm hơi. Hầu như tôi không thể ngủ được. Vào nửa đêm, tiếng những chiếc xe mô tô gầm rú từ bên ngoài vọng vào cửa đứt sự im lặng, nhắc tôi về sự tự do hiện không thuộc về tôi. Nó như xát thêm muối vào vết thương. Tôi không thể tin rằng mùa hè của mình lại trôi qua ở nơi này. Những ngày vui dường như đã ở rất xa. Đến cả mặt trăng cũng trêu ngươi tôi khi cứ chiếu ánh sáng của nó vào tôi qua cửa sổ, phía bên

kia các chân song, rất xa tầm tay với. Có vật thể gì như thế chẳng? Tưởng như rất gần mà hóa ra lại quá xa xôi.

Tiếng lách cách của chìa khóa, và tiếng của người bảo vệ vang lên:

“Tendo, có người đến thăm”

Cái khóa kêu kẹc kẹc và cánh cửa sắt nặng nề mở ra. Đây là lần đầu tiên tôi được đưa tới phòng phỏng vấn, và tôi đi theo người bảo vệ với đôi chút lo lắng, mắt cứ dán vào chân. Tôi tự hỏi, không biết có bao nhiêu *yanki* đã đi cùng một hành trình như thế này giống tôi.

Cánh cửa phòng bật mở, và ngồi đó là một người phụ nữ lớn tuổi bé nhỏ, tay cầm một lon Coca, tôi chưa từng gặp người này bao giờ. Hóa ra đó là cô giáo chủ nhiệm lớp chín của tôi. Không có gì đáng ngạc nhiên cả, vì tôi chưa đặt chân đến trường ngày nào kể từ khi lên lớp chín. Cô ấy đã không quản ngại đến thăm tôi và mua cho tôi một món quà.

“Tendo - san, đừng gây thêm rắc rối nữa em nhé. Em nên cố gắng để sống tốt hơn đi”. Giọng cô ấy có một chút run rẩy.

“À, vâng, dạ, cảm ơn cô vì lon Côca”

Và câu chuyện kết thúc ở đó với người duy nhất đã đến thăm tôi trong trại giam.

Vài ngày sau đó, người quản giáo đưa tôi một quyển sách. Đó là một tuyển tập thơ, bao gồm cả thơ haiku và tanka, tác giả là các cô gái ở trong các trường phục hồi nhân phẩm giống như tôi. Những tác giả được phân biệt bằng chữ cái đầu trong tên của họ. Một cô gái đã được trao giải thưởng ở cả ba thể loại: thơ tự do, haiku và tanka. Người đạt được bộ ba giải thưởng chưa từng có tiền lệ trước đó này, không ai khác, chính là chị Maki của tôi.

Tự hào tuổi thanh xuân tươi đẹp

Tìm nơi trú ngụ và ánh sáng

Tựa gió dịu êm và mát lành

Lướt trên đồng cỏ và trời xanh

Tình mẹ ấm áp gửi trong thư

Làm ấm lòng con, đưa con hư

Bố mẹ thân yêu ở nơi xa

Gửi bố mẹ lời xin lỗi thiết tha

Nỗi buồn thành thật đây xót xa.

Tôi không làm sao nhìn cười được. Cười gập cả người trong cơn phản kích, tôi nhớ lại chuyện chị Maki đã bị đánh không biết bao nhiêu lần vì can tội bỏ nhà đi hoang, mà chưa bao giờ chị ấy tỏ ra hối lỗi. “Nỗi buồn thành thật xót xa”. Đúng, đúng là cần phải cảm thấy nực cười với việc tôi ngồi đây, trong phòng giam, đọc chính những vắn thơ của chị gái mình viết ra cũng trong trại giáo dưỡng. Tôi chỉ còn biết cười.

“Tendo! Cái gì mà cười ghê thế?” tiếng quở trách của người bảo vệ vọng đến. Nhưng càng cố nhìn cười bao nhiêu thì cơn cười lại càng đến mạnh bấy nhiêu, thậm chí đau quặn cả bụng vì cười.

Mấy hôm sau, tôi gặp lại bố mẹ lần đầu tiên sau một quãng thời gian khá dài - tại phiên tòa xử kín chỉ giành cho thành viên trong gia đình. Không khí trong phòng xử án ngột ngạt và im ắng, mọi người hồi hộp chờ đợi quan tòa đọc cáo trạng của tôi. Ngồi ở cuối phòng, tôi thấy có hai người rất lạ, và rồi nhanh chóng tôi nhận ra đó là hai người quản giáo tại trường giáo dưỡng tuổi vị thành niên hoặc trại cải tạo. Quan tòa đọc tên, tuổi, địa chỉ của tôi rồi đến bản luận tội.

“Shoko Tendo. Trong khi mất tích, đã dùng thinner, và phạm tội hành hung. Về phía các nạn nhân, có ba vết thương được xác nhận. Ngoài ra, còn bị buộc tội tàng trữ ma túy bất hợp pháp. Bị cáo đã từ chối nhận tội, vì vậy phiên tòa này không thể đưa ra quyết định cho đến khi bị cáo cảm thấy ăn năn vì những hành động của mình”.

Cho đến thời điểm tôi bị bắt, bố mẹ tôi không hề thông báo rằng tôi mất tích, vì vậy cụm từ “trong khi mất tích” là không đúng. Khi tôi bị bắt, tôi cũng không sử dụng chút thinner nào. Tôi phải bị bắt ngay tại trận với thinner hay phải thừa nhận là có hít nó thì những thông tin đó mới được sử dụng như chứng cứ chứ? Mà trên hết, việc xài thuốc aspirin quá mức của tôi cũng bị liệt vào mục “ma túy”.

“Shoko Tendo, bị cáo còn gì để nói không?”

Tôi biết là lời tự bào chữa đưa ra cũng vô giá trị, nên lắc đầu.

Viên thẩm phán chỉnh lại kính rồi đưa mắt nhìn sang bố mẹ tôi

“Cha mẹ của bị cáo có muốn phát biểu gì không?”

“Không gì hết, ngoại trừ là một quả bóng xịt.”. Bố tôi tuyên bố.

Viên thẩm phán chưa bao giờ nghe thấy một người bố nào trả lời như thế.

“Quả bóng xịt?” ông ấy lặp lại.

“Đúng thế. Bố mẹ nó có quan tâm đến nó bao nhiêu cũng không có tác dụng gì. Nó giống như quả bóng xịt vậy. Cứ ném nó đi một đẳng thì nó lại quanh đi một nẻo. Vậy nên nó phải học cách chịu trách nhiệm về những việc đã làm, nếu không chẳng bao giờ nó có thể trở thành người tốt được.”

Những lời của bố nghe khắc nghiệt đúng như tôi nghĩ. Tôi liếc nhìn về phía bố mẹ và thấy mẹ đang lau nước mắt.

“Shoko Tendo, bị cáo cần ghi nhớ những điều bố bị cáo đã nói. Tòa tuyên bố bị cáo phải vào trường cải tạo.”

“Đi nào”, hai người bảo vệ đứng đằng sau chỉ chờ đến lúc này để áp giải tôi đi. Và trong giây phút đó, tôi nghe thấy mẹ gọi tên mình.

“Shoko - chan.” Mẹ nắm lấy tay tôi.

“Con xin lỗi vì đã gây ra quá nhiều rắc rối.” Tôi nói. “Gặp lại mẹ sau mẹ nhé”

Tôi quá bối rối nên không thể nắm lại tay mẹ, và nhẹ nhàng tìm cách gỡ vòng tay của mẹ ra. Một giọt nước mắt của mẹ rơi trên bàn tay tôi..

“Phải mạnh mẽ lên”. Bố nói và nhìn thẳng vào mắt tôi.

Hai viên bảo vệ dẫn tôi đi trên một hành lang vắng ngắt. Âm thanh duy nhất là tiếng loẹt quẹt lười biếng của chiếc dép lê đế cao su trên nền nhà bóng lộn. Tôi rời khỏi phòng xử án mà không hề ngoái lại đằng sau dù chỉ một lần.

Vừa đến trường cải tạo, tôi đã bị đưa vào một căn phòng chỉ có duy nhất một chiếc ghế gấp được đặt nơi chính giữa.

“Ngồi xuống đây. Chuẩn bị cắt tóc.” Người giáo viên của trường cải tạo chỉ vào chiếc ghế.

Mấy lọn tóc highlights tôi vốn rất tự hào bị cô ấy cắt ngay không thương tiếc. Tôi chỉ còn biết nhìn cảnh tóc mình rơi lả tả xuống tờ báo được kê dưới chân. Tiếng kéo cứ kêu lách cách trong khi tôi bị buộc phải nghe những quy định mới của ngôi trường này. Khi người giáo viên dừng tay, tôi nhanh chóng phủi những đám tóc còn dính ở trên vạt áo và sau đó thay ngay vào bộ quần áo liền màu đỏ sậm, đồng phục mới của tôi.

Những tháng ngày quy củ ở trường cải tạo khác xa với lối sống cũ tôi quen thuộc. Mỗi buổi sáng đều bắt đầu bằng việc điểm danh. Tiếp đó chúng tôi làm vệ sinh thật nhanh và dọn dẹp lật vật. Kế đến là ăn sáng, rửa chén bát và cuối cùng là học. Nhưng những môn học còn bao gồm cả thêu thùa may vá, mà hai môn này tôi không sao chịu được. Chúng tôi cũng được học cách bón phân trồng cây, những công việc nhà nông đơn giản. Phys.ed. was mostly running, nhưng tôi không phải là người khỏe mạnh lắm nên thấy rất khó có thể chạy được ở cự li dài. (Mặc dù nếu đó là cốm hay là Kobayashi đuổi ở đằng sau thì tôi có thể chạy mãi...) Tất nhiên là không có việc xin xỏ gì ở đây hết. Tất cả các quy định đều được khớp vào nhau như bánh răng cưa để có thể sống cách sống tập thể, không có chuyện lựa chọn, chỉ có cách là hòa nhập. Đối với kiểu người luôn muốn làm được cái điều mình thích như tôi, thì những tháng ngày ở đây chính là một bài học kinh nghiệm giá trị. Chỉ có cách mang sự tự do của tôi đi thật xa thì tôi mới thật sự hiểu được tính quan trọng của nó. Tôi biết những lời bố nói ở phiên tòa đã thành sự thật. Bạn phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm. Bạn làm điều xấu thì đây là những gì bạn sẽ gánh chịu. Cho dù là đưa duy nhất dính líu vào vụ đánh nhau bị vào trường cải tạo nhưng với tôi, điều này cũng tốt. Nếu họ thả tôi ra ngay từ lúc ở trại tạm giam, thì tôi chắc chắn sẽ không về nhà mà thay vào đó là đến thẳng chỗ mấy đứa bạn cùng nhóm và tiếp tục lượn lờ. Chuyện tôi vào trại cải tạo này chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Tính cách của tôi khá thẳng thắn, vì vậy mà cũng dính vào vài điều rắc rối. Màu tóc bẩm sinh của tôi là màu nâu chứ không phải đen, nên khi một vài lọ thuốc tẩy bị lấy mất khỏi tủ đựng thuốc, tôi là người duy nhất bị buộc tội.

“Mày đã từng tẩy màu tóc trước đây rồi”. Người quản giáo gào lên.

Điều này gợi lại trong tôi kí ức về năm học lớp bảy, khi tôi bị giáo viên chủ nhiệm khiển trách về mái tóc nhuộm màu, và tôi đã không giữ được bình tĩnh nữa.

“Nhìn đi! Đây là màu tóc thật đấy”, tôi gào lên đáp trả và bứt ra một nắm tóc ném thẳng vào mặt bà

quản giáo. Tiếp đó, tôi đẩy bà ta mạnh hết sức có thể rồi chạy vụt đi. Tôi lạng lách qua mặt tất cả các viên quản giáo khác đuổi theo sau rồi hướng tới hàng rào ngăn cách. Ngôi trường cải tạo này ngăn chặn việc trốn chạy của chúng tôi bằng chính sự ăn năn hối cải của chúng tôi, chứ không phải bởi những đám dây thép gai sừng sững - nên hàng rào khá thấp. Tôi cảm thấy việc này không tốt, nhưng tôi hết chịu đựng nổi việc mình cứ bị buộc cho những tội mà mình không làm. Tôi chạy về chỗ Hiromi ở gần đó. Chị ấy lớn tuổi hơn tôi và chơi cùng trong hội với tôi. Chúng tôi nằm lì trong đó, tiêu khiển bằng cách xài thinner, cho đến khi chính Hiromi cũng phát điên lên;

“Shoko, tốt nhất là quay trở về lại trường cải tạo đi thôi.” Hiromi nói. “Nếu mà cứ tiếp tục thế này, thì chắc là mày tàn đời ở trại giam thôi. Dù sao, mày cũng không thể ở đây với tao mãi được. Mà mày cũng chẳng có chỗ nào để đi đâu. Chẳng ai muốn dây dưa với một đứa trốn trại cả.”

Hiromi thậm chí đã từng đem cả đồ của bố mẹ cô ấy đi cầm lấy tiền cho tôi, và bây giờ, cô ấy đưa tôi tiền đi taxi. Những điều chị ấy nói là đúng - những đứa bạn của tôi vì lo sợ bị liên lụy nên đều lần tránh tôi cả. Hiromi là người duy nhất còn quan tâm tới tôi, chị ấy còn phải thuyết phục bạn trai của mình để cho tôi ở chung trong những ngày tôi lẩn trốn. Hiromi cũng đã từng ở trong trại cải tạo nên chị ấy hiểu sống ở đó khó khăn ra sao. Vì tất cả những điều đó, tôi quyết định nghe lời khuyên của Hiromi và quay trở về trại cải tạo. Những nhân viên ở đó hỏi đi hỏi lại rằng tôi đã làm gì, ở đâu nhưng tuyệt nhiên tôi không nói một lời nào. Và để trừng trị cái tội lì lợm đó, tôi bị phạt quay vào tường và đứng im từ sáng đến tối, chỉ trừ giờ ăn. Trong quãng thời gian này, tôi thường nghĩ về mẹ, về những giọt nước mắt của mẹ đã rơi trên tay tôi ở phòng xử án, về nỗi buồn mà cha mẹ tôi đã chịu đựng khi họ nhìn thấy tôi bị đưa đến trại giam. Và tôi hiểu về nỗi đau tôi đã gây ra cho mọi người, duy có điều, chính tôi lại chưa thấy được bài học của mình.

Tám tháng sau, vào một buổi tối, tôi được thông báo là mình sẽ được tự do vào sáng ngày mai. Cả đêm đó tôi không sao ngủ được mà chỉ nằm chong chong chờ đến khi tia nắng đầu tiên rọi qua tấm rèm cửa sổ. Cuối cùng thì ngày cũng đến. Tôi bật dậy, mở cửa sổ và hít một hơi thật lâu, thật sâu cái không khí mát lạnh của sớm mai. Tôi trả lời điểm danh, thay quần áo ngủ bằng bộ đồng phục, và ăn bữa sáng cuối cùng trong trại. Sau khi nhận lại mấy đồ tùy thân, tôi ra phòng họp nơi tất cả những người chuẩn bị được thả như chúng tôi sẽ được nhận bằng chứng nhận đã tốt nghiệp trung học cơ sở từ tay hiệu trưởng trường cải tạo. Bố mẹ tôi đến ngồi ở dưới phòng, lẳng lặng nhìn tôi. Đến khi buổi lễ trao bằng kết thúc, tôi chạy ra phía họ.

“Về nhà nào,” bố vừa nói vừa cười và vỗ tay lên vai tôi.

“Tuyệt quá”.

Bàn tay của bố đặt trên tay tôi mà cảm giác còn ấm hơn cả nắng xuân, và mẹ, thậm chí còn cười rất tươi. Chúng tôi lên ô tô và tôi vẫy tay chào những người thầy của trại cải tạo - họ đã là gia đình của tôi trong tám tháng qua.

Thành phố dường như không thay đổi nhiều lắm, và trông tuyệt đẹp dưới bầu trời mùa xuân trong vắt chẳng gợn mây.

Về đến nhà, tôi ra khỏi ô tô và chợt nghe thấy có ai đó gọi tên mình. Tôi nhìn ra xung quanh và thấy Yoshimi, đang chao đảo trên đôi xăng đan đế cao 10cm tiến về phía tôi. Như thường lệ, trông cô ấy như vừa xài thuốc Benzalin vậy, hay đại loại như thế.

“Gặp lại cậu tớ mừng quá đi mất. Tớ nhớ cậu lắm bồ ạ”

Tôi không biết đây là sự trùng hợp hay là điều gì, nhưng cả hai chúng tôi đều thốt ra câu này cùng một lúc. Rồi chúng tôi ôm lấy nhau, và tôi thật sự hạnh phúc khi nhìn thấy cô ấy.

“Tớ nghe chị Maki nói là hôm nay cậu sẽ được thả nên chạy đến đây để gặp cậu. Bọn nó cũng đang nóng lòng muốn gặp cậu chết đi được ấy. Đi nào.”

Yoshimi nắm lấy tay tôi rồi kéo tôi đi. Lúc này, bố mẹ tôi đã vào nhà và để cửa mở cho tôi vào. Họ đứng ở chỗ ra vào, im lặng, nhưng đưa mắt dõi theo chúng tôi. Khi tôi chạy đi cùng với Yoshimi chứ không bước chân vào nhà, tôi cảm nhận được ánh mắt của bố mẹ chạy dọc sống lưng. Trái tim tôi quả có cảm thấy nặng nề, nhưng tôi lúc đó vẫn chưa đủ lớn để có thể chống được sự cám dỗ của những trò vui.

Nhóm tụ tập hóa ra vẫn ở cái nơi âm ỉ, lộn xộn đấy. Vẫn là những gương mặt cũ, và vẫn là một túi thinner.

“Ôi, Shoko! Nhớ phét đấy nhé. Ở trong đấy thế nào?”

Osamu cười toe toét khi quăng cho tôi cái túi nhựa, khoe cái răng cửa bị khuyết, hậu quả của việc xài quá nhiều thinner.

“Chán đêch chịu được”

“Mày chả thay đổi gì cả, vẫn là Shoko của ngày trước. Nhưng giờ là lúc vui chơi ra trò đây.” Osamu vừa cười vừa huyt sáo. Có cảm giác rằng mọi người vẫn vậy. Tám tháng tôi bị tống vào trại cải tạo

xem ra chỉ như một giấc mơ.

Ngày hôm sau, reeking from thinner, tôi đến thăm người quản lý ở ngôi trường tôi học lớp tám. Thầy cười khi nhìn thấy tôi.

“Gặp lại em vui lắm, Shoko Tendo. Từ bây giờ em có định sống nghiêm chỉnh hơn không đấy?” Thầy nói và cầm tay tôi.

“Em cũng không rõ nữa. Em chỉ đến để nhìn thấy thầy thôi.”

“Nếu em không thay đổi lối sống của mình, thì tương lai của em sẽ như thế nào?”

“Em muốn thế, nhưng em không dám hứa trước cái gì cả.”

“Hừm. Thôi được. Ít nhất thì em cũng trung thực.”

“Em không thể nói dối thầy được, thầy Sensei ạ.”

“Nên thậm chí em cũng không thể nói là em sẽ cố gắng hay sao?” Thầy hỏi, và giọng thầy có chút gay gắt.

“Em không chắc là em có điều đó.”

“Vậy thì tám tháng ở trong trại cải tạo làm cái quái gì hả Shoko? Chẳng nhẽ hoàn toàn là mất thời gian?”

“Không phải vậy, em đã học được rất nhiều thứ. Cảm ơn thầy, thầy Sensei.”

Có lẽ, tôi đã có vài hình ảnh lãng mạn về chuyện đến để cảm tạ người thầy cũ đã quan tâm đến tôi trong quá khứ. Nhưng, đó không phải là phim ảnh.

“Cứ đến và nói chuyện với tôi lúc nào cũng được.” Thầy nói và vỗ lên vai tôi.

“Vâng, chắc chắn thế, em cho là...” Tôi lúng búng, ngượng ngịu.

Ở bên ngoài cổng trường, Kosuke rồ máy xe rất to.

“Xin lỗi, Kosuke”

Khi tôi trèo lên chiếc xe Kawasaki FX màu tím của Kosuke, anh ta bấm còi xe. Nó đã được cài đặt để chơi đoạn nhạc mở đầu trong phim Bố già với âm lượng to nhất.

Không, tôi đã không hề thay đổi một tẹo nào, nhưng một chút ít, tôi biết có những thay đổi lớn đang đợi gia đình tôi ở phía trước.

CHƯƠNG III: TỐC ĐỘ

Tiếng xấu của gia đình tôi đã phá tan đám cưới của anh Daiki. Phụ huynh người yêu đã đính ước của anh quyết định xem xét lại lịch của gia đình tôi. Khi họ đến nhà tôi để giải thích với bố mẹ tôi rằng tại sao họ không cho con gái của họ kết hôn với anh trai tôi, họ đã nói rất rõ ràng về suy nghĩ của họ.

“Hai chị em gái của nó đều phải vào tù hoặc trại cải tạo. Điều đó thật sự không thể chấp nhận được.” Tất nhiên họ không cần phải nói trắng ra là: “Bố của anh ta lại là một yakuza nữa. Thành thật xin lỗi.” Tuy nhiên, cái thực tế có cả hai chị em gái đều phạm tội ở tuổi vị thành niên chắc chắn là điều làm cho mọi thứ chết hẳn. Tôi thấy mình thật tồi tệ với những điều đã gây ra cho người anh trai đứng đắn và chăm chỉ.

“Đây không phải lỗi của em.” Anh Daiki nói. “Nó không có vấn đề gì cả. Bất kì ai làm anh thất vọng vì những lý do như vậy thì không bao giờ là người anh có thể cùng chung sống.”

Nhưng tôi biết, chúng tôi đã đẩy anh vào một tình thế khó khăn.

Một tiếng đồn xấu xa đã bắt đầu lan ra và đó là nguyên nhân khiến anh Daiki vẫn bị “é” như thể anh bị làm sao vậy. Ở chỗ nào thì người ta mới thôi chõ mũi vào chuyện của người khác và đồn đại vớ vẩn? Chúng tôi tuy là anh em ruột thịt nhưng hoàn toàn khác nhau. Tại sao người ta lại cứ vơ đũa cả nắm như thế?

Tôi cảm thấy thật tồi tệ, nhưng chưa bao giờ trong một phút giây nghĩ tới việc phải dừng cách sống hoang dại ấy lại.

Mùa hè năm đó, Bố tôi đột nhiên ốm nặng vì bệnh lao. Ông chấp chới giữa ranh giới của sự sống và cái chết, và rồi bằng cách nào đó lại vượt qua. Có điều khi ông có thể nhúc nhắc đi lại được thì hình ảnh một thủ lĩnh vạm vỡ đã biến thành một người đàn ông hom hem ốm yếu. Mẹ tôi lại bận rộn vừa chăm sóc em Na-chan vừa chạy qua chạy lại với công việc kinh doanh trong khi bố tôi vắng mặt. Chị Maki thì đã cưới và về ở bên nhà chồng. Không còn ai chăm lo cho bố tôi ngoài tôi ra, nên tôi đã dành mấy tháng trời làm hộ lý chăm cho ông khỏe lại.

Tất nhiên tôi vẫn cứ là một *yanki*, và ở tuổi đó tôi rất khoái lê la chơi bời. Thật khó chịu khi không được lượn lờ ra ngoài nhưng hy vọng có thể phần nào tôi sẽ giúp bố hồi phục nên tôi chấp nhận ở lì ở nhà và luôn ở bên cạnh ông.

Mặc dù vậy, lại nảy sinh một vấn đề khác. Bố tôi nằm một phòng riêng trong bệnh viện, đắt hơn những phòng bình thường. Nếu ông cần gì tôi phải chạy ra mua trong tiệm tạp hóa của bệnh viện mà giá cả ở đó đắt một cách quá đáng. Gia đình tôi lúc này thật sự rơi vào tình trạng khó khăn về tài chính, tiền thật sự là một mối lo.

Cứ mỗi ngày, người phụ nữ cao tuổi bé nhỏ tên Fujisawa - san, bệnh nhân trong bệnh viện lại vào phòng bố tôi thăm nom ông. Bà bị bệnh từ khi còn trẻ và đã trải phần lớn thời gian của cuộc đời ở nơi đây, dù thế bà vẫn luôn sống rất vui vẻ. Bà đặc biệt rất quan tâm tới thế giới bên ngoài và vô cùng lịch sự

“Và tên cháu là gì thế, cô bé?” Bà hỏi tôi bằng một chất giọng du dương như chim hót khi lần đầu tiên gặp tôi

“Tên cháu là Shoko”

“Thế ư? Bà có thể gọi cháu là Shoko chan được không?”

“Rất tốt ạ”

“Shoko - chan, tóc cháu có màu rất đẹp. Cháu không phiền nếu bà chạm vào nó chứ?”

“Bà cứ tự nhiên ạ”

“Bà chưa bao giờ thấy ai tóc vàng cả, nó rất mềm - như tóc búp bê vậy.” Bà nói và cười nhẹ.

Fujiwasan là người lớn đầu tiên nói chuyện với tôi mà không hề phán xét về vẻ bên ngoài của tôi. Trò chuyện với bà mỗi khi chúng tôi đi dạo ở bãi cỏ trong sân bệnh viện làm tâm hồn tôi dịu lại. Không khí có mùi tinh khiết, và tôi hít thở thật sâu cho đến khi nó ngập tràn trong buồng phổi, tương tự như khi hít khói thuốc lá, cảm giác thật trong trẻo.

Thỉnh thoảng tôi lại vẽ phác họa cây cối, hoa lá. Tôi không ngắt chúng vì tôi thấy chúng chẳng hề thích thú gì việc bị cắm vào trong một chiếc lọ bé tẹo để cho mọi người ngắm nghía. Ở đây, trong khu vườn này, chúng có thể không thu hút ánh mắt của nhiều người, nhưng tôi cảm giác rằng chúng thà chết ở nơi mà chúng sống còn hơn. Tôi chắc rằng sự nhân hậu của bà Fujiwasan đã làm tôi nghĩ như thế. Bà ấy khuyến khích bố tôi làm thơ haiku và còn gửi một bài trong số đó đến cuộc thi được tổ chức bởi câu lạc bộ thơ haiku của bà. Bố tôi thậm chí đã đoạt một giải. Tôi nhận ra Maki có thể đạt bộ ba giải

thường bởi chị ấy có năng khiếu giống bố. Từ lúc đó trở đi, bố tôi đắm ra đắm đuối với thơ haiku. Chính là nhờ sự động viên chân thành của bà Fujiwasan đã giúp bố tôi vượt qua bệnh tật và quên đi những thúc bách của tiền nong.

Có lần tôi chạy đi mua một lon coca từ chiếc máy bán nước tự động và thấy có một chiếc ví rơi trên sàn nhà gần đó. Tôi kiểm tra bên trong, có một cuộn tiền rất lớn: 180,000 yên. Khi còn bé, tôi hay được bố mẹ dặt túi cho mấy đồng để mua bút chì và đồ dùng học tập nhưng từ khi tôi trở thành *yanki*, thì việc này hiển nhiên cũng chấm dứt luôn. Tôi chưa bao giờ có tiền để mua quần áo, vì vậy tôi và chị Maki dùng chung với nhau một số đồ ít ỏi. Bạn bè tôi, có những đứa con gái mà bố mẹ bọn nó mua cho nào là ô tô, quần áo, đồ trang điểm và thậm chí cho cả tiền để tiêu xài nữa. Vậy nên với tôi đây là số tiền khá lớn và dĩ nhiên là tôi muốn giữ lại cho mình. Nhưng chẳng hiểu vì sao, tôi lại cảm thấy Chúa đang dõi theo các hành động của tôi nên cuối cùng tôi đưa nộp lại cái ví ở chỗ các y tá. Ngay sau đó, khi ngồi với bố trong quán café thì tôi nghe thấy thông báo của loa truyền thanh trong bệnh viện về tài sản thất lạc tìm thấy cạnh máy bán nước tự động. Một cô y tá đẩy tới một chiếc xe lăn, trên đó có một người đàn ông trạc tuổi bố tôi, mặc một bộ pijama. Ông ta có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy một đứa *yanki* như tôi lại có thể đưa trả lại cái ví có chứa nhiều tiền đến vậy.

“Hóa ra cháu là người đã tìm thấy cái ví của bác. Bác không biết làm sao để hậu tạ đây.” Trông ông có vẻ rất nhẹ nhõm. Ông lục trong chiếc ví và rút ra một tờ 20,000 yên. “Đây, không nhiều lắm, bác e là..”

“Bác có phải là bệnh nhân ở đây không?” Tôi hỏi mà không cầm tiền

“Đúng. Con trai bác vừa đưa tiền cho bác hôm qua khi nó đến thăm bác. Chắc là bác làm rơi ví khi đi mua đồ uống. Bác thành thật cảm ơn cháu.”

“Bác không cần phải đưa tiền cho cháu đâu. Mong bác mau khỏe lại.”

“Nhưng bác muốn vậy.”

“Không, cháu không muốn nhận”

“Phải rồi.” Bố tôi đồng tình. “Chỉ cần thấy ông khỏe lại nhanh là bố con tôi thấy vui rồi”.

“Vâng, cảm ơn. Ông có cô con gái ngoan quá. Tôi cũng hy vọng ông sớm được về nhà.”

Cúi gập người xuống để cảm ơn, rồi sau đó ông ấy rời khỏi quán café trên chiếc xe lăn do cô y tá đẩy

đi. Những lời nói của ông ấy làm tôi thấy xấu hổ nhưng cũng có chút hài lòng thầm kín. Ở tuổi 16, tôi đã quá xa lạ với “đứa con gái ngoan ngoãn” rồi.

“Bố, con còn chưa nói tên với mấy cô y tá”. Tôi hỏi bố tôi tối hôm đó khi ngồi bên giường ông. “Làm sao họ biết mà tìm ra con?”

“Xung quanh chỗ này có mỗi con là ăn mặc lòa lẹt như hề thôi mà”

“Ô..”

“Mà này, điều gì khiến con đưa trả lại cái ví thế?”

“Ừm, thực ra thì con đã muốn giữ nó lại, nhưng rồi lại nghĩ đến chủ của nó. Biết đâu họ cũng như bố, bố biết đấy, cũng là một bệnh nhân ở đây và họ sẽ trở thành kẻ khốn cùng ở đây. Mà cũng đúng là như thế thật, nên con mừng là con đã trung thực.”

“Bố hiểu...Đúng là như thế. Con đã làm một việc tốt đấy.”

Bố cười và xoa đầu tôi triu mến. Tôi không thể nhớ lần cuối thấy bố cười như thế là lúc nào. Bố đã khen ngợi tôi và còn xoa đầu tôi nữa...Có phải chúng tôi đã ngồi nói chuyện như vậy duy nhất một lần kể từ khi tôi trở thành *yanki*?

Tôi có thể nhìn thấy bầu trời đêm ở bên ngoài cửa sổ. Bình thường các ngôi sao rất mờ mờ nhưng đêm nay khí trời thật quang đãng và các vì sao thì lấp lánh rực rỡ. Tôi nhớ lại khi tôi còn bé và cả gia đình tôi thường hay đến chơi nhà một người bạn của bố ở vùng nông thôn gần Nara. Chúng tôi ngắm nhìn bầu trời đêm và nếu thấy có sao băng xẹt qua thì đều cùng nhau cầu nguyện vội vã ba lần trước khi nó biến mất. Vào những đêm hè, đom đóm bay vòng vòng xung quanh và tỏa ra thứ ánh sáng lập lờ. Tôi đã luôn gọi ký ức đó trở về để làm sống lại sự kỳ diệu của những đêm mùa hạ. Nhưng bây giờ tôi đã nhận ra rằng mình không thể nghe thấy tiếng rì rào của dòng suối nữa. Dường như bờ sông đã khép lại và những con đom đóm đều đã chết. Tại một điểm nào đó, những suy nghĩ của bố tôi trôi về hướng tây còn tôi thì ngược lại, chẳng để lại gì ngoài một lòng sông đã cạn khô. Nhưng bằng cách nào đó, đêm nay tâm trí của chúng tôi đã xích lại gần nhau hơn, đã rất lâu rồi tôi mới lại thấy bố gần gũi đến như thế.

Nhưng cảm giác hạnh phúc, thật không may, chỉ thoáng qua như một ngôi sao băng mà thôi.

Bố tôi là người bảo lãnh nợ cho một người quen, bỗng dưng ông ta biến mất, để lại món nợ kếp xù.

Bố tôi liều gan cố gắng trả hộ nhưng việc làm ăn ngày càng sa sút và ông phải gánh tất cả các khoản. Trước khi nhận ra điều đó thì công ty của bố tôi đã xuống dốc từng ngày. Các khoản nợ càng tăng lên, mọi thứ đều bắt đầu vượt qua tầm kiểm soát. Việc điều hành công ty trở nên bất khả thi vì bố tôi lúc này đang nằm bệnh viện. Bố được phép rời khỏi bệnh viện một đến hai lần mỗi tháng nhưng lần nào cũng chỉ được vài tiếng đồng hồ và phải ở nhà. Không lâu sau, ông xin rời khỏi yakuza để về nghỉ hưu. Tôi nghĩ bố tôi đã không còn đủ sức mạnh - thể chất, tài chính và tinh thần - để có thể tiếp tục kiểu sống như vậy nữa.

Gia đình tôi rơi vào nợ nần chồng chất. Lãi suất nợ cứ cao dần lên chất ngất. Những tay cho vay lãi cứ 10 ngày lại tăng lãi lên 10%, và nó sẽ nhảy lên mức 50% cứ sau 10 ngày tiếp nữa. Chúng tôi bị một công ty thu hồi nợ đến nhà và xiết nợ. Đó là một công ty thật kinh khủng. Thời gian đó là đỉnh điểm nóng bức của mùa hè, mặt đường nhựa như muốn bốc hơi nhưng những tay bốc vác của công ty thu hồi chả cần quan tâm. Bọn chúng lột hết trơn các máy điều hòa trong nhà và vác xuống gara cùng với hàng đông đồ đạc khác nữa, tất nhiên đều dưới sự dòm ngó của tất cả hàng xóm láng giềng. Cái tủ lạnh to thùng nhập khẩu từ Mỹ của nhà tôi bị đặt ra một bên, cánh cửa tủ mở toang để lộ ra chẳng gì hơn ngoài mấy cái giá nhựa trắng. Gỗ ván sàn bị làm hư đến mức không còn nằm bằng phẳng nữa mà tạo ra một ảo ảnh như thể mặt đất đang chuyển động.

Cứ vào mỗi ngày thì nhân viên của cái công ty thu nợ kia lại ập đến mở toang các cánh cửa ra vào và cửa sổ rồi lảng mạt gia đình tôi. Tôi biết chẳng lợi gì khi tranh cãi nhưng đến một ngày, tôi như bị nổ tung ra. Sau khi nghe thấy một thằng du côn sỉ nhục mẹ, tôi điên lên đập nắm đấm xuống mặt bàn bếp.

“Mày nghĩ mày đang dọa ai thế? Nếu mày còn nói kiểu đấy với bố mẹ tao thì mày đúng là đồ khôn nạn.”

“Con mất dạy”, thằng đó đáp trả.

Không có tiền là như thế đấy. Tôi muốn khóc trong thất vọng khôn cùng.

Cơn ác mộng còn kéo dài đến tận mùa đông. Nguồn sưởi duy nhất lúc này là chiếc lò sưởi *kotatsu* kiểu cũ ở phòng ngủ của tôi. Những cơn gió lạnh cứ thổi qua các cánh cửa sổ mà bọn xiết nợ bắt mở toang hoác, làm chúng tôi buốt đến tận xương. Na - chan hăi nhất một thằng thường xuyên lượn lờ gầm gừ quanh nhà như con chó điên.

“Chị Shoko, em sợ”, con bé thăm thì và bám chắc lấy tôi.

“Hắn đi ngay thôi mà. Nào, bây giờ chui vào đây nhé.”

Chúng tôi cuộn tròn như hai con mèo dưới chiếc lò sưởi *kotatsu*, lấy tay bịt chặt tai để khỏi phải nghe tiếng la hét của tay xiết nợ, và cầu nguyện liên tục để cho hắn bỏ đi. Na - chan run rẩy làm tôi nhớ lại thời gian học tiểu học, khi đó Bố thường xuyên say xỉn và đập phá khắp cả nhà. Na-chan, y như bây giờ, sợ hãi chui vào phòng tôi và trườn lên đệm *futon* với tôi, lấy bắp và khóc lóc. Nhưng thời gian đó, tôi vẫn còn có thể động viên em một cách rất tự tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Còn bây giờ, quả thực tôi không biết đến bao giờ bình an mới quay lại. Vì không thể làm được điều gì để giúp gia đình trả nợ nên tôi cảm thấy giận dữ và vô dụng.

Một trong số những lần ít ỏi có mặt ở nhà, bố đến nói chuyện với tôi.

“Shoko, tất cả là lỗi ở bố. Bố làm cho cả nhà mình rơi vào nợ nần và bây giờ con lại phải hứng chịu tất cả. Bố biết nó rất khó khăn, nhưng xin con đừng đầu hàng nhé.”

“Con biết mà bố. Không sao cả.”

Tôi biết việc này khó với bố thế nào. Khi bố làm ăn được thì cả nhà tôi lúc nào cũng rộn rã người, nay thì chỉ còn có một vài người gần gũi mới ghé qua. Dần dần các đồ đạc trong nhà tôi biến mất, trông ngôi nhà chẳng còn có dấu hiệu gì của một ngôi nhà nữa. Cứ như thể chúng tôi đang sống trong một chương trình truyền hình dài kỳ vậy, nơi mà mọi thứ nhìn có vẻ rất sung túc và hào nhoáng từ bên ngoài, còn thật ra tất cả chỉ là mảnh đánh lừa của các máy quay.

Phụ nữ bị cho là không phù hợp với vai trò là một *yakuza*, nhưng tôi hiểu là bố đang nhẫn nhịn để bảo toàn danh dự. Ngay sau khi dính vào những khoản nợ đó, ông đã tự nguyện rời khỏi vị trí người cầm đầu nhóm. Bố tôi không còn có thể phô trương tài chính như cách các *yakuza* vẫn thường làm nữa. Việc xảy ra như thế ông đã bôi nhọ danh tiếng của *yakuza* bởi các từ trước đến nay các *yakuza* luôn được coi là mạnh mẽ. Dù vậy, tôi càng không ngừng băn khoăn tại sao ông lại không sử dụng những ảnh hưởng của mình trong giới *yakuza* để thanh toán các khoản nợ nần? Tôi chỉ đoán là một người như bố tôi khi rơi vào tình huống như thế, sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Tôi phần nào hiểu được cách nghĩ của bố tôi, nhưng quả thật là rất buồn khi thấy những hình xăm ẩn tượng một thời trên lưng ông nay trở nên bé nhỏ và vô nghĩa.

Tôi học được tất cả những điều này trước khi mười bảy tuổi.

Trong khi tất cả những chuyện này đang diễn ra ở nhà, thì một hôm lũ hư hỏng chúng tôi lượn đi với

một gã mà chúng tôi biết vừa mới trở thành một *yakuza*. Vì là lính mới nên gã phải trực ở văn phòng, chúng tôi bèn vác theo đến đó những túi thinner. Mọi thứ đã rất vui vẻ cho đến khi một bậc đàn anh của gã đó đột ngột quay về. Chúng tôi cố gắng cắt ngay tất cả số thinner đi nhưng không sao xua được cái mùi của nó. Chốn này bốc mùi nồng nặc. Khi ông ta đi vào, một cảm giác căng thẳng lạ thường lan tỏa khắp căn phòng. Nakauchi thả người lên chiếc ghế dài.

“Khi nào thì lũ dờ hơi bọn mày mới lớn lên được? Nếu muốn phê thì ít nhất cũng phải dùng loại tốt chứ?”

Vừa nói, Nakauchi vừa lôi từ trong chiếc túi da đeo ở cổ tay ra một gói to chừng 4 inch đựng ma túy và 1 chiếc xiranh rồi thả từng thứ lên mặt bàn. Trông không khác gì những cái gói cỡ nửa inch mà tôi đã từng thấy trước đó. Trong đó chứa đầy ma túy.

“Này, mày, đi lấy cho tao ít nước”, ông ta nói với gã bạn lính mới tò te của chúng tôi, gã này cun cút chạy về bếp lấy đầy một cốc nước mang ra. Rồi Nakauchi lấy kéo cắt một góc của một tạp chí và dùng nó như một cái muỗng xúc bột trắng. Ngay lập tức mọi người sắp hàng để đợi chích như thể họ đã làm việc này cả cuộc đời vậy. Tôi không biết phải làm gì nhưng nhìn chung có vẻ chúng tôi đều đang chờ đợi ném thử vài “choác”. Tôi chẳng phải là một đứa con gái ngoan và nói là không muốn chích, nhưng tôi cũng không thể cứ đứng lên và rời khỏi chỗ đó.

“Cậu cũng làm một chút chứ hả?” cô bạn Mizue hỏi tôi theo kiểu đó là việc bình thường nhất quả đất. Cô ấy cũng vừa tiêm xong. Khi tôi đang lúng túng không biết phải trả lời thế nào, cô ấy giễu tôi: “Đừng nói với tớ là cậu chưa bao giờ chích nhé?”

“Hừ, tất nhiên là rồi chứ.” Tôi cau kinh đáp. Tôi làm bộ mặt kiểu như đã trải qua rồi để cho lũ bạn không nghĩ tôi là gà, tôi quyết định làm một choác, tôi muốn trông thật sành sỏi.

Bất chước lũ bạn, tôi bóp chặt bắp tay cho đến khi thấy ven và chìa tay cho Nakauchi.

“Ven tốt đấy”, ông ta nói và cười, rồi chọc mũi tiêm vào tay tôi. Khi một phần ba mũi tiêm đã ngập vào cùi tay tôi thì ống siranh bắt đầu đầy máu.

“Ok, được rồi.”

Ngay khi tôi thả lỏng cánh tay ra, Nakauchi chậm rãi kéo ống hút của chiếc siranh ra hết cỡ, và nhanh chóng rút đầu tiêm ra. Ông ta đưa tôi một tờ giấy ăn.

“Cảm ơn”, tôi nói và rịt chiếc khăn giấy vào chỗ vừa tiêm xong. Đột nhiên tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể, tóc tôi cứ như dựng đứng hết cả lên.

“Có thấy gì không?”, Nakauchi vừa hỏi tôi vừa hút đầy một ống siranh nước từ cái cốc lúc nãy rồi nhả nước ra chiếc gạt tàn.

“Không rõ lắm”, tôi đáp vì không chắc nên nói thế nào thì đúng về cảm giác này.

“Khéo đùa. Lạ đấy. Lẽ ra nó phải có tác dụng rồi chứ. Cô có vẻ chịu khá đây. Tôi sẽ cho thêm một suất nữa, ok?”

Nakauchi ngoắc gã lính mới đi thay nước và làm sạch cái gạt tàn.

“Nghĩ chừng này đủ chưa?”, ông ta hỏi tôi, xúc ra ít bột trắng lên trên một quyển vở.

Tôi gạt đầu, hy vọng là mình đừng có lơ mơ như cảm giác bên trong. Nakauchi nói rất nghiêm túc.

“Cái này thì chắc chắn sẽ mạnh”

Lần này, nó tựa như ánh sáng vậy, lướt trong người tôi từ ngón chân đến tận đỉnh đầu.

“Bây giờ thì thấy rồi chứ?”

“Vâng. Nó hoàn toàn khác biệt.”

Mizue tiến đến và nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Shoko, cậu có chắc là ổn với từng đó không?”

“Ừ. Không sao đâu.”

Phê cao độ, chúng tôi hút cả đêm, cười cợt và tán dóc. Tuy nhiên, khi mặt trời lên, tôi bắt đầu thấy hụt hơi, và cơ thể lúc nãy vừa cảm thấy bay bổng trong không khí bỗng chốc nặng như chì. Trạng thái mê đã bị thay thế bằng một cảm giác đau đớn buồn thảm. Bây giờ tôi phần nào hiểu tại sao lũ trẻ con lớp chín đã sẵn sàng làm mọi thứ để có thể được chích. Tôi cứ suy nghĩ về điều đó trong khi cơ thể tôi uốn éo và tôi quan sát nhóm bạn của mình cũng đang tự sướng bằng cách chích thêm. Nakauchi nhận thấy có điều gì đó không ổn và tiến đến.

“Cố lên, làm choác nữa chứ. Còn nhiều lắm.”

“Tôi ổn. Tôi nghĩ tôi sẽ về nhà thôi.”

“Sao cô không nằm nghỉ ở đây một lát đã?”

“Cảm ơn vì mọi thứ, nhưng tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên về.”

“Tốt thôi. Lúc nào đến đây cũng được. Nay, mày. Shoko chuẩn bị về đây. Gọi cho cô ấy chiếc taxi.”

“Vâng, tuân lệnh”, gã lính mới đáp lời bằng một giọng châm chích hài hước.

“Dùng chỗ này để về nhà nhé”, Nakauchi nói và dúm vào tay túi áo jacket của tôi một tờ 10,000 yên,

“Và gọi cho tôi khi cô về đến nhà.”

“Chắc chắn.” tôi trả lời yếu ớt.

Tôi không phải chờ taxi quá lâu. Phần lớn lũ bạn tôi đều nói là sẽ ở lại chơi tiếp. Chẳng vấn đề gì - tôi chỉ muốn rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Tôi vội vàng nói lời xin lỗi, rồi mở cửa cánh cửa sắt nặng nề của văn phòng và trườn ngay vào chiếc taxi đang đợi bên ngoài. Hơi lo lắng vì sợ người tài xế có thể nhận ra điều gì đó, tôi cố hết sức để có vẻ bình tĩnh. Con đường về nhà sao mà xa xôi.

Cánh cửa ra vào nhà lại bị mở toang hoác ra, và tôi có thể nghe thấy tiếng của mấy tay đòi nợ. Nó giống như việc quay trở lại địa ngục, mà thậm chí đây cũng không phải là ảo giác. Nó là thực tế khắc nghiệt. Tôi chạy ngay đến bộ điện thoại gần nhất như thể có ai đang đuổi theo sau.

“Chào, Shoko đây. Tôi đã về nhà ngon lành.”

“Tốt. Ồ, Shoko, chờ tý. Nakauchi - san muốn nói chuyện với cô.”

“Shoko? À, tốt lắm. Nay, nghe có vẻ như cô sắp dứt hơi rồi. Cô thấy ổn đây chứ hả?”

“Vâng, tôi ổn. Tôi không gọi ở nhà được nên phải chạy ra điện thoại công cộng.”

“Ha! Tôi không thể tin là cô có thể chạy nổi trong tình trạng như vậy.” Nakauchi cười.

“Cảm ơn về tối qua”

“Không sao, không sao. Cô sẽ ghé đây sớm chứ? Nếu không muốn đi một mình thì kéo theo cả Mizue

nữa, được không?”

“Cảm ơn. Tạm biệt.”

Tôi úp máy và quay về nhà. Cái đoạn dốc bé con giờ như một ngọn núi với tôi vậy.

Khi về đến nhà, tôi thấy cái lọ sứ trắng yêu thích của mẹ tôi đang chống ngược ở trên sàn, đứng im và tan tành. Chẳng có sự khác biệt nào giữa việc tôi có tiêm chích hay không tiêm chích - cuộc sống của tôi vẫn là một địa ngục.

Một rã rời, tôi cời giấy ra để lên giá, dù tôi biết là nó sẽ lại bị quăng ra sàn lần nữa. Sau đó, tôi dựng mấy bông hoa đứng lên và bắt đầu ghép lại những mảnh vỡ của chiếc lọ. Tôi thở dài. Tôi đã cố gắng thoát ra khỏi cuộc sống địa ngục rồi lại sa chân vào thế giới của ma túy. Tệ hơn, trong vài lần ít ỏi bỏ tôi ở nhà, tôi thậm chí còn chẳng ngó ngang đến ông được lúc nào.

Mùa đông đó, khi mà thời tiết trở nên lạnh hơn bao giờ hết, những tay thu hồi nợ bắt đầu đến thường xuyên hơn và những hành động của bọn họ cũng mạnh tay hơn nhiều. Tôi quyết định đi với Mizue đến chỗ Nakauchi. Ông ta mở cửa ngay rồi mời chúng tôi vào trong, còn Mizue thì tự nhiên như thể đã đến đây hàng triệu lần. Cô ấy đến thẳng chỗ ghế sofa mây gần cửa sổ và ngồi xuống.

“Shoko, cậu có muốn chích chút không?”, cô ấy hỏi tôi.

“Cậu nghĩ thế được chứ?”, tôi hỏi lại vội vã.

“Cậu đang nói cái gì thế? Chúng ta đến đây vì chuyện này, không phải sao?”

Nakauchi nhìn tôi và Mizue cười rồi thì thầm

“Shoko, không cần phải khách sáo như vậy. Mizue là người quen ở đây rồi”

Như để chứng minh cho điều đó, Mizue đứng lên và đi vào bếp lấy ra một cốc nước. Cô ấy chuẩn bị tiêm, và tôi bắt chước theo.

Kể từ ngày đó, cả ba chúng tôi thường xuyên tụ tập để chích chóc. Thật sự tôi chưa bao giờ nghe nói về chuyện Nakauchi và Mizue bỏ bịch với nhau nhưng có điều gì đó đang xảy ra giữa bọn họ, nên tôi không bao giờ nán lại quá lâu sau khi đã chích xong.

Một hôm, khi chúng tôi đang chích như thường lệ thì Nakauchi kêu là có việc phải chạy đi một lát.

Mizue cũng đi giày vào.

“Ôi, Shoko, xin lỗi nhé, tớ cũng phải ra ngoài. Ngồi chờ mình không ngại chứ? Nakauchi - san sẽ về ngay thôi mà.”

“Cậu định đi lâu à?”

“Ừm, không phải. Sao cậu không chơi điện tử trong lúc ngồi chờ?”

“Ok. Tớ gặp lại nhé.”

Có điều gì đó rất lạ trong thái độ của Mizue làm tôi thấy hơi bất an. Ba mươi phút sau Nakauchi trở về. Tôi đang chơi trò Nintendo ở buồng trong khi Nakauchi gọi với ra từ bếp, “Này, Shoko, muốn tiếp cuộc nữa không?”

Ông ta chích vào tay trái của tôi. Máu ở trong siranh lúc này đặc hơn và sẫm hơn ban sáng.

Cảm ơn Mario! Trò chơi Nintendo cất lên cái giọng quen thuộc.

Tôi đã cứu công chúa Trái Đào rất nhiều lần nên cô ta chắc là rất sung sướng. Tôi chán ngán chơi trò này lắm rồi, nhưng vẫn phải chơi để quên đi cái việc đang ở một mình trong căn hộ này với Nakauchi, chờ đợi Mizue - người có vẻ còn đi lâu lắc.

“Sao cô không ngừng chơi và kiếm cái gì đó ăn,” Nakauchi gợi ý khi thấy tôi bồn chồn.

“Cảm ơn, Tôi không đói. Tôi nghĩ tốt hơn là..”

“Không có gì phải vội. Sao cô không ăn cái gì đó rồi hăng về?”

“Mizue về muộn quá...Anh biết đấy, tôi nên về thì hơn”

“Đợi cô ấy chẳng ích gì đâu.”

“Cái gì?”

“Mizue không quay lại đâu. Lại đây, vui vẻ với nhau.”

“Này! Bỏ tay anh ra khỏi người tôi”. Tôi cố gắng để chuyển động nhưng ông ta ôm ghì tôi xuống với một sức mạnh lạ lùng.

“Dừng lại”

“Dừng chống cự”

Ông ta xé toạc chiếc áo của tôi ra và kéo áo lót của tôi lên.

“Dừng”

“Mizue không để ý đâu”

“Tôi không phải Mizue! Bỏ tôi ra!”

“Làm như tao bảo, đồ chó cái”

Ông ta tát vào mặt tôi và chiếc nhẫn bạc của ông ta cào xước má trái tôi. Tôi nhận thấy vị mặn của máu trong miệng. Ông ta chuẩn bị hiếp tôi mà tôi thì chẳng thể làm được gì.

Cái lúc tôi cảm thấy sức mạnh của mình đã hoàn toàn biến mất thì nghe thấy ai đó đập mạnh vào cửa.

“Nakauchi - san. Để em vào! Shoko?”

“Mizue”, tôi gào lên, đẩy Nakauchi ra và lao ra cửa

“Như cút. Làm cái quái gì mà con đẩy mò về đây?”

Ngay lúc Nakauchi mở cửa, tôi chạy ngay vào bóng đêm mà chẳng cần để ý đến việc mang giày. Tôi đi chân trần về nhà trong tiết trời lạnh giá, cánh tay vòng xung quanh mình để che đi những chỗ quần áo rách do bị xé.

Ngày hôm sau, Mizue gọi cho tôi.

“Shoko, tớ xin lỗi về chuyện hôm qua”

“Ồ?”

“Tớ thật sự, chân thành xin lỗi. Tớ đã nói với ông ta là không được làm thế. Tớ đã thực tình nói thế nhưng...” Cô ta bắt đầu nức nở.

“Tôi không muốn nghe điều đó. Chào.”

Cô ta là kiểu bạn gì vậy? Sau cùng, tôi dừng việc chơi với Mizue và đám bạn của cô ta rồi bắt đầu kết bè với một nhóm khác. Ngày nào chúng tôi cũng chích.

Những tay thu hồi nợ đến nhà tôi mỗi ngày, và hóa ra một trong số đó lại là một người quen cũ của bố. Tên anh ta là Maejima, từng là một *yakuza*. Là một tay cho vay nặng lãi, Maejima có làm ăn với bố tôi dạo trước. Trớ trêu thay, anh ta lại mang theo một tay lưu manh mà tay này lại là “bạn hút chích” của tôi, Kimura.

Một ngày nọ, sau khi xong việc, Kimura nói thì thào với tôi “Này, chào” và nở nụ cười hồi lồi. Maejima liền gọi hấn lại.

“Kimura, mày biết con nhóc đó à?”

“Vâng”

“Tên nhóc là gì?”

“Shoko”

“Nhóc là Shoko?”

“Đúng”

“Hừm. Thế thì không nên chơi bời loăng quăng nữa. Nhóc đang làm bố mẹ nhóc đau lòng đấy.”

Maejima ăn mặc rất bảnh bao với bộ cánh đắt tiền, và cái nhìn thì rất đáng sợ. Tôi gật đầu chiếu lệ và quay vào phòng. Một lúc sau thì Kimura gọi điện đến.

“Shoko, ra ngoài được không?”

“Mày đi một mình à?”

“Không. Tao đi với Maejima - san.”

“Thế thì không đời nào.”

“Ôi, đi mà. Maejima - san bảo tao phải mời mày đi ăn tối cùng.”

“Làm ơn đi Kimura - kun, tìm cách chối hộ tao đi, ok?”

“Đi mà, Shoko. Tao cũng ở đây. Mà sẽ ổn thôi”

“Nếu nó là mà thì ổn. Ok. Tao xin lỗi.”

Đó không phải chỉ là một lời xin lỗi. Tôi sợ phải giáp mặt Maejima. Sau đó, Kimura vẫn gọi để nói tôi ra ngoài nhưng tôi đều tìm cách nào đó để từ chối. Cuối cùng, Maejima đích thân gọi cho tôi.

“Shoko, em chơi ma túy đúng không? Đứng trước cửa nhà em lúc 7 giờ tối, ok?”

Tôi đã không thể từ chối. Thực tế là tôi đang quay lại với việc hút chích. Tôi ngại Maejima có thể nói với bố mẹ tôi về chuyện này.

Tôi đánh bộ và trang điểm. Đúng 7 giờ tối, tôi ra đứng chờ ở trước cổng như lời anh ta dặn.. Maejima đến đúng giờ. Tôi đi vào xe ở phía bên dành cho khách, và anh ta lái xe mà không nói một lời nào. Tôi lấy hết can đảm hỏi xem chúng tôi đang đi đâu.

“Anh biết một khách sạn mới mở có dàn karaoke tại phòng. Em nghĩ sao?” Anh ta hỏi với một cái nhìn rất dâm dăng, đặt tay lên đầu gối tôi.

“Cái đ.. gì vậy...? Dừng xe lại”

“Em có biết bố mẹ em đang nợ bao nhiêu không?” Maejima hỏi, vẫn điềm tĩnh lái xe.

“Tôi chắc là nhiều”

“Nhiều cũng không thể bao hết được. Ông ấy nợ tôi một món lớn ngay từ đầu rồi.”

“Đến thế ư?”

“Đúng vậy. Một khoản rất rất lớn. Còn bây giờ, Shoko, em yêu, em không muốn nhìn thấy cha em bị rơi vào hoàn cảnh éo le vì tất cả mấy khoản nợ đấy, đúng không?” Giọng nói của anh ta nghe rất đều đặn.

“Không”

“Tôi cá là nó cũng khó khăn với em nữa”

“Tôi đoán vậy”

“Tôi có thể giảm bớt gánh nặng đi đôi chút mà”

“Ngghiêm túc ư?”

“Tất nhiên, nhưng tôi không ép em phải làm điều mà không muốn. Nên...thế này thì sao? Em vẫn muốn tôi để em ra khỏi xe chứ?”

Tôi lắc đầu

“Tôi nghe nói là em có chích. Tôi có một ít ở đây này.”

Nhắm mắt lại, tôi hít một hơi thở sâu. Đã lâu lắm rồi tôi không ngửi thấy mùi ghê da ô tô đắt tiền như thế này. Một lúc sau chúng tôi đã đến nơi có thể gọi rõ ràng là “khách sạn tình yêu”. Nơi này được xây dựng giống như một lâu đài vô vị. Maejima đánh ô tô vào chỗ để xe được che bằng một tấm màn nhựa tối màu, thiết kế thế để giữ bí mật cho khách hàng. Tôi đã nghĩ rằng mình có thể quyết tâm làm như vậy, nhưng đến phút cuối tôi lại không sao ra khỏi xe. Maejima trườn qua người tôi và mở cánh cửa xe ra.

“Đừng giống trẻ con thế. Ra ngoài đi.”

Tôi ngồi im.

“Em không tin tôi chút nào sao Shoko?”

“Có chứ...nhưng...”

Vừa vào đến phòng, Maejima đã cởi ngay cà vạt và kêu tôi mang cho anh ta ít nước. Tôi lấy đầy một cốc nước trong phòng tắm và đưa cho anh ta. Rồi tôi xắn tay áo trái lên và đập đập vào tay để nói ven. Maejima hút đầy một siranh ma túy, và với bàn tay thành thạo, tiêm thuốc vào cánh tay tôi. Anh ta cũng tự tiêm cho mình một liều.

“Anh phải đi tắm cái đã”

Maejima nói xong rồi đứng lên, cẩn thận thả ống tay áo xuống và bắt đầu cởi áo sơ mi ra. Tôi nhanh chóng rửa ngay kim tiêm và treo quần áo của Maejima lên, lấy nước cho anh ta tắm rồi vội vã chạy ra

bật ngay tivi lên.

“Vào đây” Maejima gọi với từ phòng tắm ra.

“Cái gì cơ?”

“Vào đây với anh.”

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi tắm với một người đàn ông, tôi ngượng đến nỗi mặt tôi nóng bừng như có lửa. Tôi bèn che một cái khăn tắm ở phía trước khi vẩy nước lên người, lúc chui vào bồn tắm tôi cố gắng quay lưng lại phía anh ta.

“Em đã bao giờ làm tình khi đang phê chưa?”

“Chưa...”

“Ôi cưng, thế thì uống một đời. Xoay cái mông đẹp của em ra đây rồi anh sẽ chỉ cho em xem.”

“Ừm, chúng ta đã nói gì lúc nãy ấy nhỉ...về bố tôi...”

“Việc đấy đã nói rồi. Quên nó đi. Em muốn thành cô gái của anh, đúng không?”

“Ừ, ...vâng”

“Ok. Thế thì tốt. Bây giờ, em hiểu là em sẽ không nói với ai về chuyện này chứ?”

Khi tôi đồng ý, anh ta phì ra cười, chộp lấy ngực tôi và đưa lưỡi vào miệng tôi sâu đến mức làm tôi khó thở.

“Ngồi đây”

Chúng tôi ngừng tắm, Maejima đặt tôi ngồi trên chiếc ghế đầu thấp cạnh bồn tắm rồi xát xà phòng lên khắp người tôi từ đầu tới chân. Có hình xăm ở trên lưng anh ta về một nhân vật trông rất dữ tợn trong kịch kabuki đang ôm con rồng. Nước từ vòi hoa sen phun ra mờ mịt, làm con rồng trông như thể đang phì ra những đám hơi nước. Tôi có cảm giác mình đang ở trong một giấc mơ tồi tệ nhất và nhắm chặt mắt lại khi Maejima đưa mặt xuống phía bên dưới tôi.

Sau khi tắm xong, Maejima lại chích thêm một mũi nữa. Anh ta kêu tôi cùng làm thế, và lúc tôi giờ tay

trái ra thì anh ta xoa lên ven lúc này và đưa mũi tiêm vào. Mũi tiêm vừa rút ra thì cũng là lúc tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh tôi sầm lại trong một giây, thậm chí tôi còn sợ mình sẽ bị mù. Sau đó, tất cả những gì tôi có thể làm là nằm ì ra trên giường, không sao cử động được. Maejima cố gắng mọi cách để tôi hứng lên nhưng cơ thể tôi từ chối việc hồi đáp lại, cuối cùng anh ta đành phải đầu hàng. Điều cuối cùng tôi còn nhớ được là trông anh ta thật sự tồi, một lúc sau thì trời sáng.

“Cứ tưởng là em hoang đại lắm, hóa ra trên giường em cũng tệ, nhỉ?” anh ta nhận xét với một nụ cười tự mãn. “Không sao, em chuẩn bị được học hỏi từ một bậc thầy. Một khi em đã làm chuyện đó với anh khi đang phê, cưng ạ, thì em sẽ không bao giờ có thể làm theo cách khác được nữa.” Nhưng tôi biết đó chỉ là sự dối trá. Tôi không yêu người đàn ông này, vậy thì có gì hay ho khi ngủ với anh ta?

Kể từ đó, chúng tôi đến “khách sạn tình yêu” hầu như tất cả các tối, chích, và rồi làm tình. Lúc đầu, tôi toàn nằm im thụ động, nhưng đến một tối nọ thì cơ thể tôi thực sự phản ứng lại. Tôi cảm thấy nơi đó ẩm ướt, và khi anh ta đi vào tôi, tất cả các mạch máu trong cơ thể tôi đều như dồn lại tại một điểm. Tôi cảm nhận có một sức nóng mãnh liệt tăng lên. Tôi thấy mình đang cuốn chặt lấy người Maejima và khóc òa trong khoái cảm.

Trước khi gặp Maejima, tình dục với tôi chỉ là một công việc lạnh lùng, không thiết tha. Mặc dù ngay cả khi những gã trai đó có vẻ có cảm tình đặc biệt với tôi, thì một khi thỏa mãn dục vọng xong, mọi thứ cũng kết thúc. Tôi chưa từng được người nào đối xử tử tế - tôi chỉ làm điều đó một vài lần ít ỏi với những gã trai ngẫu nhiên, những gã thậm chí còn không phải là bạn trai. Còn bây giờ tôi đã biết thế nào là cực khoái.

Từ lúc đó, chỉ cần nhìn thấy máu được rút ra trong ống tiêm mỗi khi Maejima chích cũng đủ làm cho tôi cảm thấy rạo rức.

“Làm em đi...Đi nào, em muốn ngay bây giờ.”, tôi có thể cầu xin như thế, và chúng tôi làm tình cả đêm.

Nhưng dù cho tôi đã chích nhiều đến thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn người khác gọi mình là con nghiện. Trong nhóm của tôi có vài đứa nhóc đã thành con nghiện, và chúng tôi không dám tin chúng nữa. Chỉ có những đứa nghiện khác thì mới chơi với bọn chúng. Mỗi khi bọn nó nói chuyện, bạn sẽ nghĩ *Ôi, lũ bỏ đi*, và phớt lờ mọi điều chúng nói. Tiếng xấu sẽ lan nhanh như tàn lửa. Ngay cả khi bạn chưa bao giờ sờ vào những thứ đó nhưng nếu có ai đó đặt điều như vậy thì...Không ai muốn có bạn là một con nghiện nặng.

Một tay bạn của chúng tôi đã trở nên hỗn loạn do nghiện đến mức rơi vào ảo giác. Hắn cho rằng bạn gái hắn lừa dối hắn, nên đã đốt nhà cô ta. Lỗ chân lông của hắn ta đầy giòi, vì hắn tự lấy cái cắt hộp rạch nát da mình. Hắn ta ngồi hàng giờ liền để nặn những chỗ tiêm cho đến khi da hắn nhức tấy và mừng mủ lên. Hắn ta cũng cho rằng có ai đó đang theo dõi mình nên đóng tất cả các cánh cửa sổ nhà lại và buộc chặt bằng dây gói hàng. Hắn còn rút hết tất cả các thiết bị điện trong nhà ra vì tin rằng như thế sẽ làm cho “chúng” thôi không dò la nhà hắn nữa. Hắn cứ khẳng khẳng cho rằng nghe thấy giọng của hàng xóm nói xấu hắn nên chạy chân trần ra ngoài cửa trước và khua dao loạn xạ ngẫu, nhưng tất nhiên, chả có ai ở đó hết. Lén lút đi ra ngoài phố, hắn thường xuyên ngoái đầu ra sau nhìn ngó vì cho rằng có thám tử đang theo dõi. Mỗi khi lái xe đi đâu thì hắn nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu. Trớ trêu một nỗi, hắn cứ tin là mình đang bị *yakuza* truy đuổi, nên chui cả vào đồn cảnh sát tìm chỗ trốn.

Thông tin lan rất nhanh giữa các tay nghiện: ai bị bắt giữ, ai đang bị truy nã, ai đang bị điều tra và phải lần trốn, nhà ai bị khám xét. Bạn có thể kiếm được rất nhiều thông tin kiểu như thế ở chỗ này. Mỗi tội, nó cũng đi kèm với vô số rác rưởi khác. Nơi nào dễ chích, ai mới bắt đầu nghiện, ai đã cai...

Tôi không muốn nghe thấy những thứ này, không muốn nhìn chúng, không muốn biết về chúng. Tôi không muốn chúng biết về tôi. Tôi không muốn trở thành một phần trong những thứ đó.

Dù vậy, tìm khoái cảm với Maejima cũng giúp tôi che giấu đi sự nghèo khó của gia cảnh. Mỗi khi thấy bé tắc với gia đình, thấy mẹ thốn thức khi nghe tiếng máy tay đòi nợ đập cửa ầm ầm, thấy Na - chan cứ quẩn chặt lấy tôi khi hoảng sợ, tôi lại mong ngóng đến lúc nhìn thấy máu chảy trong syranh và biết mình sắp rời bỏ thực tế khắc nghiệt.

Đầu mũi tiêm đâm vào ven của tôi nhưng khi Maejima chuẩn bị ấn nó vào sâu hơn thì nó lại bị trượt ra.

“Mẹ khỉ. Ven của em chạy lung tung. Anh không thể chích vào được”

Anh ta rút kim tiêm ra và vỗ vào tay tôi một cách giận dữ cho đến khi nó thâm tím lại. Cuối cùng thì ven cũng hiện ra. Khi Maejima đâm mũi tiêm vào lại, máu thâm xịt phun ngược ra như phù sa bắn, và cơ thể tôi lại bỗng bênh bênh như trên biển.

“Thế nào? Em trôi chưa?”

“Ừm”

“Dạo này em tán thuốc nhiều phết rồi đấy. Phải ngang với anh”

Tôi thở dài và châm xì gà cho Maejima.

“Cởi quần áo ra và lại đây nào”, Maejima ra lệnh, quăng người xuống giường.

Tôi ôm chặt lấy anh ta và thì thầm: “Em muốn anh quá”

“Tuyệt, anh cũng đang thấy khoái em kinh lên được, Shoko”

Gọi tên tôi, anh ta luồn chiếc lưỡi ẩm ướt vào tai tôi. Vì điều gì đó mà những hình ảnh lúc còn bé chơi đùa trong bể bơi, tiếng hắt nước bì bõm lại hiện lên trong tôi. Tôi nhớ những trò chơi chơi với chị Maki. Chị ấy thách tôi thử nín thở và bơi một vòng dưới nước. Tôi đã rất thích trò này có vì cảm giác như đang sống trong một thế giới khác vậy.

Này, đồ tôi, nếu mày dám động một ngón tay vào em tao, tao sẽ giết mày.

Chị ấy đã luôn cứu tôi thoát khỏi tay những kẻ bắt nạt.

Ai còn cần bạn chứ, khi mà đã có một người chị lớn như thế?

Khuôn mặt của Maki dần tan biến...

“Em thấy tuyệt chứ, cưng?”

“Ừm. Đừng ngừng lại”

Một hình ảnh khác liên quan đến nước lại tràn về. Lần này là cảnh cho những con cá chép trong cái hồ nhỏ của nhà tôi ăn. Chúng có thể nghe thấy tiếng bước chân tôi và bơi rào rào ra hướng đó.

Từ từ nào. Có bao nhiêu là thức ăn cho bọn mày đây.

Bọn cá nhảy loạn xạ lên đầu nhau để tranh từng viên thức ăn nhỏ xíu, nước bắn lên tung tóe. Tôi yêu biết bao khoảng thời gian chăm sóc cho lũ cá mỗi ngày.

Những kí ức của tôi rồi lại nhập vào với thực tại u ám. Lúc đầu tâm trí còn trôi êm khi tôi nằm trên chiếc giường tròn của “khách sạn tình yêu”, nhưng đột nhiên tôi lại thấy mình phải tranh đấu tựa như đang chìm vào một nơi tăm tối đáng sợ.

CHƯƠNG IV: CÁC TÌNH NHÂN

Tôi đã có công việc tại một quán bar nhỏ của người hàng xóm, hai ca một tuần, mỗi ca bốn tiếng. Không lâu sau đó tôi bắt đầu hẹn hò với một khách hàng. Shin hơn tôi tám tuổi và bắt đầu thành đạt trong công việc kinh doanh - nhưng anh đã lấy vợ. Anh ấy không giống với bất kỳ ai tôi đã từng gặp trước đó, và ngay lập tức tôi bị cuốn vào người đàn ông tuyệt vời và gần gũi này, người có làn da cũng gọi lên sự an tâm. Tôi nghĩ về anh từng giây phút, nhưng để đi với nhau thì thật không dễ chút nào, tôi cứ chờ đợi hàng giờ bên điện thoại. Thời gian dần trôi, tôi thì càng lúc càng nóng ruột. Sự háo hức trỗi lên khi tôi nhắc điện thoại nhanh chóng chuyển thành nỗi thất vọng khi đầu dây bên kia không phải là Shin. Tôi phát điên lên vì anh ấy đến mức có lúc cảm thấy như mình sẽ nổ tung nếu không nói được cho anh biết là tôi cảm thấy thế nào. Nhưng thay vì thế, tôi phải cư xử như một người đã trưởng thành và biết giữ điềm tĩnh trong mọi tình huống. Tôi nóng lòng để có thể qua đêm với anh, dù chỉ một lần, song tôi cũng dè dặt rằng nếu cố ép Shin, tôi sẽ mất anh hoàn toàn. Vậy nên tôi phải giữ im lặng.

Kể từ khi Shin xuất hiện, tôi làm mọi cách để lẩn tránh Maejima, nhưng anh ta luôn gọi điện và đòi gặp mặt. Tôi quyết định mình không thể lẩn tránh anh ta cả đời nên đồng ý để anh ta đưa đến chỗ gặp quen thuộc. Khi ngồi trong xe rồi, tôi hít một hơi thật sâu và nói sự thật cho anh ta nghe.

“Em đã gặp người khác”

“Và?”

“Em không thể gặp anh được nữa”

“Anh không nghĩ là mình hiểu điều vừa nghe”

“Và sẽ không có vấn đề gì sau đó nếu em phá vỡ mối quan hệ này chứ?”

“Câu này không nói được”. Maejima đáp, chậm rãi xì gà và đập chân có vẻ tức giận.

“Em xin anh đấy, làm ơn”

“Ok, nếu cảm thấy đủ sức thì cứ đi mà hẹn hò với thằng đó.”

“Anh chắc là sẽ không sao chứ?”

“Đồ lẳng lơ trác nết. Cô không thể thấy là điều đó thậm chí còn tốt cho tôi hơn hay sao?”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

“Cô không hiểu à?”

“Ý anh là nếu tôi có bồ khác, gia đình tôi sẽ khó mà biết được chân tướng của anh ư?”

“Ồ, cuối cùng thì đầu óc cũng sáng ra đây”

“Tốt, đưa tôi về nhà ngay”

“Cung, thoải mái đi. Tôi sẽ đưa em về nhà ngay, đừng lo. Và em cũng không ngại nếu tôi nói với Papa em rằng cô con gái nhỏ của ông là một con xì ke chứ?”

“Thế thì anh cũng khôn nạn như tôi thôi.”

“Ồi không, tôi không nghĩ thế. Không phải là khi tôi nói với ông ta rằng tôi bắt quả tang em đang chích choác với một lũ du đảng và đã đưa em về nhà an toàn. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh nhà em sẽ gặp cả người xuống mà cảm tạ tôi, đúng không?”

“Này, đừng để bố tôi dính vào chuyện này. Ông ấy tin tưởng anh tuyệt đối.”

“Tất nhiên là ông ấy tin rồi. Với tất cả các món nợ phải lo lắng và làm việc như trâu bò để trả nợ, tôi chắc là ông ấy sẽ chết ngất nếu biết chuyện tôi đã ngủ với con gái rượu Shoko của ông”

“Thế còn nếu tôi kể cho bố tôi nghe toàn bộ câu chuyện?”

“Cứ việc. Chẳng có chỗ nào cho ông ta kiếm thêm được một đồng một cắc nữa đâu. Nếu không phải là tôi, ông ta đã tàn đời rồi. Tôi tưởng em hiểu chuyện này hơn bất kỳ ai chứ, Shoko?”

“Ừm, tôi cho là...”

“Vậy chúng ta đồng ý là - sẽ không chia tay?”

“Nhưng tôi không thể”

“Chúng ta đang nói về chuyện gì? Ai là người mỗi khi phê lên đều cầu xin “làm em đi, làm em đi” như thể cô ta sẽ khóc òa lên nếu tôi từ chối nhỉ?”

“Câm miệng lại”

“Này nhóc, không được hỗn láo với tôi, ok?”

Chả còn gì hơn để nói nữa.

Trong số bạn bè của tôi, không có cô gái nào dính líu với những tay đàn ông đã có vợ. Họ hoàn toàn tự do tay trong tay đi dạo phố với người mà họ yêu. Họ có thể đan áo hay khăn làm quà tặng sinh nhật và mang những tấm ảnh hôn nhau mùi mẫn theo trong ví. Người yêu của họ sẽ đến đón họ sau giờ học trước cổng trường, trên những chiếc xe mô tô rất tuyệt, sơn phun đủ màu. Họ có thể cùng hoặc không cùng chung sống trong một nhà với bố mẹ. Còn tôi, không bao giờ có thể cùng đi công khai ra đường với Maejima hay Shin. Tôi không để cho ai nhìn thấy họ, mà cũng không thể kể lể chuyện này cho bất cứ ai. Cuộc sống của bạn bè đối với tôi, xa vời như mặt trăng tôi vẫn ngắm từ cửa sổ trại cải tạo. Tôi không thuộc về bất cứ nơi nào.

Buổi tối thì Shin thường đưa tôi về nhà. Tôi luôn ao ước chúng tôi có thể ở bên nhau lâu hơn chút nữa, thật khó để có thể mở cửa ra và đi vào nhà. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm xúc như vậy. Ngay cả khi nếu Shin không có ý định nghiêm túc với tôi thì tôi cũng cóc quan tâm - tôi chỉ muốn được ở bên anh.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi, Shin tặng tôi một món quà không thể nào tin được. Chúng tôi lái xe ra ngoài và anh ấy dừng lại trước một khu chung cư mới toanh, kêu tôi ra khỏi xe. Tôi theo anh đi vào trong thang máy và lên tầng mười lăm. Shin đi đến góc cuối căn nhà rồi chìa ra 2 chiếc chìa khóa. Anh đặt một chiếc vào tay tôi.

“Đi và mở cửa đi em”

Tôi cố gắng tra khóa vào cửa. Sau một tiếng clích, cánh cửa bật mở.

“Em không thể tin được. Đây là cho em ư?”

“Ừ. Và em không phải lo lắng về các hóa đơn đâu. Anh sẽ trả hết. Sao em không thôi công việc kia đi?”

“Nhưng em...”

“Đây là cách duy nhất để chúng ta có thời gian ở bên nhau.”

“Nếu em thôi việc, anh sẽ có thể đến gặp em vào các buổi tối à?”

“Đúng rồi. Anh sẽ có thể ghé qua trên đường về nhà, dù chỉ là vài phút.”

“Thật chứ? Em có thể sống ở đây sao?”

“Hãy nghĩ đây là món quà cho cả hai chúng ta. Anh biết việc này làm khó cho em, nhưng có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại...Chúc mừng sinh nhật.” Anh kéo tôi vòng vào tay anh và ôm tôi rất chặt.

“Chẳng có gì khó cả. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi là em đã hạnh phúc rồi.”

Thứ tình dục tôi có với Shin thật ấm áp và ngọt ngào. Việc “yêu” anh là quãng thời gian duy nhất tôi cảm thấy mình có điểm chung với đám bạn bè, một mối quan hệ bình thường và lãng mạn mà họ có với bạn trai của họ. Chút khoái cảm từ việc làm tình với Maejima là do ma túy, tiền bạc và sự phản bội bố mẹ tôi đem lại. Khi làm việc đó với ma túy, tất cả những gì tôi muốn hay chú tâm chỉ là thỏa mãn đơn thuần bởi sự hưng phấn có từ ma túy. Hơn thế nữa, tôi không thể nào ngủ với Maejima mà không trong tình trạng mơ màng. Shin là người duy nhất mà tôi biết đã có thể yêu một đứa tòi tệ như tôi. Chỉ có điều lúc nào, sau khi yêu nhau, anh cũng phải quay về nhà ngay lập tức. Tôi biết ở sâu trong tâm trí của Shin, anh không thực sự cần tôi, và nước mắt tôi cứ tuôn rơi mỗi khi thấy anh rời khỏi căn hộ này, rời khỏi tôi.

Ngày hôm sau, tôi nhanh chóng gom góp hết của nả để chuyển đến nơi ở mới và bắt đầu cuộc sống của một “phụ nữ ngoan”, những tưởng có thể thoát khỏi Maejima. Không may là thời gian này, Shin lại còn bận rộn hơn trước rất nhiều, có khi mấy tuần anh không hề ghé qua căn hộ hay thậm chí chẳng hề gọi điện thoại. Có đôi chút mỉa mai khi anh nói mua căn hộ này để chúng tôi có nhiều thời gian bên nhau hơn. Tôi thèm đến chết đi được một liều chích, nhưng thay vào đó tôi lại nghiện rằng chờ đợi cho qua cơn vật vã trong cô đơn. Căn hộ này tỏa ra mùi sơn mới quét rất đặc trưng cộng với có quá ít đồ đạc, nên trông càng lạnh lẽo và trống huơ trống hoác.

Cho đến một hôm khi tôi đang đi bộ bên ngoài tòa nhà thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên “Ây, Shoko”, ngay lập tức tôi như đóng băng. Có vẻ như quá đơn giản để Maejima có thể lòng ra tôi. Chiếc Mercedes đen của anh ta bật mở ngay cánh cửa bên cạnh tôi.

“Vào đi”

Tôi lắc đầu

“Vào ngay đi, nhanh”

Tôi vẫn từ chối

“Cái gì đang xảy ra với em vậy? Em không cần chích nữa à?”

“Đừng lớn vồn quanh đây nữa, được chứ?”

“Em đang nói về đứa đ. nào vậy? Em tự do gặp bất cứ ai mà em muốn. Và tôi biết là em muốn gặp tôi, đúng không chứ?”

Giống như đêm đầu tiên, tôi không hề thốt một lời nào suốt quãng đường đi đến “khách sạn tình yêu”. Nhưng khi chúng tôi vào trong phòng, tôi cố gắng nói với anh ta.

“Này, tôi thật sự không muốn gặp anh thêm nữa”

“Đừng quăng cho tao cái thứ của nợ đó”, Maejima chop lấy cái gạt tàn trên mặt bàn và quăng nó về phía tôi. Nó chạm đúng vào trán tôi và làm trầy một ít thịt. Khi nhìn thấy tôi đang cố gắng lau chỗ máu đang nhỏ xuống mắt, anh ta đưa tay ra giúp tôi.

“Vứt mẹ nó cái tay ra khỏi người tôi”, tôi la lên và gạt tay anh ta ra.

“Shoko, cưng, nhìn mặt em kìa - chắc chắn là em giống hệt bố em. Ok, nghe này, tôi sẽ không đến chỗ căn hộ của em nữa, được chưa?”

“Tôi căm ghét anh”

“Nếu đó là cách mà em muốn thì nhà em sẽ phải trả cho tôi số tiền mà em nợ tôi ngay lập tức”, anh ta nói, đột nhiên trở nên hăm dọa. “Nếu em dám làm thế với tôi thì đó là cái em sẽ phải gánh chịu”

Tôi không trả lời.

“Tôi không bao giờ muốn cô gái của tôi có cái kiểu nhìn như thế trên mặt lần nữa. Em hiểu chứ?”

“Vâng...”

“Tôi mừng là chúng ta đã hiểu nhau”. Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng một chiếc xi ranh và một vè khó chịu diên khùng hiện lên trên mặt anh ta. “Tay”, anh ta ra lệnh.

“Tôi không muốn chút nào cả”

“Mày đang giở trò với tao đấy à”

Anh ta túm lấy cốc nước đầy trên mặt bàn và ném thẳng vào người tôi, rồi đập vào bụng tôi. Tôi ngã lăn ra sàn nhà và cánh tay phải đè ngay lên miếng cốc vỡ. Nó cứa một vết rộng vào ngón tay giữa của tôi. Máu chảy thành dòng trên sàn nơi tôi cố dùng tay để giữ người cho vững. Tôi nằm sát trên đất, hai tay ôm lấy bụng. Nhưng Maejima vẫn chưa dừng lại.

“Đừng có làm tao bực mình lần nữa”. Anh ta vớ lấy chiếc bình thủy đựng nước nóng cạnh cái ấm pha trà và ném mạnh nó xuống sàn. Dòng nước nóng bắn tóe ra trên tay tôi, đốt cháy phần da giữa ngón tay áp út và ngón út của tôi. Tôi đi xiêu vẹo vào phòng tắm lấy ra hai chiếc khăn lau; một chiếc để buộc vào vết cắt trên tay, còn chiếc kia thì dùng để lau máu trên trán. Sau đó, bỏ qua đau đớn, tôi bắt đầu dọn dẹp căn phòng trong khi Maejima điềm nhiên ngồi chịch trên ghế sofa. Chỉ nhìn thấy chiếc kim tiêm đã làm cho các ngón chân tôi sụm xuống và lòng bàn tay tôi tươm mồ hôi. Tôi biết tôi phải kháng cự lại điều đó, nhưng tôi muốn nó đến chết mất...

“Cút thật. Không đưa nó vào được. Đưa tay trái em ra đây - chặt hơn!” Maejima chờ đến lúc rút kim tiêm ra rồi ấn mạnh nó vào tay tôi.

“Thấy thế nào?” Giọng Maejima vọng đến rất nhòa nhạt “Tôi cá là em nứng”

Tôi không đợi cho đến khi anh ta nói xong. Tôi lao vào anh ta.

“Em muốn gì từ tôi nào cưng?”

“Làm em đi”

“Tôi xin lỗi, tôi không nghe rõ. Nói to lên”

“Làm em đi, nào”

“Em nên nói câu này ngay từ chỗ đầu tiên. Em biết là em sẽ cầu xin tôi ngay từ lúc em chịch”

“Đúng”

“Cứ nói chuyện chia tay và mấy thứ tào lao khác đi...”

Chỉ cần được ôm chặt đã đủ làm tôi phải rên rỉ

“Em thật sự cần tôi, đúng không Shoko?”

Nhưng tôi không đủ sức để nghe những lời này từ người đàn ông đang phản bội lại bố tôi.

Kẻ lạc lõng bị bắt nạt ở trường học, đứa trẻ ngây thơ gần như đã bị Mizuguchi làm nhục, đứa con gái biết nghe lời luôn giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa sau mỗi cơn tam bành của bố, đứa bé luôn cố gắng không làm bố cáu, chẳng ai trong số đó thực sự là tôi. Tôi vẫn nghĩ về những sự việc trong thời thơ ấu như thể nó đã xảy ra với ai khác. Cách này dễ chịu hơn. Nhưng vì đã thử cách này quá nhiều lần nên bây giờ thật khó có thể nói ai là Shoko thật. Tôi đã có thể dứt kết nối giữa trái tim và trí óc với cơ thể cũng như đánh mất bản thân trong câu chuyện quái gở với Maejima và ma túy. Dù vậy, mỗi khi cuộc gặp do ma túy kích động với Maejima chuẩn bị tàn và sự kinh sợ dần tan, tôi lại bị rơi vào trạng thái trống rỗng, thấy tội lỗi với Shin.

“Tôi không thể làm như thế.”

Maejima nhìn rất dửng dưng. “Sớm muộn gì em và cái thằng đó cũng dứt. Làm sao hẳn có thể thỏa mãn được một đứa dâm đảng như em”, anh ta cười cợt.

Thời gian...Chẳng có gì làm tôi cần hơn là được ở bên Shin ngay lúc này.

Một thời gian ngắn sau đó, Shin ghé qua căn hộ, lần đầu tiên trong gần một năm qua và nhận ra ngay lập tức có điều gì đó rất lạ với tôi.

“Shoko! Đưa tay em anh xem nào”, anh nói. Anh nắm lấy cánh tay tôi và xăn tay áo tôi lên. Trên cánh tay gầy nhẳng vô vàn những vết chích, trầy xước không chối đi đâu được.

“Em lại đang chích lại đây à? Em nghĩ cái quái gì thế?” Lần đầu tiên tôi thấy Shin mất bình tĩnh. “Anh không thể tin được là em lại chơi ma túy.”

“Em muốn dừng lại, nhưng em không thể. Hãy giúp em với. Làm ơn.” Hai tay tôi ôm lấy mặt, và Shin ôm tôi thật chặt.

“Nhìn này, Shoko, anh biết là em gặp một người khác. Anh lấy quyền gì ra mà nói là em không được như thế? Nhưng tiêm chích thì...Hãy hứa với anh là em sẽ dừng ngay việc này lại nhé.”

“Em xin lỗi”

“Anh yêu em, Shoko. Anh thật sự yêu em”. Đó là những gì tôi muốn nghe.

“Anh rất lo lắng mỗi khi không ở đây, nhưng anh không thể bên em suốt ngày được. Anh rất muốn như thế, nhưng anh không thể. Hãy hiểu cho anh.”

Tôi gật đầu miễn cưỡng. Tôi hiểu chứ. Nhưng Shin không bao giờ có mặt khi tôi cần anh ấy. Những cuộc điện thoại thưa vắng hai tuần một lần làm cho mối quan hệ của chúng tôi có quá nhiều khoảng trống. Dường như tôi đã phải chờ đợi anh quá lâu, mà những lần gặp gỡ của chúng tôi lại quá ngắn ngủi. Tôi luôn lo sợ khi tuột khỏi tay anh vì không biết đến lúc nào mới được nắm lại bàn tay ấy.

Cũng có vài khoảng thời gian hạnh phúc. Tôi yêu biết bao mỗi lần được nghe anh gọi tên mình và được anh ôm trong vòng tay. Thành phố luôn âm u, xám lạnh khi tôi chỉ có một mình, nhưng khi bước đi với anh thì các giác quan của tôi đều trở nên sôi nổi. Tôi nhìn thấy những cánh hoa đào bay lả tả khắp nơi trong gió xuân. Tôi nghe thấy tiếng chuông gió ngân vang trong mùa hạ, gọi cho tôi nhớ tới quãng thời gian êm đềm ngồi với cha mẹ hóng gió bên hiên nhà. Mùa thu, cả hai chúng tôi như được gói trong mùi hương nồng nàn của những bông hoa mộc vàng đang nở rộ. Rồi mùa đông, nếu Shin gọi, tôi sẽ ra tận đầu phố để đợi anh trong hạnh phúc, và thở ra những đám mây hơi nước, tai thì tê đi vì lạnh. Tôi còn nhớ có một lần Shin đến rất muộn song tôi vẫn cứ đứng ở ngoài chờ cho đến tận khi anh tới.

“Xin lỗi! Anh không thể nào đi sớm hơn được. Em phải vào trong nhà đợi anh chứ. Em sắp chết vì lạnh ở ngoài này đây.” Shin choàng cánh tay quần chặt lấy cơ thể lạnh cóng của tôi.

“Chỉ một chút nữa thôi...Cứ ở yên như thế này anh nhé...”

“Shoko, anh biết tất cả những chuyện này làm khó em, nhưng anh thật sự yêu em. Hãy nói là không bao giờ bỏ anh nhé. Em hiểu là anh không thể bỏ vợ nhưng anh cũng không thể ngừng được việc muốn ở bên em. Anh thật là ích kỷ...”

“Không, không phải thế. Em mới là một người ích kỷ”. Xét cho cùng, tôi cũng thường xuyên lừa dối Shin đấy thôi.

“Shoko”. Anh nâng mặt tôi lên bằng hai bàn tay và hôn tôi thật dịu dàng.

Tuần trăng mật ru ngủ rồi kết thúc - cơ thể chết tiệt của tôi đã dính chặt vào ma túy. Và để cho mọi việc thêm phần tồi tệ, giờ đây Maejima bắt đầu trở nên hung hãn. Nếu mấy hôm không thể liên lạc

được với tôi, anh ta sẽ điên cuồng tìm kiếm, đến lúc tìm được rồi thì chúng tôi sẽ ở tịt trong nhà nghỉ hai, ba ngày liền. Tôi không được phép thò chân ra ngoài phòng. Anh ta thường quăng tôi lên giường và hăm hè chuyện tôi đã trốn tránh anh ta ra sao. Khi tôi tìm cách để giải thích, anh ta liền gọi tôi là đồ dối trá và đấm đá tôi tơi tệ.

Một hôm, đang đánh tôi như thường lệ, đột nhiên anh ta dừng lại.

“Đừng có nghĩ cách động đến cái điện thoại cho đến khi tôi quay lại”, anh ta quát lên. Đóng sầm cánh cửa lại, anh ta đi ra ngoài và để mặc tôi nằm bẹp trên giường, rên rỉ vì đau đớn.

Vài giờ sau anh ta quay lại với một chiếc túi giấy mua hàng trên tay. Chúng tôi chích cùng nhau như thường lệ, nhưng rồi anh ta lấy chiếc thắt lưng của áo choàng tắm vẫn dùng để thắt garo cho nổi vein, trói hai tay tôi lại.

“Anh làm gì thế? Thả tôi ra”

“Có muốn thử cái này không?” anh ta hỏi và liếc nhìn tôi rất đều cẳng, đưa ra một chiếc dương vật giả có gắn động cơ và một chai dầu bôi trơn từ chiếc túi giấy mang về lúc nãy.

“Không đời nào”

“Thôi nào cưng, em biết em muốn thế mà”

“Tránh xa tôi ra, đồ trụy lạc” Tôi hét lên và nhận ngay một cú đấm vào mặt. Một tiếng rắc ghê người và máu bắt đầu rỉ ra từ một bên tai.

“Thả lỏng chân ra em”

“Dừng lại, làm ơn...”

“Cút thật, không nhét vào được”, Maejima đầu hàng trước cái dương vật giả, bèn lấy dầu bôi trơn ra xoa khắp người tôi, nhót nhọt như thể anh ta vừa xoa nắn vừa nhỏ dãi ra người tôi vậy. Sau khi vẩy vò khắp người tôi gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng anh ta cố ấn bằng được chiếc máy quái quỷ kia vào trong tôi.

“Đau lắm”

“Cứ để thế, một lúc sau sẽ thấy thích ngay”

Tôi đành thôi kháng cự.

“Có thấy thích hơn không?”

“Em thích cái của anh hơn”

“Thật ư? Tôi tốt hơn nó chứ?”

“Vâng...yêu em đi”. Ngay cả khi chuyện này xảy ra, tôi vẫn thấy muốn anh ta. “Nào, đi mà”

“Không, cung ới, tôi muốn nhìn thấy em tự sướng với nó trước đã”

“Em không thể”

“Không có gì phải ngại cả. Nào, cục cưng, làm nó cho anh nhìn đi”, anh ta cời trói tay cho tôi và đặt tay tôi vào chiếc máy.

“Không”

“Ôi, đưa nó cho tôi. Tôi sẽ làm cho em khoái tột đỉnh”. Anh ta giằng lấy cái dương vật giả từ tay tôi và dúi nó vào trong tôi.

Tôi bắt đầu rên nho nhỏ.

Điều này làm cho Maejima rất phấn khích. “To hơn, nào. Tôi muốn nghe em rên rĩ”

Tôi bắt buộc phải nhập cuộc: “M...ừm, tuyệt!”

“Sao, bây giờ khoái chứ?”

“Vâng”

“Nào, Shoko. Tự làm cho tôi xem đi, cung”, anh ta lại đặt chiếc máy vào tay tôi.

“Mmm”

“Không, nhìn này, thế này hay hơn”, anh ta cầm lấy tay tôi bắt đầu đưa đẩy chiếc dương vật giả vào bên trong tôi một cách mạnh mẽ. “Giang rộng hai chân ra. Tôi không nhìn thấy gì cả.”

“Ôi...Chúa ơi”

“Nào, tôi muốn em phải thật dâm dăng. Nào, cung, cắm nó vào hết đi”

“Làm ơn. Yêu em đi”. Tôi kéo Maejima lên trên người tôi và chúng tôi bắt đầu làm tình như điên dại.

Ngồi trên taxi quay trở về căn hộ, tôi sờ lên những vết cắt và những vết thâm tím trên mặt. Máu tươi lại tứa ra từ vết thương nơi miệng tôi. Tôi đã chìm sâu đến đâu rồi? Một cơn rung mình ớn lạnh chạy dọc người tôi khi tôi nghĩ về những gì mình đang làm.

Một lần, Maejima kiếm được một khoản bự hay gì đó tương tự nên tâm trạng vui vẻ khác thường. Anh ta dùng điện thoại trong khách sạn gọi lên một cô gái mà anh ta biết là một tay xì ke và được gọi bằng cái tên Saori. Khi cô ta lên đến phòng, anh ta kêu Saori “trình diễn” với tôi một màn cho anh ta xem. Trong lúc tôi còn đang lúng túng thì anh ta nói nhỏ vào tai tôi: “Cô ta là dân đồng tính, vì vậy em không phải làm gì cả nếu em không muốn. Cô ta sẽ làm việc của cô ta”

Tôi gật đầu yếu ớt và lên giường. Saori cởi chiếc đai áo choàng tắm của tôi ra và liếm tai tôi. Lưỡi của cô ta và bàn tay mềm mại đang chuyển động trên da tôi hoàn toàn khác xa với cách của một người đàn ông. Sau đó, trong khi nhẹ nhàng liếm láp khắp người tôi, cô ta đưa một ngón tay vào bên trong tôi và bắt đầu nhịp nhàng ra vào.

“Shoko, quay mặt ra đây và nói gì đi!” Maejima giống như một người khách vừa xem một show trình diễn sex nhóp nhúa vừa hút thuốc và bình phẩm. Saori đáp ứng lời nói của anh ta, thụt tay và liếm tôi dữ dội hơn hẳn.

“A, không, tôi sắp...em xin, lại đây nào!” Tôi chìa một cánh tay ra phía Maejima.

“Tốt, cô có thể rời khỏi đây”. Maejima đứng lên và kéo Saori ra khỏi giường. Anh ta rút ví ra một hóa đơn trị giá 10,000 yên và thả nó về phía cô ta.

“Em muốn tôi nhiều thế cơ à?”, anh ta hỏi, vuốt mặt tôi trong khi trèo lên người tôi.

“Em muốn anh ngay bây giờ, nhanh lên!” Tôi kêu lên, tay ôm chặt lấy anh ta.

“Ôi, Shoko, như thế thật là tuyệt, cảm giác rất tuyệt”. Anh ta rên rầm. Khi bắt đầu vào trong tôi, anh ta quay sang phía Saori và phẩy tay ra hiệu cho cô ta đi. Cô ta cúi xuống để lấy tờ hóa đơn trên sàn nhà, mặc quần áo và đi ra khỏi phòng.

Ngày hôm đó, Maejima còn thuyết phục tôi chia tay Shin.

“Đây chẳng phải là lúc em tổng khứ thằng kia đi sao?”

Khi tôi khẽ lắc đầu, anh ta hỏi: “Em đang cố làm tôi điên lên đấy à?”. “Không, Maejima - san, em không muốn làm anh buồn...”

“Này, tôi đã cho em tất cả. Tôi mua cho em những gì em muốn, đúng không cung?”

“Chỉ là em không thể bên anh được nữa”

“Tôi đã đối xử với em như với một nữ hoàng”

“Anh chỉ không quảng phân vào em thôi”

“Ý em là gì, không quảng phân là sao?”

“Nếu anh quan tâm tới em như thế, anh sẽ để em đi”

“Không ai làm thế được. Em nghĩ chúng ta có thể chia tay, và như thế là mọi chuyện sẽ kết thúc. Rõ ràng, một con chuột nhắt như em thì làm sao biết là tôi đã ném vào mối quan hệ này bao nhiêu tiền. Tôi không chỉ chơi bời lãng nhăng đâu. Và em cũng không thể bắt tôi cung phụng em tất cả rồi quay ngoắt đi nói với tôi là em muốn chấm dứt hết mọi thứ.”

Im lặng khó tả bao trùm lên câu chuyện. Maejima quay sang và nâng cằm tôi lên: “Em rất dễ thương. Tôi không sao rời em ra được”

“Bỏ tay anh ra khỏi người tôi đi”

“Đừng có giờ mấy trò lãng nhăng ấy nữa. Em nghĩ em đang nói chuyện với thằng quái nào thế?” Không báo trước, anh ta tát tôi một cái thật mạnh.

“Tôi muốn chia tay”

“Đồ lì lợm ngang ngược”, sức mạnh cú đập của Maejima đẩy tôi bay ra giữa bàn. Mắt tôi va ngay vào góc bàn và có gì như nước mắt trào ra từ đó. Tôi đưa tay lên mặt và nhận ra đó là máu.

“Chúng ta hết rồi”. Tôi nói trong ghê tởm.

“Nhầm. Tôi không phải là người mà em nói hết đâu”. Lần này Maejima túm lấy tóc tôi và đập đầu tôi xuống sàn nhà. Cảm giác như thể có ai đó đang ấn một chiếc gậy sắt nóng vào óc tôi vậy.

“Làm ơn dừng...Em xin lỗi” Tôi lắp bắp.

“Em muốn tôi tha thứ ư? Em phải quỳ xuống và cầu xin sự tha thứ của tôi.”

Tôi đã làm tổn thương đến sĩ diện của Maejima và anh ta không thể điều khiển được cơn cuồng nộ. Anh ta lấy chân ghì đầu tôi xuống sàn nhà.

“Anh muốn tôi phải xin anh tha thứ ư? Cứ việc - đánh tôi thế nào cũng được. Không đời nào tôi đi xin lỗi một kẻ như anh.”

“Tốt. Cứ làm theo cách em thích. Dù sao tôi có quá đủ mấy trò vớ vẩn của em rồi - cặp với em là mọi thứ bắt đầu trở nên rồi tung lên. Cứ đi mà làm cái em muốn”

Nhưng Maejima biết rồi tôi sẽ quay lại. Càng ngày càng khó để cai nghiện, và tôi thì cần chích nhiều hơn bao giờ hết. Tôi thật sự đã bị lệ thuộc vào anh ta. Không có lối thoát nào cho tôi hết.

Đến một lần, tôi nghĩ lúc đó trời đã bắt đầu vào thu, Maejima đưa cho tôi xem một phim “con heo” và bắt tôi bắt chước các diễn viên trong phim. Lúc đầu, tôi im lặng ngồi xem nhưng lúc sau người phụ nữ trong phim đang nằm thủ dâm với một chiếc dương vật giả trông rất giống tôi. Tôi phải quay mặt đi.

“Này, em không theo dõi”

“Đó...đó có phải là em không?”

“Cái gì?”

“Cô gái đó. Đó là em”

“Shoko? Em đang nói về cái gì vậy?”

“Dừng! Dừng lại!”

Tiếng lạo xạo của tivi, tiếng rầm rì của tủ lạnh, mọi âm thanh đều làm cho giọng tôi méo mó.

“Tắt nó đi” Tôi ném chiếc điều khiển từ xa vào màn hình tivi và đưa hai tay lên bịt chặt tai lại.

Maejima nhìn tôi kinh ngạc: “Chuyện gì đang xảy ra với em thế? Đây không phải là em”

“Không, là em”

“Em đang loạn rồi. Tốt hơn là chích thêm phát nữa nhé”

Tôi lắc đầu. Tôi đang rùng hết cả mình.

“Nếu không chích thì em sẽ bị nứt đầu ra đấy.”

Việc tiếp tục thấy mình trong phim “con heo” không dừng lại. Tôi bèn cho rằng đó là tấm gương hai mặt, và có ai đó ở phía bên kia tấm gương đang nhìn chăm chăm khi chúng tôi làm tình.

“Shoko, đưa tay em đây”

Tôi lắc đầu như điên dại: “Không...Em không muốn. Em không muốn thế”

“Em sẽ phải làm như thế. Em bắt đầu nói năng như thần kinh rồi”

Lúc này tôi có ảo giác rằng vài loại bọ nào đó đang bò nhung nhúc lên xuống trên lưng tôi, và tôi không thể nào đẩy những âm thanh nhiễu loạn kia ra khỏi đầu. Cuối cùng, hoảng loạn, tôi chìa tay ra để chích. Lần này nhìn lên màn hình tôi chỉ còn thấy một diễn viên nữ vô danh đang nằm hờ hênh phục vụ mấy anh diễn viên khác. Thở ra một hơi nhẹ nhõm, tôi hớp một ngụm nước rồi lăn ra giường.

“Em cảm thấy thế nào? Cảm giác đó đi chưa?”

“Vâng...”

“Em ăn cái gì nhé?” Maejima hỏi và với tay lấy thực đơn trên bàn.

“Em thấy thích mì ramen”

“Ừ, anh cũng thế. Em gọi món đó nhé?”

Tôi vớ lấy cái điện thoại bên cạnh và gọi hai bát mì ramen.

“Anh không nhớ lần gần nhất thấy em ăn là khi nào,” Maejima nhận xét

“Không, dạo này em không thấy ngon miệng”

Tôi ra ngoài cửa phòng để lấy hai bát mì mà phục vụ đã mang đến, đặt chúng lên bàn. Ma túy luôn làm cho lưỡi tôi rất nhạy cảm với nhiệt độ nên tôi phải chờ cho đến khi món này nguội đi và đến lúc tôi ăn được thì mì đã nhũn hết. Tôi hút một điếu thuốc rồi vào cùng tắm với Maejima. Chúng tôi làm tình cả đêm.

Điện thoại của tôi đang đổ chuông.

“Vâng?”

“Chào, Shoko. Cậu thế nào rồi?”

“Tốt. Có chuyện gì thế Yukie?”

“Tớ vẫn ổn, nhưng dạo này cậu cư xử kỳ cục thật. Cả năm rồi chẳng ai thấy tắm hơi cậu đâu, cậu xem ra đang trầm cảm. Cậu có bị cúm hay làm sao không?”

“Không, tớ không sao cả.”

“Có vấn đề gì không? Cậu có thể nói ra không?”

“Tớ đã nói rồi, không có chuyện gì cả”

“Ừ, nếu mà cậu thật sự ổn...Này, có muốn đi chơi với hội cũ không? Mọi người nóng lòng muốn gặp cậu lắm. Không có cậu thì không vui, cậu lúc nào cũng làm bọn tớ vui nổ trời.”

“Cảm ơn”

Nếu có thể thì tôi đã đến ngay chỗ Yukie. Nhưng trong tình trạng này tôi không muốn gặp ai hết. Tôi không còn thích ai trong số họ nữa. Tôi ước giá mà mình có thể quay lại thời gian trước khi chúng tôi còn có chung một thú vui. Tôi căm ghét bản thân mình vì đã không thể nào từ bỏ được niềm thích.

Mấy hôm sau, Shin lại ghé qua căn hộ.

“Chúc mừng em!”

“Tại sao ạ?”

“Ồ, thôi nào. Em phải nhớ ngày sinh nhật của chính mình”

Tôi đã đốt từng ngày theo cùng một cách - đắm chìm trong ma túy - nên hoàn toàn không nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ mười chín của mình. Shin mua tặng tôi nước hoa.

“Anh đã tự chọn lấy đây à?”

“Tất nhiên”

Tôi mở nắp lọ và hít một hơi. Mùi hương ngọt và gợi cảm - rất người lớn.

“Cảm ơn anh. Em xin lỗi, em...”

“Shuyt. Không sao”.

Shin biết tôi đang làm gì. Nhưng anh nghĩ là tôi qua lại với một người đàn ông khác vì tôi quá cô đơn, và đang trong thời gian cai nghiện. Anh luôn phát điên lên với tôi vì chuyện này.

“Shoko, nói sự thật cho anh nghe đi. Phải có lý do gì thì em mới dùng ma túy chứ?”

Tôi nhìn xuống sàn nhà và lặng im.

“Tại sao em lại làm như thế? Em không thể nói ra với anh ư?”

“Xin lỗi anh”, đó là tất cả những gì tôi có thể trả lời. Rồi sau đó, như mọi khi, anh luôn nói: “Em hãy tránh xa ma túy, được không em?” và ôm tôi trong vòng tay anh. Tôi biết như vậy là ích kỷ nhưng thăm sâu trong tôi lại mong muốn anh phải nổi điên lên hơn nữa. Rằng anh sẽ ghen điên cuồng và nói với tôi rằng anh muốn tôi trở thành người phụ nữ của riêng anh chứ không phải của ai khác nữa. Shin đối xử với tôi rất tốt nhưng tôi thật sự chưa bao giờ nắm bắt được những điều anh đang suy nghĩ. Đúng, cuối cùng tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ. Tôi bắt buộc phải nhìn nhận một thực tế là mình không bao giờ có thể bắt được nhịp của người đàn ông này. Dù vậy, tôi cũng đủ hiểu biết để đọc được thông điệp ngầm chứa đựng trong mùi thơm thanh nhã của lọ nước hoa. Anh hy vọng tôi sẽ sớm trưởng thành - và nó khiến tôi thật sự đau đớn vì tôi đã không thể được như anh mong muốn.

Rồi nhẹ nhàng, Shin bắt đầu yêu tôi. Mỗi đụng chạm của anh đều khiến tôi điên dại, tôi bắt đầu rên rỉ và đòi anh phải mạnh mẽ hơn. Đột nhiên Shin dừng lại và nhìn tôi.

“Shoko! Em đang rất mãnh liệt, phải không?”

“Cái gì?”

“Anh có thể nói khi nào em như thế. Phản ứng của em không giống như mọi lần”

Những lời nói của anh làm tôi thấy mình thật bẩn thỉu. Hình ảnh cô gái ngây thơ đã từng là tôi, đã từng hạnh phúc tay trong tay đi dạo với Shin, nay không còn tồn tại nữa.

Đêm đó, tôi mơ một giấc mơ rất lạ về ông ngoại. Tôi không nhìn thấy rõ mặt ông nhưng tôi chắc chắn đó là ông. Ông đứng trong màn sương mù xanh mờ ảo trên đỉnh núi, mặc một bộ kimono màu trắng. Khuôn mặt ông rất buồn và ông gọi tôi: “Shoko, Shoko”, vậy tôi đi về phía ông. Tôi giật mình tỉnh giấc. Có phải ông đã rất lo lắng vì tôi dùng ma túy và ngủ với một người đàn ông đã lập gia đình nên ông hiện về trong giấc mơ của tôi? Có phải ông muốn nhắc nhở với tôi rằng nếu tôi cứ tiếp tục đi trên con đường này thì tôi cũng sẽ đi đến với ông? Lòng ngực tôi xiết chặt lại và tôi không thể thở được. “Ông ơi, cháu xin lỗi”, tôi thì thầm. Nhưng trái tim tôi, quay cuồng giữa Shin và Maejima, đã vỡ ra thành trăm nghìn mảnh mà tôi thì không biết làm sao để hàn gắn.

CHƯƠNG V: SỰ TRỪNG PHẠT, BÁO THÙ, ĐỀN ĐÁP

Chỉ vài ngày sau sinh nhật, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Na - chan. “Chị Shoko - chan ơi, con mèo chết rồi. Nhà mình quấn nó vào một cái khăn tắm và chôn nó dưới gốc cây anh đào. Chúng ta sẽ không bao giờ nhìn thấy nó nữa, nhưng ít nhất thì nó sẽ thích hoa đào nở vào mùa xuân. Nó sẽ hạnh phúc ở đó, đúng không chị?”

Na - chan bắt đầu khóc. Nhà tôi đã bị nhà băng tịch biên và cả nhà bị đuổi ra ngoài. Ngay giữa lúc đang chuyển dọn đồ đạc điên cuồng ra khỏi ngôi nhà mà chúng tôi yêu mến và có biết bao kỷ niệm, con mèo nhà chúng tôi đã thu mình cuộn tròn ở góc sảnh trước, và ra đi. Như thể nó biết chính xác điều gì đang xảy ra. Con chó cũ của chúng tôi, người bạn thơ ấu của tôi, cũng đã nằm dưới gốc cây anh đào. Bây giờ tôi không còn có thể chạm vào cây hay cho cá ăn được nữa. Tôi không bao giờ quay lại nơi này, nơi chúng tôi đã từng ngồi bên nhau và cười vui suốt bữa ăn. Có cảm giác như cả gia đình tôi đang sống bên tai tôi vậy. Tôi là người may mắn - tôi còn có một nơi khác để sống - nhưng cũng chính nó làm tôi đau đớn. Chính điều đó đã làm tôi, rút cuộc nhận ra gia đình quan trọng với tôi như thế nào. Cũng chính điều đó thức tỉnh tôi, kêu gọi tôi phải từ bỏ ma túy vĩnh viễn.

Một vài ngày sau, Maejima đưa tôi đến “khách sạn tình yêu” như thường lệ. Tối ngày thứ hai, tôi nói với anh ta là muốn về nhà và anh ta khùng lên.

“Em ghét tôi nhiều thế sao?” anh ta gào lên và đánh thẳng vào mặt tôi, làm tôi ngã ngửa ra giường, anh ta nhảy lên theo sau, đá vào sườn tôi, giật tóc tôi và ấn đầu tôi xuống.

“Nào, nói đi. Em có gì khác để nói với tôi không?” anh ta quát. Tôi cố đáp lại nhưng không thể nào thở nổi do bị đập lúc này. “Không có cách nào để ra khỏi đây đâu”. Maejima giờ đây nổi cơn thịnh nộ. Anh ta lấy một chiếc kim tiêm và hút đầy một ống ma túy, tiêm vào tay tôi. Vào lúc anh ta rút chiếc kim tiêm ra, mặt tôi bắt đầu túa mồ hôi và cơ thể tôi mềm oặt. Ngực tôi như có lửa đốt, tôi ấn bàn tay lên tim để làm nó dịu lại nhưng vô ích. Tôi nhéo nhéo trên tấm ga giường màu đen của “khách sạn tình yêu”.

“Này, em sao thế?” Mặt Maejima tái xanh.

“Ừ, ừ”, tôi không thể thốt ra lời.

“Shoko”

“K...không thở được”

“Này, đừng đùa, tôi không làm gì đâu nhé. Không phải lỗi của tôi”

Tôi chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ từ cổ họng.

“Đừng giỡn chơi nữa...Này, tôi chắc là em sẽ ổn lại ngay thôi...Ừm, tôi phải đi bây giờ. Lát nữa nhé”

“Chờ đã, Maejima - san” Giọng tôi lúc này không khác gì một lời thì thào.

Anh ta thậm chí còn không nhìn lại.

Tôi muốn ngồi dậy nhưng cả chân và tay tôi đều tê liệt, tôi không thể chuyển động được. Nhưng không đời nào tôi lại chết ở một nơi như thế này.

“Bố, mẹ, cứu con với!”, tôi thở hắt ra và cào cào cổ họng trong vô vọng. Dường như có một bàn tay vô hình đang siết chặt tôi từ bên trong. Một lát sau, cảm giác kỳ lạ đã trở về với các ngón tay và ngón chân tôi. Bằng cách nào đó, tôi đã bò ra khỏi giường. Tay tôi run rẩy và mắt tôi nhòa đi khi tôi cố gắng trang điểm che vết bầm xung quanh mắt do bị Maejima đánh.

Tôi đã ngu ngốc tới mức nào? Mỗi lần anh ta đánh tôi, tất cả những gì anh ta nói đều là “Tôi yêu em” và tôi đều nhắm mắt cho qua. Ba từ nhỏ nhoi đó như một sợi dây chảo buộc xung quanh tôi, không có chút tình cảm nào trong chúng. Để đến cuối cùng, tôi nhận ra mình chẳng là cái gì ngoài một thứ đồ chơi thỏa mãn cho nhu cầu tình dục của anh ta. Tôi rời khỏi căn phòng tối tăm, không cửa sổ của khách sạn mà giờ đây trông trống rỗng như những lời dối trá anh ta đã lừa phỉnh tôi.

Hai ngày sau đó, tôi nằm bẹp trong căn hộ, thềm chích kinh khủng. Chỉ cần nhìn vào những vết chích loang lổ trên cánh tay là đủ gợi cho tôi biết bao điều. Đúng lúc đó, tôi nhận được cuộc gọi của Na - chan, chính cuộc gọi đó đã làm tôi tỉnh ngộ rằng đây chính là cơ hội để giải thoát bản thân khỏi ma túy mãi mãi.

Thuốc đáng giã tạt. Những ngày đầu, tôi phải chịu đựng những ảo giác liên tục, lúc nào tôi cũng nhìn và nghe thấy những điều rất kinh khủng, tôi không thể nào ngủ được. Cuối cùng, sau ba ngày, những ảo giác kia biến mất, tôi bắt đầu thấy thèm ăn trở lại. Thực tế thì tôi cũng không thể nhin ăn. Tôi ngón hết hai bát đầy cơm với thịt lợn rán và tu hết một chai nước hai lít. Tôi buồn ngủ ngay lập tức. Khi tỉnh dậy tôi lại thấy khát nên uống thêm rất nhiều nước, sau đó là tắm nước nóng để hết mồ hôi đang dính

khấp người. Rồi tôi lại ngấu nghiến thêm bao nhiêu là đồ ăn nữa và ngủ tiếp. Tôi sống như vậy khoảng mười ngày cho đến khi cơn thèm ăn điên cuồng kia dừng lại và cơ thể tôi có vẻ như đã trở lại bình thường. Đó là cách tôi đã thoát khỏi những cơn vật vã của ma túy, để chỉ một thời gian ngắn sau tôi lại nhận được tin mình đã thoát khỏi một thứ khác nữa. Không đầy một tháng sau khi anh ta bỏ mặt tôi nằm sốc thuốc trong “khách sạn tình yêu”, Maejima đã chết vì sung huyết ở phổi.

Không lâu sau khi cai nghiện thành công, tôi trở thành tiếp viên - tại một quầy bar sang trọng, đắt tiền nơi dành cho giới thượng nhân đến thư giãn vào mỗi tối, tán gẫu với những cô gái trẻ phục vụ trong đó. Đó là năm 1987, thời kỳ phát triển rực rỡ của kinh tế Nhật Bản, tiền cứ chảy tràn như rượu sake chúng tôi rót cho khách hàng. Tôi đã rất kinh ngạc khi thấy có một vài vị doanh nhân tiêu tiền như thể không có ngày mai.

Không may mắn cho Shin, công ty của anh lại gặp một vài vấn đề tài chính nên anh không thể chu cấp tiền cho tôi như trước. Tôi để dành một ít tiền từ lương hàng tháng và gửi cho bố mẹ. Mặc dù phần lớn nước Nhật lúc này tiêu pha lu bù nhưng số phận cứ như sắp đặt những điều xấu cho tôi và người tôi yêu. Công ty của Shin thậm chí còn bị phá sản. Tất nhiên điều này chẳng ảnh hưởng gì tôi dù cho giờ đây Shin đã không xu dính tôi - tôi yêu anh ấy và chưa bao giờ có ý định chia tay với anh.

Tôi đã trải qua một thời gian khó khăn để có thể cân đối thu chi hàng tháng. Một tiếp viên phải chi rất nhiều tiền cho hình thức và phần lớn lương của tôi đã trôi vào quần áo, giày dép, tóc tai và đồ trang điểm. Tôi đã cắt giảm một phần chi tiêu để gửi tiền cho bố mẹ, và ăn uống cũng rất tiết kiệm. Dù vậy, tôi không bao giờ kể về chuyện gia đình tôi cho Shin nghe mà vẫn cư xử vui vẻ như không có điều gì xảy ra.

Bố mẹ tôi và em Na - chán dọn đến một căn nhà cho thuê nhỏ hơn. Anh trai tôi cũng tìm được một căn hộ gần đó. Tình trạng sức khỏe của bố tôi vẫn rất tệ và thu nhập duy nhất của ông lúc này là từ việc lao động chân tay đơn giản ở công trường xây dựng. Mẹ tôi thì quét dọn tại một “khách sạn tình yêu”. Mẹ đã có tuổi rồi và không quen với những công việc kiểu này, tay mẹ giờ đây chai sạn và nứt nẻ. Còn đầu bàn tay mềm như lụa đã chạm vào tôi ở phòng xử án. Tôi, gần hai mươi - đã trưởng thành - thấy mình bất lực khi nhìn thấy cha mẹ phải vật lộn với cuộc sống.

Buổi tối, tôi phớt lờ những cơn gió lạnh cửa vào mặt, áo choàng thì cứ hút chặt lấy chân tôi do lực tĩnh điện khi tôi chạy tới quán bar. Công việc là niềm vui mới của tôi. Vào tối nọ, một khách hàng mới tên là Kuramochi gọi tôi tới. Tôi nở nụ cười chào đón như thường lệ nhưng khi ngồi xuống bên cạnh anh ta, trái tim tôi đập chập một nhịp. Anh ta thấp bé, và không có vẻ gì đặc sắc ở hình thức nhưng có điều gì đó ở anh ta. Nó giống như tình yêu từ cái nhìn đầu tiên vậy. Anh ta nói rằng anh ta là chủ tịch của

một công ty bất động sản ở Hirataka, ngoại vi Osaka. Anh ta đến đây vì công việc và đang ở tại một khách sạn gần quán bar. Chúng tôi hợp nhau ngay lập tức - anh ta là kiểu người khiến bạn cảm thấy an tâm.

“Em có muốn ra ngoài và ăn uống gì đó sau khi làm xong không?”

“OK. Quán cũng sắp đóng cửa rồi”

“Anh thanh toán hóa đơn rồi đợi em ở đằng trước.”

“Em sẽ ra ngay”

Kuramochi trả tiền và rời khỏi quầy bar, lúc này bài hát ra đầu sắp đóng cửa quán *Sotto oyasumi* vẫn đang bật. Khi bài hát kết thúc, tôi khoác vội chiếc áo choàng rồi chạy ra ngoài gặp anh ta.

“Xin lỗi anh. Anh đã phải chờ ngoài trời lạnh như thế này”

“Không sao. Nào, Shoko, em muốn gì? Em thấy thích ăn gì?”

“Ừm, anh thích gì?”

“Hừm, để xem nào...Em biết đấy, anh không thông thạo Sakai lắm. Tại sao em không dẫn anh đến chỗ nào em hay đi?”

Chúng tôi ăn tối ở một trong những quán ăn kiểu gia đình yêu thích của tôi, cho đến khi tôi nghĩ đến việc phải về nhà thì Kuramochi đưa ra một đề nghị

“Anh sắp về khách sạn rồi, nhưng anh thực sự không thích ở một mình. Anh hứa anh không thử làm điều gì cả, nhưng liệu em có thể trở thành bạn đồng hành của anh không?”

“Cái gì?”

“Em sẽ đến phòng anh chứ?”

“Không, cảm ơn anh.”

“Nào, anh hứa là anh sẽ không làm gì mà”

“Thật chứ?”

“Thật”

“Thế thì được” Tôi chìa ngón tay út ra.

“Anh thấy mình giống trẻ con”, Kuramochi cười, “hợp đồng” được ký kết bằng cách ngoắc ngón tay út vào nhau.

“Ngoắc ngón tay út nào, và nếu bạn nói dối bạn sẽ ăn một nghìn cái kẹo và rồi bạn sẽ ngỏm củ tỏi”, tôi đọc một bài. Khi tôi thả tay Kuramochi ra, anh ta vẫn còn cười. Tôi không nghĩ rằng anh ta đang nói dối. Chúng tôi chỉ mới gặp nhau nhưng thực sự tôi có cảm giác tin tưởng anh ta. Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau trong phòng khách sạn và hoàn toàn quên mất cả thời gian. Việc tôi biết một số kiến thức về kinh doanh bất động sản từ bố tôi làm anh ta rất thích thú, anh ta kể cho tôi nghe về những dự án hiện tại, rồi kế hoạch sắp tới, cả những câu chuyện vui về nhân viên và đồng nghiệp của anh ta nữa. Tôi thấy thật thoải mái tán gẫu với anh ta, cảm giác thư giãn thật hiếm thấy.

“Em biết đấy, anh đã thấy em nổi bật giữa các cô gái khác ở quầy bar ngay lúc đấy. Anh rất thích nhìn em từ phút anh thấy em”

“Cảm ơn anh”

“Shoko, em có thích tình dục không?” Đột ngột, anh ta hỏi.

“Tất nhiên là em thích” Tôi thành thật trả lời.

“Tốt, thẳng thắn thế là tốt. Nếu em thực sự thích điều đó, em nghĩ sao về việc làm bạn gái của anh?”

“Em chưa biết rõ về anh”

“Nếu tôi nói với em tôi sẽ chăm sóc em, liệu có ích gì không?”

Tôi không nói gì cả, Kuramochi vươn tay ra cầm lấy bàn tay tôi. Anh ta nhìn vào mắt tôi thật chăm chú: “Anh sẽ lo mọi thứ, thậm chí anh sẽ mua cho em một ngôi nhà nếu em quay lại với anh vào sáng mai. Hãy để mọi việc cho anh. Em biết đấy, anh đã chơi bời khá nhiều rồi, nhưng với em thì anh nghiêm túc. Thế nào em?”

Đây thật sự là một cơ hội hiếm có, nhưng tôi không biết phải trả lời ra sao. Nếu làm theo những gì anh ta nói và đến với anh ta, bố mẹ tôi sẽ không còn phải nai lưng ra làm lụng nữa. Nhưng, tôi vẫn không

sao gạt được hình ảnh Shin ra khỏi đầu.

“Hãy cho em thời gian để suy nghĩ nhé! Chúng ta có thể gặp nhau vào lúc khác và nói chuyện kĩ hơn không?” Tôi nhẹ nhàng gỡ tay anh ta ra và đặt lại chúng lên đầu gối anh ta.

Anh ta cười không thoải mái lắm: “Anh hiểu. Nó quá đường đột, đúng không? Có điều, khi gặp lần sau thì hứa với anh là sẽ qua đêm với anh nhé? Anh phải quay lại làm việc bây giờ nhưng anh có thể nói chuyện với em qua điện thoại di động trên đường về nhà chứ? Em có thể là bạn đồng hành với anh trên chặng đường dài”

Ánh sáng đã lọt qua khe hở của rèm cửa. Trời đã sáng.

“Anh không có ai khác để trò chuyện à” Tôi hỏi và cười thích thú, Kuramochi cười lại. Khi tôi sắp đứng lên ra về, anh ta tiến lại gần tôi: “Anh xin lỗi vì đã làm em phải thức cả đêm với anh. Cầm lấy này”, anh ta nói và đưa ra một tờ 500,000 yên. Dù đang là thời kỳ bùng nổ kinh tế, đây vẫn là một khoản tiền lớn đáng ngạc nhiên.

“Em không thể cầm chỗ này. Chúng ta sẽ gặp lại nhau, phải không? Với em, thế là đủ” Tôi cố gắng đưa lại cho anh ta.

“Đừng nói gì cả. Cứ cầm lấy đi”

“Làm ơn, đừng cố ép em”

“Em vẫn gắng phản đối sao?”

“Em không thể nhận được”

“Anh sẽ ngăn không cho em nói!” Tôi còn đang kinh ngạc thì anh ta đã ôm ghì lấy tôi và hôn môi tôi say đắm, “Như thế sẽ làm em ngừng nói”. Trong giây lát, chúng tôi đứng và nhìn nhau.

“Cảm ơn anh”

“Anh sẽ gọi cho em ngay khi em về nhà, nhớ cầm máy nhé”

“Chắc chắn rồi”

Đúng như anh ta đã hứa, điện thoại đổ chuông ngay khi tôi đặt chân về đến căn hộ. Vào thời đó ở Nhật

Bản, điện thoại di động còn rất hiếm, song dường như Kuramochi chẳng mấy may quan tâm đến chi phí, anh ta nói chuyện với tôi suốt cả quãng đường tới văn phòng anh ta phía bên kia của Osaka. Chúng tôi hẹn gặp nhau tuần sau rồi cúp máy.

Ngày hôm sau là Chủ nhật. Tôi đến thăm bố mẹ và đưa cho mẹ 500,000 yên. “Con kiếm đâu ra chỗ tiền này?” mẹ hỏi tôi đầy ngờ vực.

“Con đã không làm điều gì xấu hết. Con muốn mẹ nhận nó”

“Nếu con chắc chắn thế...Cảm ơn con. Ở lại ăn tối nhé. Mẹ sẽ chạy ra cửa hàng”.

“Con đi với mẹ” tôi nói và dợm chân đi nhưng mẹ ngăn lại, mẹ muốn tự đi. Tôi đành thôi và nhắc mẹ cẩn thận vì trời lạnh.

“Con đang nói gì vậy? Mẹ chỉ đi khoảng năm phút thôi”, mẹ cười và quàng khăn len lên cổ, choàng áo khoác và đeo găng tay vào rồi đi.

Bữa tối hôm đó là bữa tiệc của thịt bò sukiyaki và rau củ. Chúng tôi xát mỡ lên đáy chiếc nồi gang sukiyaki cho đến khi mỡ tan, rồi cho thịt vào, cho thêm cả rau đã thái miếng, đậu phụ và mì *konyaku*, gia giảm thêm với nước tương và đường. Chúng tôi còn chế vào đó một ít nước, đậy nắp nồi và để nó sôi. Khi mở nắp vung ra, có một mùi hương rất hấp dẫn lan tỏa khắp nơi. Mặc dù rất vui khi được ngồi cùng với cả gia đình quây quần bên bàn ăn, tôi vẫn nhận thấy mẹ đã chỉ mua thịt bò hạ giá, kể cả khi đã nhận món quà 500,000 yên. Tôi hiểu tại sao mẹ đã lo lắng chỉ muốn đi mua bán một mình. Mẹ không muốn tôi biết việc chi tiêu của gia đình bị thắt chặt thế nào.

Bố mẹ tôi và em Na - chan đập trứng sống vào bát rồi đánh nó bông lên bằng đũa. Họ gấp rất nhiều thịt và đậu phụ từ trong nồi ra và dầm chúng với trứng, ăn ngẫu nhiên. Tôi thì lấy thịt ăn ngay từ trong nồi. Tôi không nhớ rõ lần cuối chúng tôi ngồi ăn tối với nhau như thế này là bao giờ. Đã rất lâu rồi tôi mới thấy nụ cười nở trên khuôn mặt bố mẹ và vẻ hạnh phúc, ngây thơ có ở Na - chan. Đó chỉ là những điều rất đơn giản nhưng chúng khiến tôi vui sướng. Chỉ cần có tiền, chúng tôi lại có thể quay trở về với những tháng ngày tốt đẹp ngày xưa.

Mẹ tôi đang bị bệnh cao huyết áp và đã bị đột quỵ hai lần, nhưng mẹ không chịu uống thuốc. Mẹ không có thời gian đến khám thường xuyên, cũng không có tiền để mua thuốc. Khi tôi đề nghị trả tiền khám cho mẹ, mẹ từ chối.

“Mẹ phải đi làm, nên không có thời gian đi đâu”. Hoặc: “Nếu mẹ bị đột quỵ một lần nữa, thì nó là thế

rồi. Chẳng cần ông bác sĩ nào nói cho mẹ biết điều đó”.

Tôi nói đùa, mẹ đừng nói như thế, không may đâu. Tôi không biết đây có phải là một kiểu linh cảm mà con gái có với mẹ mình không, nhưng tôi cảm giác mẹ không còn nhiều thời gian nữa. Bố tôi đã hồi phục sau trận ốm, có thể tạm thời sống bình thường, có điều không thể nói là ông khỏe vì nếu ông mà ốm lại thì chấm hết. Tôi bỗng hốt hoảng lo sợ bởi suy nghĩ bố mẹ mình sắp đi cạn quãng đường đời. Mẹ tôi không bao giờ than phiền với ai, song có lần mẹ tâm sự với tôi.

“Shoko - chan. Bố mẹ đang cố gắng làm việc hết sức để có thể mua một căn nhà nhỏ cho tất cả chúng ta. Dù gì đi nữa, đây cũng là mơ ước của mẹ”

Đó cũng là mơ ước của tôi. Chị Maki và tôi đã làm hỏng mối quan hệ với cha mẹ mình, chống đối lại họ. Còn bây giờ, tôi sẽ cố gắng hàn gắn lại nó, cố gắng không đặt nó vào tình huống nguy hiểm một lần nào nữa. Bằng cách nào đó, tôi sẽ mua một ngôi nhà và chúng tôi có thể ở cùng với nhau. Tôi biết có rất nhiều người nhả tâm xì xào sau lưng cha tôi, nào là ông rời khỏi *yakuza* vì gặp quá nhiều rắc rối đến mức không thể trả nổi tiền thuế; nào là ông quá viển vông, cứ như người ở trên cung trăng rơi xuống, nào là, nào là...Tất nhiên, làm sao họ biết được sự thật, làm sao họ biết về bố tôi? Nghe những câu chuyện tào lao này thật sự rất đau đớn. Tôi thề với mình sẽ không để cho mọi thứ kết thúc như vậy - tôi sẽ tìm ra cách xoay chuyển tình thế.

Quay trở về căn hộ, tôi châm một điếu thuốc và ngồi nhìn theo làn khói bay cuộn lên trên trần nhà. Điện thoại đổ chuông.

“Alô”

“Shoko, anh nhớ em”

“Shin! Đã lâu quá rồi! Sao vậy anh?”

“Anh có chuyện cần nói với em. Anh đến chỗ em bây giờ có tiện không?”

“Được chứ”

Tôi cúp máy, băn khoăn tự hỏi điều gì quan trọng tới mức Shin không thể nói với tôi qua điện thoại. Rồi Shin đến, tôi mang cà phê đựng trong hai chiếc cốc đôi rất dễ thương ra chỗ anh rồi ngồi xuống.

“Nói cho em nghe đi”

“Thật sự điều này rất khó nói...Nhưng anh phải nói với em”

“Gì ạ?”

“Vợ anh có bầu”

“Ừm...chúc mừng anh!”, bằng cách nào đó tôi cũng thốt ra được câu nói thích hợp.

“Em còn muốn gặp anh khi anh có con không?”

“Thế anh muốn em nói gì?”

“Anh không biết, nhưng anh không thể lừa dối em”

“Em cần phải nghĩ đã”, tôi khó khăn tránh ánh mắt anh.

“Em có giận anh không?”

“Không. Nhưng hãy cho em thời gian, được chứ?”

“Anh sẽ gọi cho em”. Anh về mà thậm chí còn chưa chạm môi vào tách cà phê.

Vợ Shin có bầu...Nếu tôi vẫn qua lại với Shin, và vợ anh biết được, thế nào tôi cũng phải chịu trách nhiệm về chuyện phá hoại hạnh phúc gia đình họ. Tôi biết chấm dứt là điều đúng đắn nhưng tôi cũng không muốn mất anh. Lúc này, tôi có cả lời đề nghị của Kuramochi lẫn chuyện của Shin để suy nghĩ. Tôi không biết phải làm sao.

Trước khi gặp lại Shin, tôi còn có lời hẹn với Kuramochi. Vừa thấy tôi bước ra ngoài căn hộ, Kuramochi chui ngay ra khỏi xe.

“Shoko! Anh nhớ em quá. Anh không thể chờ đến lúc được gặp em.” Anh ta ôm tôi dưới con mắt của bao nhiêu người. Tôi lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc lần trước, khi anh ta hôn tôi. Tôi không nhớ đã có lúc nào có người ôm tôi chặt như thế này hay chưa. Trong cái giá lạnh của mùa đông, cơ thể của anh ta thật ấm áp.

“Em cũng nhớ anh”, tôi đáp rất thành thật.

“Thật ư?”

“Vâng”

“Anh có thể ngủ với em hôm nay không?”

Tôi gật đầu nhẹ nhàng, ngả đầu lên vai anh ta. Kuramochi đưa tôi đến khách sạn anh ta đang ở. Anh ôm tôi xiết như lúc nãy, và chúng tôi lên giường. Đây mới chỉ là lần thứ hai chúng tôi gặp gỡ, nhưng cứ như chúng tôi đã là bạn tâm giao. Dù vậy, tôi bắt đầu lo lắng. Tôi thích người đàn ông này. Tôi có thể đã thật sự yêu anh ta. Tôi thấy mình có lỗi với Shin, nhưng tôi đã quyết định không quay lại với Shin nữa.

“Anh muốn em chạm vào đâu?” Tôi hỏi Kuramochi.

“Ở đây”, anh ta trả lời, chỉ tay lên ngực, gần chỗ trái tim.

Tôi leo lên người anh ta, và nhẹ nhàng lướt môi lên ngực anh ta.

“Thế là đủ rồi”, một lúc sau anh ta nói, rồi mơn trớn vú tôi, rồi đưa cái của anh ta vào tôi. Lần làm tình này thật kinh ngạc. Thậm chí với Shin, tôi cũng không có cảm giác như thế. Những làn sóng khoái cảm cứ trào dâng quanh tôi hết lần này đến lần khác. Kuramochi dường như cũng ngợp giống như tôi. Khi đã xong, anh ta nâng mặt tôi lên bằng hai bàn tay, nhìn thật sâu vào mắt tôi. Chẳng vì lý do gì rõ rệt, tôi đột nhiên thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng.

“Này, chúng mình có phản ứng hóa học đấy, anh và em. Nghĩ xem, nếu chúng ta không ngủ với nhau thì làm sao mà biết được”, anh ta nói, cười toe toét. Sau đó, anh ta lại đổi sang thái độ nghiêm túc: “Shoko, em là người tình tuyệt vời nhất anh đã từng có. Làm người yêu của anh nhé. Anh sẽ lo mọi thứ cho em. Đây là lời đề nghị chân thành đấy - hãy nghĩ về nó”

“Anh có thể cho em chút thời gian không?”

“Em ngủ với anh vì em thích anh, đúng không?”

“Tất nhiên rồi. Nếu em không thích anh thì em đã không làm thế.”

“Vậy có vấn đề gì?”

“Em không thể đến với anh ngay được”

“Nhưng em có muốn ở bên anh không?”

“Em xin lỗi...Em còn cần phải...”

“Anh hiểu. Em còn có sự ràng buộc khác. Anh hiểu”. Anh ta lấy từ trong ví ra một đồng tiền mặt. “Em cầm lấy đi”. Giống như lần trước, lại là một tờ 500,000 yên.

“Em không cần tiền”, tôi nói, cố gắng đưa trả lại anh ta.

“Ôi, anh có phải làm cho em thôi nói giống như lần trước không?”, anh ta hỏi, kéo tôi lại gần và hôn tôi.

“Nếu anh cứ làm thế, em không thể nói cho anh biết em đang nghĩ gì đâu”

“Cứ đối tốt với anh là được”

“Kuramochi - san, em xin lỗi”

“Không cần phải xin lỗi. Nhưng lần sau gặp nhau, em sẽ đi xuống Hirataka với anh. Anh đã có một ngôi nhà sẵn sàng cho em rồi. Đồng ý chứ?”

Tôi cảm ơn lời đề nghị đó, nhưng không hứa trước điều gì. Anh ta chờ tôi quay về căn hộ của tôi, và chúng tôi nói chuyện điện thoại suốt cho đến khi anh ta về nhà. Cuối cùng chúng tôi cũng cúp máy. Tôi nằm trên giường, suy nghĩ, mắt tôi chạm phải chiếc chìa khóa nhà trên mặt bàn bên cạnh. Chiếc chìa khóa đó có ý nghĩa gì với Shin không? Cứ nghĩ về anh là nước mắt tôi lại trào ra. Tôi đã không nói dối Kuramochi về chuyện tôi rất thích anh ta, nhưng chừng nào tôi còn chưa nói chuyện rõ ràng được với Shin, chừng đó tôi còn chưa thể phân biệt được cảm xúc của mình. Có thêm một điều nữa làm tôi cảm thấy phiền muộn - nếu tôi bắt đầu quan hệ với Kuramochi, đó lại là một vụ ngoại tình. Tại sao tôi cứ luôn yêu những người đàn ông đã có vợ? Tôi biết điều đó là sai, nhưng tôi không sao dừng lại được. Có phải tôi đã luôn là người tình của ai đó? Có phải tình yêu luôn rất khó khăn? Tôi hiểu tôi nên chấm dứt với Shin để có thể bắt đầu quan hệ với Kuramochi, song tôi không thể xóa bỏ hình bóng anh khỏi trái tim mình. Tất cả những gì tôi phải làm là chọn Kuramochi và bố mẹ tôi sẽ có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi phát chán với bản thân vì không thể nào đi đến quyết định đó.

Cùng lúc bố mẹ tôi đang chật vật vì nợ nần, chị Maki cũng gặp khó khăn với tiền. Chồng chị, Ogino, là một người hoàn toàn không may mắn vì toàn thất bại trong công việc. Bên ngoài, anh ta có vẻ như rất dễ chịu nhưng thực ra tính cách bên trong lại hoàn toàn khác. Một hôm, chị Maki đến chỗ tôi.

“Chị thật sự muốn ly dị, nhưng lại không có tiền mà cũng chẳng có chỗ nào để ở. Chị đã chịu đựng cái lão vô công rồi nghề này đủ lắm rồi”

“Nếu chị có chỗ ở, liệu chị có dám làm thế không?”

“Shoko, chị bất chấp”

“Tốt, chị có thể ở đây. Em sẽ chuyển đến chỗ khác gần đây”

“Em nghiêm túc đấy chứ?”

“Vâng, sáng mai em sẽ đến một công ty bất động sản xem thế nào”

“Chị có thể mang đồ đạc đến ngay hôm nay không? Chị không nghĩ là có thể chịu đựng cái mặt lão ấy thêm một ngày nào nữa”

“Được chứ, chị cứ dọn đến ngay đi”

“Em thật là đỉnh”

Chị ấy chẳng mất thêm chút thời gian nào nữa, dọn đến luôn. Khi xong việc, chị cảm ơn tôi với vẻ mặt thật sự nhẹ nhõm đến mức tôi có thể thấy chị đã ở trong hoàn cảnh tăm tối đến mức nào. Maki và tôi đi chơi với nhau cả ngày - đã rất lâu rồi mới lại thế. Cuối cùng, giống như những ngày xưa khi còn phải trốn bố mẹ đến sàn nhảy, chúng tôi lại nằm cả tối trò chuyện và ngủ thiếp đi ngay trên đệm *futon*. Ngày hôm sau, tôi nhượng lại căn hộ của Shin cho chị rồi chuyển đến một chỗ mới. Chuyển hẳn đi có lẽ là cơ hội tốt nhất để chia tay Shin, nhưng rồi tôi vẫn không sao làm như thế được. Tôi thậm chí còn để lại cho anh một chìa khóa sơ cua nơi ở mới của tôi.

Tôi chọn một chỗ gần căn hộ cũ vì một lý do rất quan trọng. Ogino gần như bị ám ảnh bởi Maki, đến mức có những hành động hăm dọa chị ấy và luôn từ chối nghe bất cứ điều gì liên quan đến chuyện li hôn. Maki đã phải gói ghém đồ đạc rồi dọn đi khỏi nhà lúc anh ta đi vắng. Ngay từ lúc mới chuyển đến nơi này, chị Maki đã tránh các cuộc gọi lạ. Tôi đồ rằng bằng cách nào đó anh ta vẫn đang cố can thiệp vào nên khi nghe thấy có chuyện gì là tôi chạy đến giúp chị Maki ngay.

Có một tối, tôi đang xem tivi cùng với Maki ở nhà chị thì nghe thấy đập cửa kính ngay đằng sau lưng khiến nổi cả da gà. Chúng tôi nhận ra Ogino đang trèo qua cánh cửa sổ anh ta vừa đập vỡ. Anh ta túm lấy tóc Maki và kéo chị ra phía cửa ra vào.

“Thả chị ấy ra” tôi hét lên và đá anh ta mạnh hết sức có thể.

“Đây đ. phải là chuyện của cô”, anh ta hét và đâm vào mặt tôi.

“Tôi sẽ giết anh, đồ khốn!” tôi thấy máu nóng bắt đầu dồn lên đầu. Tôi nhảy vào anh ta và chúng tôi bắt đầu ẩu đả. Chị Maki kêu khóc, xin anh ta ngừng lại. Chị ấy còn cố gắng kéo anh ta ra nhưng không có sức.

“Maki, lùi ra”, tôi kêu lên và vớ chiếc lấy chiếc cát xét dùng hết sức bình sinh đập vào đầu anh ta. Anh ta kêu hét và lăn lộn trên sàn, hai tay ôm lấy đầu. “Nếu cô muốn đá tôi đến thế thì cứ làm đi, ly dị đi”, anh ta rên rỉ.

“Vậy anh sẽ để chị ấy li hôn chứ?” tôi nói mà máu mũi chảy ròng ròng.

“Nếu cô ấy ghét tôi đến vậy”

“Hãy hứa là anh sẽ không lớn vờn xung quanh đây nữa”

“Không, tôi sẽ không quấy phá hai chị em đâu”, điệu bộ của Ogino trông rất thâm hiểm khi rời khỏi căn hộ. Thủ tục li hôn được hoàn tất mấy ngày sau đó và chị Maki nhanh chóng tìm cho mình một công việc - nhân viên quầy bar. Không lâu sau đó có hai khách hàng hẹn hò với Maki và chị ấy không thể nào quyết định được là thích ai hơn nên kéo tôi đi gặp cả hai người.

Tôi gặp người đầu tiên tại quán cà phê gần quán bar tôi làm việc. Khi tôi bước vào quán thì nghe thấy tiếng Maki gọi. Tôi gấp gọn áo choàng và để nó cùng với túi xách sang ghế bên rồi quay sang người đàn ông đang ngồi cạnh chị Maki.

“Rất vui được gặp anh” tôi nói lịch sự.

“Rất hân hạnh. Tôi tên là Takino”

Người phục vụ mang ra một chiếc khăn tay nóng và tôi gọi một tách cà phê. Bây giờ lại quay lại câu chuyện với chị Maki và Takino.

“Anh làm nghề gì vậy anh Takino -san?”

“Tôi là đầu bếp”

“Đúng rồi, Taki- kun làm đầu bếp và hơn chị hai tuổi”. Maki nép sát vào người anh ta. “Anh nhĩ?”, chị hỏi và huých khuỷu tay vào sườn Takino.

“Cô có thể gọi tôi là Taki - kun cũng được, nếu cô thích”, anh ta nói. Tôi có thiện cảm với anh này - anh có vẻ là kiểu người rất tử tế.

Lúc sau, anh gọi taxi cho chúng tôi về nhà. Vừa về đến nơi Maki đã gọi điện cho tôi.

“Em thấy Taki - kun thế nào?”

“Có vẻ là người tốt”

“Anh ấy là người thế đấy. Nhưng chị không biết nữa... Anh ấy quá nghiêm túc so với chị”

“Ừ, em thích anh này.”

“Đợi xem nốt một người nữa đã. Anh này phong độ hơn Taki - kun nhiều”

Tôi có dự cảm không tốt về người này, “Anh ta làm nghề gì?”

“Hiện giờ thì không làm gì cả. Nhà anh ý giàu lắm, và anh ý mua cho chị bao nhiêu là đồ”

“Vậy là kiểu dân chơi rồi”

“Không, không phải thế đâu. Anh ấy thông minh lắm, đã từng học đại học mà”

“Học tốt và thông minh có phải lúc nào cũng là một đâu”

“Hừm, thỉnh thoảng em cở lỗ sĩ quá Shoko ạ. Đợi đến lúc gặp anh ý đã rồi em sẽ hiểu. Gặp em mai được chứ?”

“Ok. Nhớ gọi lại cho em”

“Tuyệt. Gặp em ngày mai”

“Chúc chị ngủ ngon”

Tôi cúp máy, nghĩ ngợi, gặp anh ta có vẻ cũng chẳng ích gì. Đạo này, Maki mang một chiếc túi xách tay Chanel, ăn mặc thì toàn hàng hiệu. Tôi đồ rằng đây là quà của tay kia.

Tôi đến quán ăn kiểu gia đình nơi chúng tôi hẹn gặp nhau. Khi tôi cúi người xuống và nói: “Xin chào, hân hạnh được gặp anh” thì anh ta phá lên cười.

“Này, Shoko, những kiểu cách đó rườm rà quá. Tôi nghe chị em kể về em mãi rồi”. Anh ta đẩy thực đơn về phía tôi. “Em gọi cái gì cũng được. Thoải mái chứ?”

“Tên anh là gì?”

“Ồ, mọi người gọi tôi là Itchan”

“Thật thú vị”

“Cũng tạm tạm”

Anh ta xem ra rất dễ tính, và chị Maki thì thực sự mê tít anh ta. Nói chuyện khoảng một giờ đồng hồ, chúng tôi rời khỏi quán.

“Tôi có một cuộc hẹn, đại loại thế, nên phải lượn đi rồi”, Itchan thông báo. “Đây, để đi taxi”, anh ta ấn vào tay chị Maki một tờ 100,000 yên.

“Cảm ơn anh về bữa tối”, tôi nói.

“Gặp lại sau nhé, Shoko”

“Anh Itchan, ngày mai gọi cho em nhé”, Shoko gọi với theo, vẫy tay như điên. Rồi chị đi theo tôi.

“Thế nào? Anh ấy được đấy chứ nhỉ?”

“Em không nghĩ là chị nên gặp gỡ anh ta đâu”

“Tại sao?”

“Em sẽ cặp với Taki - kun, nếu em là chị. Itchan làm bạn thì tốt nhưng để hẹn hò thì em không nghĩ vậy”

“Ừ...Taki - kun cũng tuyệt, và chăm chỉ, chị không chê điểm gì cả, nhưng không rõ nữa, có điều gì đó cứ trượt đi. Chị hợp với Itchan hơn”

“Em không muốn nói dối chị đâu chị Maki, đừng cặp với anh ta”

“Anh ấy có điểm gì không tốt nào?”

“Em nghĩ thế nào chị cũng sẽ bị tổn thương”

“Em còn chưa biết gì về Itchan mà”

“Thì đây là lý do tại sao em có thể nhìn nhận anh ta rõ ràng”

Maki làm mặt giận, và nhanh chóng chuyển đề tài.

“Thế em thì thế nào?”

“Ý chị là gì?”

“Em cặp kè với Shin - san suốt đấy thôi, mà anh ta đã có vợ rồi, đến gặp anh ta còn khó nữa là. Em thì lại không kêu ca gì nên anh ta cứ nghĩ rằng em chấp nhận hết mọi thứ...”

“Chị Maki”

“Chị suy nghĩ mãi về chuyện này rồi, và bây giờ thì phải hỏi. Em không có cảm giác gì hết sao? Em yêu Shin - san đúng không? Làm sao mà em có thể bình thường được như thế? Anh ta làm cách nào mà cưới em được. Làm sao em có thể hạnh phúc được với điều đó?”

“Đừng đổi chủ đề. Chẳng phải chúng ta đang nói chuyện về chị sao?”

“Chị xin lỗi. Chị quên bég nó đi mất. Lẽ ra chị không nên nói gì cả”

“Không sao. Dù sao đây cũng là sự thật. Nay, chị đừng có hấp tấp quá với hai anh này nhé. Tại sao chị không kết thúc mọi thứ đi?”

“Ừm”

“Khi mà chọn được một anh rồi, tốt nhất là chị phải cắt ngay với anh còn lại”

“Chị sẽ. Thế nào cũng phải cảm ơn em vì đã đi với chị hôm nay”

Tối đó khi quay trở về căn hộ, những lời của Maki cứ vang lên trong đầu tôi.

Em không có cảm giác gì hết sao?

Thật lòng, tôi đã có những cảm xúc rất mạnh mẽ với Shin, lúc nào tôi cũng muốn nghe anh nói đi nói lại “Shoko, anh yêu em”, dù không phải là sự thật đi chăng nữa. Nhưng tôi lại sợ nếu mình đặt bất kỳ áp lực nào lên Shin, anh sẽ không còn yêu tôi nữa.

“Làm sao em có thể hạnh phúc được với điều đó?”

Câu trả lời chỉ có thể là tôi đã không sẵn sàng bước ra khỏi giấc mơ để đối mặt với thực tại. Và đó cũng là tất cả những gì tôi có thể nói với bản thân vào lúc này.

Ba ngày sau, chị Maki gọi cho tôi. “Chị cắt đứt với Taki - kun rồi”. Vậy là cuối cùng chị vẫn chọn Itchan. “Itchan không muốn chị đi làm tối nữa, nên chị bỏ quán bar rồi”, chị nói thêm.

Không lâu sau, Itchan dọn đến ở với Maki, tôi không thoải mái lắm với điều này vì dẫu sao căn hộ vẫn đứng tên người thuê là Shin. Tệ hơn nữa, Itchan lại ham cờ bạc, anh ta chẳng chỉ ngại gì khi đốt hàng trăm nghìn yên mỗi ngày. Đó chính là “cuộc hẹn” anh ta nói lần đầu khi chúng tôi gặp nhau. Tôi đã cảnh báo với Maki rằng đây là bệnh vô phương cứu chữa, cầu khẩn chị bỏ anh ta trước khi anh ta lún sâu vào nợ nần. Mặc kệ, Maki dội ngay gáo nước lạnh vào tôi và kêu tôi đừng có nhỏ nhen như thế.

Cho đến một hôm, chẳng bao lâu sau khi Maki và Itchan cặp với nhau, chị ấy đến nhà tôi hỏi vay tiền. Tôi chỉ còn có 60,000 yên tiền thuê nhà hàng tháng, sắp đến lúc phải trả. Nhưng tôi đoán chắc chị Maki phải vào tình trạng kinh khủng lắm thì mới đến để hỏi tôi nên tôi đưa toàn bộ 60,000 yên cho chị.

“Shoko, chị xin lỗi. Thực sự xin lỗi. Chị sẽ gọi cho em sau”. Trông chị ấy cầm tiền mà đầy vẻ hối lỗi.

Itchan và chị biến mất. Phải năm ngày sau tôi mới nhận ra điều đó. Tôi thử gọi cho Maki nhưng chị không nghe máy. Tôi đồ rằng họ phải lánh đi vì nợ nần quá nhiều nhưng vẫn cứ thử gọi. Thậm chí, tôi còn nhận được một tin nhắn thoại từ công ty viễn thông nói rằng đường dây không liên lạc được. Tôi gọi lại cho công ty nợ và biết họ còn nợ công ty 150,000 yên. Tôi chẳng biết làm thế quái nào mà họ nợ nhiều vậy nữa. Tôi không choáng váng hoàn toàn nhưng thấy khá khó chịu. Điện thoại cũng đứng tên Shin. Nếu công ty viễn thông không thể thanh toán trực tiếp được thì họ sẽ gửi hóa đơn kia đến địa chỉ nhà anh. Và vợ anh sẽ tìm ra tôi. Tôi nhanh chóng chuyển hết số hóa đơn kia sang địa chỉ mới của tôi, có điều số tiền đó quá lớn để có thể trả hết ngay lập tức nên tôi đành phải chia nhỏ nó ra mà trả dần theo từng tháng.

Dĩ nhiên, Maki và Itchan cũng chưa trả cả tiền nhà. Tôi phải đến xin lỗi nhà chủ, ông ta rất giận dữ: “Tôi gõ cửa không biết bao nhiêu lần mà không thấy ai trả lời. Tôi cứ nghĩ là cô giả vờ chuồn”. Ông ta đập phịch cuốn sổ thuê nhà lên mặt bàn: “Tôi sẽ lấy lại những thứ cô còn nợ tôi từ tài khoản của cô. Hãy rời ngay khỏi căn hộ đi”. Tôi cúi người thật thấp và xin lỗi vì tất cả những rắc rối tôi đã gây ra, rồi chạy qua căn hộ để dọn dẹp đồ đạc của Maki. Điện và nước đều đã bị cắt nên thức ăn trong tủ lạnh bốc mùi thiu và thối rữa, chẳng có cách nào làm tay tôi sạch được cái mùi đó. Tôi mất cả ngày để lau rửa toàn bộ chỗ đó. Một cửa hàng đồ cũ đồng ý mua lại tất cả đồ nội thất. Rốt cục, tôi cũng đã xử lý xong hết mọi thứ và trở về nhà mình, tắm táp rồi lăn ra giường, mệt lử.

Tôi không cảm thấy ổn lắm vào mấy ngày này. Tôi đổ hết nguyên nhân là stress và không lo lắng quá nhiều. Nhưng rồi một sáng kia tôi buồn ói mà chẳng có nguyên nhân gì cụ thể. Có thể nào đó lại là...? Vội vã, tôi chạy ngay ra hiệu thuốc và mua về bộ thử thai. Thời đó, mọi người cứ nói càng đạt nhiều khoái cảm khi làm tình thì càng dễ có thai, tôi toàn cười vào mặt họ, nhưng kết quả của tôi là dương tính. Tôi đã có thai với Kuramochi. Tôi không biết phải làm gì bây giờ, tôi quá buồn bực nên cũng không muốn liên hệ với anh ta.

Mấy hôm sau thì Maki gọi điện cho tôi.

“Bọn chị đang ở Kyoto và bận cùng lắm. Hai ngày rồi chẳng có gì để ăn cả. Chị đang lả đi rồi, Shoko - chan. Em làm ơn, có thể mang cho bọn chị ít tiền không?”

“Được. Nhưng em không có nhiều đâu”

“Không vấn đề gì. Làm ơn nhé, đến đi”

Tôi lấy mấy chiếc túi xách và ít đồ nữ trang mang đến hiệu cầm đồ, rồi đi tàu đi Kyoto. Maki và Itchan đang đứng đợi ở thêm nhà ga Kyoto, vẫy tay lia lịa khi nhìn thấy tôi.

“Chị xin lỗi”, mái tóc xoắn dày, dài của Maki đã ngắn cũn, trông chị ấy còn có vẻ lên cân. Đã mấy tháng rồi tôi không gặp chị nên không nhận ra chị ấy ngay.

“Chào, Shoko, xin lỗi vì mấy thứ phiền phức này. Đi vào quán cà phê nào gần đây đi”, Itchan nói. Giọng anh ta chẳng có vẻ gì là áy náy. Đúng là đôi này đang đói lả ra nên ăn hết ngay mấy đĩa pasta và cơm trộn thập cẩm. Khi họ đã ăn xong, tôi hỏi Maki.

“Em thật sự rất lo lắng. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chị..ừ, bọn chị...”

Itchan ngắt lời: “Xin lỗi, Shoko. Anh bị xúi quá”

“Anh thua nợ cờ bạc, đúng không?”

“Ừ,..Anh không thể lượn ở đây được nữa”

“Thế bây giờ anh định làm gì?”

“Đến đâu hay đến đấy.” Itchan đảm bảo với tôi. Tôi thở dài và day bóp trán. “Anh sẽ chăm sóc tốt chị Maki và đứa bé”, Itchan lại tiếp tục.

“Anh nói cái gì? Đứa bé nào?”

“Chị có bầu bốn tháng rồi”

Hóa ra đây là lý do tại sao mà đã nhìn đói hai ngày nhưng trông chị Maki vẫn béo. Ôi chúa ơi, cả tôi và chị ấy đều...

“Maki - chan, về nhà với em đi”

“Không đâu. Chị sẽ không rời Itchan”

“Tại sao không?”

“Chị xin lỗi, Shoko. Chị không thể.”

Nói với chị ấy bây giờ thật là vô ích. Tôi quay sang Itchan.

“Itchan, hãy để chị Maki đi đi”

“Shoko!Cái quái gì vậy?” Maki gắt.

“Đây là việc của em và Itchan”, tôi nói, “Chị im đi”

“Chẳng phải chị vừa nói với em là sẽ không bỏ anh ấy sao?”

“Này, anh biết anh đúng là vô công rồi nghề, nhưng anh đã thề sẽ làm cho chị Maki hạnh phúc”

“Làm thế nào mà anh có thể làm chị Maki hạnh phúc được trong tình trạng như thế này? Đừng có vô trách nhiệm quá đáng thế. Nếu anh quan tâm đến Maki, hãy để chị ấy đi ngay đi”

Maki lắc đầu: “Shoko, chị xin lỗi. Chị không đi với em đâu”

“Ôi, Maki - chan...”

Maki là một người rất mong manh và chung thủy. Chả ích gì nếu cứ cố tranh cãi tiếp, nhưng tôi đã rất rất muốn đưa chị ấy cùng về nhà. Mặt khác, đây lại là cuộc cuộc sống của Maki và chị ấy sống theo cách mà chị ấy muốn.

“Chăm sóc bản thân chị nhé. Nếu chị cần gì thì cứ gọi em, được không?”

“Rồi mà. Cảm ơn em, Shoko”

“Itchan, hãy chăm sóc cho chị Maki nhé”

“Chắc chắn. Đây, cảm ơn nhé!”

Tôi để lại vừa đủ tiền để đi về nhà và đưa tất cả phần còn lại cho Maki. Trên đường từ Kyoto về, tôi cứ nghĩ mãi về Maki. Chị ấy đã quyết định sẽ chung sống với Itchan và mang bầu vì muốn có con với người mình yêu. Tôi nhận ra mình cũng có cùng cảm giác đó. Dù chưa có một đường hướng nào cụ thể song tôi vẫn quyết định giữ lại đứa bé này mà không có ý định nói cho Kuramochi biết. Tôi còn chưa gọi lại cho anh ta kể từ hôm chúng tôi ngủ với nhau đến giờ vì tôi vẫn chưa thể dứt khoát được với Shin. Bây giờ mà gọi cho anh ta, và thông báo là tôi đang có thai sẽ làm cho anh ta bối rối. Tôi cũng không đưa cho Kuramochi số điện thoại mới của tôi. Chừng nào tôi còn chưa gọi cho anh ta thì chừng đó anh ta còn không thể liên lạc được với tôi. Tôi quyết định sẽ nói sự thật cho Shin nghe. Nếu tôi muốn ở với anh thì tôi phải nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao, đó cũng là điều tôi đã nói với bản thân mình.

Tôi cần tiền để trả món nợ của Maki, trang trải tiền thuê nhà và chi phí sinh hoạt, gửi tiền cho bố mẹ nên ngày nào tôi cũng làm việc đến tận bốn giờ sáng. Giờ giấc rất mệt mỏi, nhưng kể từ khi tôi quyết định sinh con thì điều đó không phải là vấn đề gì ghê gớm lắm. Lúc này, tôi hiểu hơn về những tiếp viên đã thường đi về nhà cùng với bố tôi - họ cũng chỉ làm thế vì cuộc sống. Tôi cai thuốc lá và bắt đầu chế độ ăn uống cân bằng. Tôi mua hàng loạt sách về trẻ con, chọn tên để đặt cho con trai và con

gái. Tôi nóng lòng chờ đợi con tôi ra đời. Cuộc sống thật vất vả nhưng tôi hoàn toàn hạnh phúc.

Có điều, sự hạnh phúc của tôi quá ngắn ngủi. Một buổi sáng, tôi thấy đau bụng dưới và ra máu. Tôi chạy ngay đến bệnh viện, nhưng đã quá trễ. Khi tôi xoa lên phần bụng nay đã không còn gì bên trong, tôi tưởng như mình đang bị trừng phạt vì mong muốn có con với một người đàn ông có vợ. Một lần nữa, tôi lại thấy cảm giác ông tôi đang dõi theo tôi và cũng một lần nữa, tôi biết ông lại thất vọng về tôi lắm. Tôi gọi đến chỗ làm nói mình đang bị ốm, rồi lên giường nằm. Tôi khóc, cả đêm.

Tôi không rõ điều gì khiến sự tình ra như vậy, sự căng thẳng hay đau buồn, nhưng tôi lại nhập viện vì viêm ruột thừa. Tôi đã có triệu chứng bệnh hai lần trước đó, và đã được chỉ định tiêm thuốc, song lần này thì phải mổ và bác sĩ nói tôi sẽ phải nằm lại bệnh viện khá lâu. Tôi xin nghỉ việc ở quán bar và dành ra hai tháng để hồi phục và thư giãn đầu óc.

Đúng hôm đầu tiên tôi quay về nhà, không mong đợi, thì Shin đến. Ngay khi thấy anh, tôi chạy đến và ôm anh.

“Có chuyện gì đã xảy ra với em thế? Anh lo lắng đến mất trí”

“Viêm ruột thừa. Họ không cho em ra khỏi bệnh viện. Nhưng bây giờ em ổn rồi”

“Lẽ ra em nên nhắn vài dòng cho anh hay gì đó chứ?”.

Tôi chưa bao giờ nhắn tin cho anh vì luôn lo sợ vợ anh sẽ ở đó. Kể cả có cần nghe giọng anh đến bao nhiêu đi chăng nữa, tôi cũng đã hứa với bản thân rằng sẽ không bao giờ cầm lấy điện thoại và gọi cho anh.

“Em xin lỗi”

“Anh mừng vì em đã khỏe lại”

“Anh có đói không? Em làm chút gì để chúng mình ăn tối nhé”

“Tuyệt quá”

Tôi mới chỉ vừa ra viện nên tủ lạnh gần trống trơn ngoại trừ còn một ít philê cá hồi trên ngăn đá. Tôi nấu một ít cơm, làm súp miso, ướp muối cá hồi và nướng.

“Em xin lỗi, em chỉ còn từng này đồ ăn”

“Không, ngon lắm mà”

“Tốt quá. Anh biết không, chúng ta đã ở bên nhau bao nhiêu lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên em nấu cho anh ăn đấy”

Shin không thoải mái lắm: “Shoko này, em không nhận thấy là hôm nay anh ở đây muộn hơn bình thường sao?”

Tôi vì quá vui nên đã không nghĩ đến đồng hồ. “Điều đó là sao? Có chuyện gì xảy ra ạ?”

“Vợ anh đang nằm viện”

“Hả?”

“Cô ấy sinh con”

Tôi cố gắng cười và chúc mừng anh, trong khi đầu óc dọc ngang bao suy nghĩ, có gì đó như thể đang chặn ngang cổ họng tôi. Đó là thực tế - tôi phải chấp nhận rằng tôi không phải là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của Shin. Gia đình anh vẫn là trên hết, và đây là thời điểm tôi nên chấm dứt với anh.

“Em nghĩ chúng ta nên chia tay”, cuối cùng tôi cũng thốt ra lời.

“Đừng giận anh, Shoko”

“Hãy đi đi và làm một người bố tốt anh nhé”

“Đấy là ý em ư?”

“Em không thể gặp anh thêm nữa”, tôi ngoảnh xuống sàn nhà. Nếu tôi nhìn mặt Shin, tôi sẽ có nguy cơ thay đổi quyết định.

“Tuỳ vào em thôi. Anh luôn mong muốn chúng ta có thể trải qua một đêm trọn vẹn với nhau, nhưng anh đoán giờ đây điều này sẽ không xảy ra”. Anh đặt chiếc chìa khóa nhà lên mặt bàn và đứng lên: “Anh không đến đây để nói điều này, nhưng, chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của em, Shoko”

Anh đi thẳng ra phía cửa, trong giây lát bàn tay anh đứng lại trên tay cầm của cửa, nhưng rồi anh mở cửa ra. Cánh cửa đóng lại nặng nề, và anh đi.

Ba năm kể từ ngày sinh nhật lần thứ mười bảy đến lần thứ hai mươi của tôi có vẻ là một quãng thời gian dài, nhưng cũng quá ngắn. Đơn giản là tôi yêu Shin và muốn có nhiều thời gian với anh hơn. Anh là người luôn ngoài tầm tay với của tôi nhưng cũng chưa bao giờ bỏ rơi tôi. Tôi thật sự sợ hãi phải ở một mình, sau ba năm bên anh.

CHƯƠNG VI: HÌNH XẤM

Mùa mưa lại đến. Từ chỗ tôi hay ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn ra những cây cẩm tú cầu ở chiếc sân nhỏ của nhà bên cạnh, ngấm mưa rơi trên những cánh hoa như nước mắt. Bầu trời xám xịt và u ám, như lòng tôi vậy.

Tôi quay lại với công việc của một tiếp viên. Ở chỗ làm mới, tôi có một khách hàng tên là Ito, một *yakuza* lớn hơn tôi mười tuổi, và rất ngọt ngào. Anh ta là kiểu người có thể hòa đồng với mọi người và luôn ân cần chu đáo, song có vẻ anh ta có cảm tình đặc biệt với tôi nên sau một thời gian quen biết anh ta đã thử thuyết phục tôi hẹn hò với anh.

“Em sẽ đi với anh chứ? Anh còn độc thân. Anh không phải là hạng chơi bời đâu”

Tôi vẫn còn nghĩ về Kuramochi, và không thể đưa ra một câu trả lời rõ ràng cho Ito.

Một hôm, sau khi làm việc xong, tôi gặp Ito ở một quán bar khác gần đó. Anh ta giới thiệu tôi với một *mama - san*[4].

“Đây là một cô gái đang làm việc tại chỗ của Noriko. Tên cô ấy là Shoko”

“Hân hạnh được gặp bà”, tôi nói, cúi gập người xuống.

“Thật sao? Tôi biết chủ của cô khá rõ đấy. Bà ấy là một *mama - san* rất tốt. Rất chăm chỉ, và đẹp nữa”

Cười rất tươi, bà đổi chiếc gạt tàn của Ito bằng một cái mới sạch sẽ.

“Má ơi, Con thật sự rất thích cô gái này, nhưng cô ấy không chịu hẹn hò với con. Má nói dùm con với”

“Shoko - chan. Ito - san là một người tốt đấy. Và còn độc thân. Hãy nghe lời tôi. Tôi là hàng xóm với nó mà. Tôi toàn ghé vào thăm nó trên đường đi mua bia ở cửa hàng gần đó, lúc nào nó cũng ở một mình.”

“Vâng, đúng rồi, má toàn bắt gặp con lúc con ăn mặc lôi tha lôi thôi”

“Ừ, và cả tôi khi không trang điểm nữa chứ!” Bà chủ làm một khuôn mặt tựa tựa như trong phim *Tiếng hét*, và cả hai bọn họ cùng cười rúc rích. Hiển nhiên Ito đã quá quen thuộc với chỗ này. Dù vậy, tôi

vẫn chưa đưa ra câu trả lời nào với Ito.

Vài ngày sau, tôi lại bị cảm cúm và phải nghỉ ca đêm. Tôi quá mệt nên ngủ thiếp đi cho đến khi bị tiếng chuông cửa đánh thức dậy. Tôi vớ lấy chiếc đồng hồ trên mặt bàn bên cạnh, mới hơn chín giờ chút xíu.

“Ai đấy?” Tôi hỏi vọng qua cửa.

“Shoko, là anh Ito đây”

“Ito - san? Anh làm gì ở đây?”

Tôi mở cửa. Hóa ra Ito gọi tới quầy bar và biết là tôi nghỉ ngay hôm đó. Lo lắng nên anh ta đã gọi cho một người bạn của tôi, hay tin tôi đang ốm. Anh ta mang đến cho tôi một món quà - đó là một hộp các quả dưa đất tiên.

“Món quà cho sức khỏe. Hy vọng là em thích trái cây”

“Em thích. Cảm ơn anh”

“Em đã ăn chưa?”

“Chưa đâu. Vì em ngủ cả ngày mà”

“Cái gì? Này, em phải ăn cái gì đó thì tốt hơn. Em có cần một chút cháo nấu suông không? Không ngại cho anh dùng bếp của em chứ?”

“Không, nhưng mà...”

“Cứ nghỉ ngơi đi. Không mất thời gian lắm đâu”

Ito cởi ngay áo khoác ra và xắn tay áo lên. Rồi, với đôi chút vụng về, anh ta bắt đầu chuẩn bị nấu cháo. Rõ ràng là anh ta không quen lắm với việc bếp núc.

“Anh không phải là đầu bếp đâu, nên có thể nấu không ngon lắm”, Anh nở một nụ cười duyên dáng.

Sau một lúc thì anh kêu đã nấu xong. Tôi cố ngúc ngoắc chân mà không được vì đột nhiên hoa mắt và chóng mặt.

“Ấy, chờ đã, đừng cử động”, Ito kêu. Anh ta nhắc tôi lên rồi mang ra ghế. Tôi yếu ớt đưa chiếc thìa vào miệng.

“Ngon lắm”

“Em đâu có muốn nói thế?”

“Không, ngon thật mà”

“Ôi, thế là cũng bỏ công”. Trông anh có vẻ thỏa mãn đến mức tôi không thể nhịn cười. Khi tôi ăn xong, anh ta lại bế tôi lên rất dễ dàng và đưa tôi vào giường nằm lại. Cả đêm anh ta ở bên tôi, nắm tay tôi. Điều này làm tôi nhớ lại mỗi lần bị ốm lúc còn bé. Mẹ cũng ngồi cả đêm chăm tôi như thế này. Tôi không rõ có phải vì cơn sốt không, nhưng có cảm giác là cháo của Ito nấu cũng có vị giống như món của mẹ. Tôi cảm thấy an toàn với bàn tay vững chãi và ấm áp của Ito.

“Anh thật sự nghiêm túc với em, Shoko ạ. Em có bao giờ nghĩ là sẽ cưới anh một lúc nào đó không?” Đó là câu đầu tiên anh ta nói với tôi khi tôi thức giấc vào sáng hôm sau. Ánh mắt anh ta rất nài nỉ. Tôi biết một người như thế sẽ không bao giờ làm tôi thất vọng.

“Vâng, có thể em sẽ đồng ý”

“Thật ư? Không đùa chứ?” Anh ta có vẻ rất phấn khích, và nụ cười trên gương mặt như của một đứa trẻ. Lần này, tôi cùng cười với anh ta.

Tôi vẫn chưa hiểu rõ về Ito lắm. Nhưng lẽ ra tôi nên nhận thấy anh ta cũng có một hình xăm trên lưng giống như Maejima.

Có người nói với tôi về điều không thể tưởng tượng này, chỉ vài tháng sau đó. Ito hóa ra cũng đã có vợ rồi, tôi chỉ là nhân tình của anh ta mà thôi. Tin này làm tôi gục như thể bị hàng tấn gạch đè lên vậy. Tôi đã nghĩ là anh ta có bạn gái ở đâu đó nhưng chưa bao giờ nghĩ anh ta lại giấu tôi một việc như vậy. Ngay tối hôm đó, tôi cố gắng chấm dứt câu chuyện.

“Anh đã có vợ rồi, đồ tồi”

“Em đang nói cái gì vậy? Anh, có vợ?”

“Anh còn định nói dối tôi đến bao giờ nữa? Thế đấy. Tôi không muốn nhìn mặt anh thêm nữa”

“Bình tĩnh đã nào. Anh biết anh không nên nói dối em, nhưng nếu anh nói cho em biết sự thật, em sẽ không đi lại với anh. Anh không cố ý dối trá đâu. Anh còn định nói với em rồi...Anh xin lỗi. Làm ơn đừng chấm dứt mọi thứ, Shoko - chan. Anh xin em”

“Tôi không biết nữa”, tôi đã bắt đầu thật sự quan tâm tới Ito, nhưng tôi có thể nói gì nào?

“Anh không muốn chia tay. Em hãy hiểu điều đó. Anh biết là anh sai rồi”. Anh ta choàng tay qua người tôi và ôm tôi như thể sợ tôi biến mất ngay sau đó. “Anh yêu em. Em là người phụ nữ duy nhất anh mong muốn”. Anh ta bắt đầu khóc. Nghe thấy mấy lời đó và nhìn thấy nước mắt của một người đàn ông làm tôi mềm lòng,

“Em biết...Em cũng có cảm giác giống anh, nhưng...”

Đó là vấn đề của tôi - tôi luôn tha thứ cho mọi người quá nhanh và quá yếu đuối trước đàn ông. Cuối cùng, tôi nhượng bộ, và chấp nhận làm một nhân tình, lần nữa.

Không lâu sau, tôi bắt đầu nhận thấy những thay đổi trong cách cư xử của Ito. Hầu như tối nào anh ta ở tại căn hộ của tôi, song nếu anh ta bận thì thể nào anh ta cũng phái một đồ đệ đến chỗ tôi làm để đưa tôi về nhà. Anh ta gọi cho tôi đến ba bốn chục bận mỗi ngày. Anh ta cũng có một chìa khóa sơ cua và thường xuyên đến nhà tôi lúc tôi không ở đó, ấn nút gọi lại trên điện thoại của tôi để xem số gần nhất mà tôi gọi là số nào. Nếu đó là số nhà bạn tôi thì anh ta sẽ hỏi tôi có ở đó không, và khi tôi cầm máy anh ta sẽ kêu tôi nhanh lên, về nhà ngay. Rồi anh ta lại gọi lại để xem tôi đã đi khỏi đó chưa, tôi không thể nghỉ được, cuối cùng đành phải chấm dứt việc thăm viếng bạn bè.

Có một lần, số cuối tôi gọi lại là của một hãng taxi. Anh ta hỏi ngay xem lúc họ đưa tôi đi là mấy giờ và đến chỗ nào. Khi tôi về nhà, anh ta còn giả vờ ngây thơ hỏi xem tôi đi đâu. Tôi không muốn anh ta nhúng mũi vào chuyện của tôi nên nhún vai và nói là đi với bạn. Đột nhiên anh ta đổi giọng: “Bạn gì? Cô quen họ ở đâu?”. Giống y như tra vấn của cảnh sát. Tôi không thể nào chịu đựng được.

“Đấy không phải là việc của anh”

“Hóa ra là cô hẹn hò thằng nào sau lưng tôi”, anh ta nhảy tới và đâm vào mặt tôi.

“Cái đ. gì vậy?”, tôi mất bình tĩnh và đánh trả lại anh ta. Anh ta lại đánh vào bụng tôi và nó khiến tôi bật ngửa ra đằng sau, làm mấy đồ dùng trong nhà bếp kêu loảng xoảng. Ito vớ lấy một chiếc cốc nặng và đập nó vào đầu tôi. Máu bắt đầu chảy ra thắm nhà bếp. Anh ta túm tóc tôi rồi quay tôi như đế, tôi nghe thấy có tiếng gì đó như thể một mảng da đã tróc khỏi đầu tôi. Anh ta thui tôi cho đến khi răng cửa

trên của tôi lung lay và một trong số đó gãy rời ra. Có một tiếng “crack” vang lên chỗ phía mũi tôi, và mi mắt tôi đã sưng húp lên. Tôi lại đâm phải một miếng cốc vỡ khiến tôi rên lên đau đớn, đổ ụp xuống sàn nhà. Tôi nằm bẹp ở đó một lúc thì Ito ngúi con và ôm lấy tôi ngay trên sàn nhà loang lổ máu.

“Shoko, Anh xin lỗi. Anh yêu em. Tha thứ cho anh”

Thái độ của Ito càng ngày càng tệ hại, đến mức chuyện này nhanh chóng lan tới tai mấy người trong cùng nhóm *yakuza* của anh ta. Có một tay *yakuza* khác, được đánh giá khá cao, tên là Otsuka, không thể chấp nhận được việc đứng nhìn Ito hành hạ tôi nên đã quyết định đưa tay ra cứu tôi. Anh đã nói với Ito dừng việc này lại, rằng việc sở hữu một người phụ nữ theo cách đó không phải là tấm gương cho những thanh niên trẻ khác trong nhóm. Anh còn chỉ ra rằng Ito đã mắc nợ vợ anh ta nhiều như thế nào. Có vẻ như chị đó đã giúp đỡ anh ta rất nhiều trong quá khứ và có vai trò khá lớn trong việc đưa anh ta lên cấp nhanh chóng. Nhưng Ito nói rằng đó là việc của anh ta, không thêm nghe bất cứ lời khuyên nào.

Otsuka cố gắng liên tục. Anh nói với tôi: “Sẽ đến một ngày anh ta giết cô. Gã đó mất trí rồi. Giá mà tôi có thể giúp cô, nhưng tôi không biết phải làm gì nữa”

Ito làm mọi thứ ngày càng trầm trọng và nói với tôi rằng anh ta sẽ không đời nào để tôi đi, những vụ hành hạ của anh ta thì diễn ra ngày càng thường xuyên hơn. Cứ đánh tôi xong, anh ta lại khóc và lại nói đại loại như: “Shoko. Anh cảm thấy rất tệ. Hãy tha thứ cho anh. Em làm anh phát điên lên. Anh chưa bao giờ có cảm giác như thế này với ai trước đó cả. Shoko, hãy hứa với anh là em không bao giờ rời bỏ anh nhé. Anh xin em...” Anh ta nhìn tôi bằng đôi mắt của một con cún, giống y những con vật tôi vẫn nuôi ngày trước. Tôi cứ cảm thấy thương anh ta và lo rằng nếu tôi rời bỏ anh ta, anh ta sẽ bị cô đơn.

Otsuka nói với tôi Ito đã từng là một người rất khác. “Trước cô, anh ta đúng là một tay chơi. Anh ta thay tình nhân như thay áo. Vợ anh ta là người duy nhất anh ta đã từng quan tâm. Tôi cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra. Đạo này anh ta lâm ly quá”

Ito luôn xin lỗi vì cách anh ta đã cư xử với tôi. Anh ta còn kể lể với Otsuka, “Tôi rất yêu Shoko, nhưng cô ấy luôn tìm cách rời khỏi tôi. Tôi còn có thể làm gì nữa nào?”. Và với tôi: “Tại sao em không hiểu anh cảm thấy gì nhỉ? Khi em nói là muốn chia tay, anh phát điên lên nên mới hành động như thế. Sau đó thì anh biết là mình đã sai nhưng anh không thể kiểm soát nổi mình nữa.”

Không làm sao hiểu được cái thứ méo mó, dị hợm, ám ảnh mà anh ta gọi là tình yêu này? Tôi phát bệnh lên vì cứ nghe mấy câu đó ngày qua ngày, giống như nghe một đoạn băng rè. Dần dần, những cảm

giác của tôi đối với anh ta thay đổi.

Vào một buổi tối, tôi có một cuộc gọi đến chỗ làm, của Otsuka.

“Có một người tôi muốn cô gặp mặt. Đừng để Ito biết. Hãy chắc là gặp tôi sau giờ làm nhé. Hiểu chưa?” anh ta nói vội vã. Tôi không thể đoán ra đó là ai.

Khi tôi đến chỗ hẹn, tôi nhìn thấy người khách bí mật của Otsuka và nín thở. Đó là Kuramochi.

Tôi ngồi lặng đi một lúc, cho đến khi Kuramochi nói.

“Shoko, Otsuka - san đã nói cho anh nghe hết mọi chuyện. Anh không thể nào tin được là em đang phải chịu đựng cái gì. Tại sao em không gọi cho anh?”

Tôi không thể trả lời được.

“Đó là lỗi của anh. Lẽ ra anh phải liên lạc với em sớm hơn. Nếu anh đưa em đi cùng anh tối hôm đó, sẽ không thể có chuyện xảy ra như thế này”

“Không phải lỗi của anh đâu. Em xin lỗi em đã không gọi cho anh, nhưng rất khó để có thể giải thích cho mọi người những chuyện như vậy”

“Anh không phải là mọi người. Em biết là anh làm mọi thứ cho em. Đúng, không cần phải lo lắng gì nữa. Đi nào, anh sẽ đưa em về nhà”

Otsuka giải thích rằng anh ta đã gặp người cùng làm ăn hôm trước, tay này lại chơi với Kuramochi. Otsuka và Kuramochi rất ăn ý với nhau và nhanh chóng nhận ra rằng họ đều quen biết tôi. Otsuka đã nói với Kuramochi về chuyện của tôi nên Kuramochi ngay lập tức quyết định đến để cứu thoát tôi. Anh nói với Otsuka thu xếp mọi việc với Ito hộ anh và đề nghị trả 5 triệu yên để dàn xếp vụ này. Vì sau lần gặp cuối với tôi, việc làm ăn của Kuramochi gặp khó khăn nên anh phải tập trung cao độ vào việc quản lý, đó cũng là lý do tại sao lâu rồi tôi không có tin tức gì về anh. Khi mọi thứ đã tạm ổn, anh có gọi cho tôi nhưng số điện thoại đó không còn được sử dụng nữa. Anh đoán là tôi đã gặp một ai đó nên cố gắng quên tôi đi. Nhưng không thể. Sau khi nghe Kuramochi nói chuyện, Otsuka nghĩ cuối cùng cũng tìm được cách để cứu tôi khỏi tay Ito.

Thật ngạc nhiên khi biết Kuramochi vẫn quan tâm tới tôi, sững sờ nhất là ngay cả khi những chuyện đó xảy ra, anh vẫn muốn tôi làm người yêu của anh. Tôi cảm thấy thật hạnh diện và khoái chí. Nhưng một

suy nghĩ khác lại xâm chiếm đầu óc tôi - đó là năm triệu yên. Nó giống như là tiền bồi thường vậy. Tôi đang bị mua bán. Tại sao lại như thế? Có thật là Kuramochi quan tâm tới tôi không? Hay là anh luôn nghĩ tôi như một món hàng để có thể mua đi bán lại? Và liệu Ito sẽ làm gì khi anh ta phát hiện ra tôi chạy trốn với Kuramochi? Anh ta sẽ thành trò cười cho cả băng đảng của anh ta. Ngay cả khi Otsuka có thể dàn xếp mọi chuyện với anh ta, anh ta cũng sẽ nghĩ mình bị phản bội vì tiền và chắc chắn sẽ nuôi mối hận thù.

“Shoko, tôi đã nói với Kuramochi là tôi không cần tiền nhưng anh ta cứ ấn vào tay tôi. Anh ấy thật là một người quân tử - bây giờ người như vậy hiếm lắm. Nói thật với cô, tôi nghĩ là cô nên đi với anh ấy ngay đi. Không làm thế thì chẳng đời nào cô rời khỏi Ito được đâu. Có thể thì cái mớ rối rắm này mới giải quyết được. Anh ta cũng đang cưa cẩm một em ở quán bar Masae mà, cô biết đấy. Anh ta cứ nghĩ mình đỉnh lắm. Ở chỗ làm, chúng tôi toàn cười sau lưng anh ta thôi.”

Nó phải chịu trách nhiệm với những hành động của nó. Những lời nói của bố văng bên tai tôi. Tôi đã quyết định. Quay sang phía Kuramochi, tôi nói: “Em thật sự rất hạnh phúc vì biết anh vẫn nghĩ về em như thế, nhưng em không thể đi với anh được”

“Cái gì?” Cả hai người đàn ông đều nhìn tôi, kinh ngạc.

“Chúc ngủ ngon”, tôi nói rồi đứng lên, cúi đầu chào họ.

“Này, em nghĩ về nhà một mình như thế có được không?”

“Ito hôm nay không ở đây. Dù thế nào em cũng ổn thôi”, tôi nói dối, và chuẩn bị đi về nhưng Kuramochi lấy tay giữ tôi lại. “Chúng tôi sẽ đợi trong một tiếng nữa, nếu em đổi ý”. Tôi không dám nhìn vào mắt anh. Tôi chạy thật nhanh ra lối đi về.

Về đến nhà, tôi cố trấn an bản thân trước những gì tôi biết đang đợi tôi ở đó. Vừa bước qua cánh cửa ra vào tôi đã thấy Ito đứng đó.

“Này, cô đi với Otsuka tối nay phải không? Tôi nghe Ishimoto nói thế. Hai người đã thậm thụt nói cái gì vậy? Nói tôi nghe”

Hai người... Ra là anh ta không biết về Kuramochi.

“Tôi không đi với Otsuka”, tôi buột miệng.

“Cái gì? Ý cô là gì khi nói là không đi với anh ta?”

“Cả anh và tôi đều hiểu mà. Tôi nghe nói anh đã có người khác. Xem ra tôi quá thừa cho anh rồi. Mà anh biết đấy, tôi đã phát ốm lên và ngăn anh đến tận cổ”

“Người khác? Cô ta chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Tôi sẽ chia tay với cô ta. Nhưng không đời nào tôi để cho cô chấm dứt với tôi đâu. Không đời nào” Anh ta vớ một chai bia và dứ dứ trên đầu tôi.

“Cứ đánh đi! Cứ đánh tôi bao nhiêu tùy thích!”

“Cô nói gì?”

“Cứ đánh đi, đánh tôi tiếp đi”

“Hả? Cô thích tiếp à?” Anh ta đánh vào ngực tôi và tôi ngã bay ra đằng sau, đập lưng xuống sàn. Anh ta vẫn tiếp tục đánh tôi túi bụi. Máu từ tai tôi tràn ra, tôi cảm giác là mũi tôi lại bị gãy tiếp và răng giả của tôi rơi ra khỏi miệng. Có quá nhiều máu trong cổ họng tôi làm tôi gần như ngạt thở. Ito lấy một chân ghì đầu tôi xuống để chân kia dễ dàng đập tôi. Tôi chỉ nhớ là có nghe thấy một tiếng kêu to bên tai, rồi tôi chìm ngấm đi.

“Shoko, này! Thôi nào, Shoko?”

Tôi nghe thấy giọng của Ito và cố gắng mở mi mắt sung húp lên nhìn anh ta, trông trắng xác như tờ giấy và bay lượn xung quanh tôi.

“Anh xin lỗi. Tha thứ cho anh, Shoko - chan”

Lại là mớ cũ rích này. Tôi cố gắng hết sức kêu lên: “Anh cút đi”

“Shoko...”

“Đề tôi yên”

“Anh thật sự, thật sự xin lỗi”, Ito hờn dỗi rời khỏi căn hộ, trông như đứa trẻ bị bố mẹ rầy la. Tôi cố đứng lên bằng đôi chân mình và lê tới bệnh viện ở phố dưới. Bác sĩ muốn giữ tôi lại, nhưng tôi chỉ đồng ý chữa bệnh ngoại trú. Tôi được sơ cứu xong và quay về nhà.

Sáng hôm sau, Otsuka gọi điện

“Tôi nghe Ito kể chuyện, tôi không hiểu được. Làm sao mà cô có thể để cho hắn đánh cô tàn tệ thế được? Cô đang nghĩ cái gì vậy? Tôi đã nói với cô rằng tôi sẽ lo cho cô rồi cơ mà”

“Tôi xin lỗi. Hay tin tôi. Và làm ơn nói với Kuramochi đừng gọi cho tôi nữa” “Tôi sẽ nói lại với Kuramochi - san,, nhưng hãy nghĩ lại đi. Cô sẽ cứu được đời cô đấy”

“Otsuka -san, cảm ơn anh vì mọi thứ, nhưng tôi không thể gặp Kuramochi - san được”

“Cô chắc không?”

“Tôi sẽ gọi và tự nói chuyện với anh ấy”

“Cô sẽ hối hận cho mà xem”

“Tôi cũng sẽ chấm dứt với Ito. Tôi chỉ cần chút thời gian. Tôi xin lỗi vì tất cả những phiền phức đã gây ra cho anh”. Tôi gác máy.

Tạm biệt, Kuramochi.

Lần này thật sự là tạm biệt, mãi mãi.

Đúng là sau lần đó tôi đã thực hiện được quyết định thay đổi cuộc đời. Vào một chiều chủ nhật, tôi đang đi mua sắm thì bất ngờ gặp lại bạn cũ, Yukie.

“Shoko, cậu có rảnh không?”

“Có chứ. Sao vậy?”

“Bạn trai mình vừa gọi cho mình - anh ấy đang đi xăm. Sắp xong rồi nên mình nói là mình sẽ đến đợi anh ấy. Thật ra, mình ngại phải đến đây một mình...”

“Không sao, nhưng cậu đâu phải ngồi đó một mình. Còn có người yêu cậu nữa mà, đúng không?”

“Ừ, nhưng có vẻ đau lắm. Mình không nghĩ là mình có thể chịu đựng được đâu”

“Thế mình đi cùng không sao chứ?”

“Không vấn đề gì cả. Chỗ đấy cũng gần đây thôi. Đi nào”

Chúng tôi đi đến chỗ hiệu xăm. Một thợ học việc ra mời chúng tôi vào ngồi chờ ở sảnh ngoài trên một ghế băng dài. Tôi mở một album mẫu trên mặt bàn ra xem, những mẫu này phải là sản phẩm của những nghệ nhân xăm mình bậc thầy. Một trong số đó đặc biệt bắt mắt tôi. Nó không phải là chỉ là hình xăm, đúng hơn đó là một loại hình nghệ thuật sử dụng cơ thể con người như một tấm toan. Những đường nét mềm mại vẽ lên một chú cá đang duyên dáng nhảy qua một thác nước sủi bọt. Tôi đã lớn lên với những người đàn ông có hình xăm, đầu tiên là bố tôi, và chưa bao giờ thấy có gì sai trái khi có một hình xăm cả. Từ lúc còn bé tôi đã yêu thích vẽ vời, chắc là do ảnh hưởng từ những hình xăm nghệ thuật trên người bố. Nhưng không có gì nói lên được với tôi nhiều điều như tác phẩm của nghệ nhân này.

“Đi về thôi”. Bạn trai của Yukie xuất hiện với nghệ nhân xăm. Yukie giới thiệu về tôi.

“Sensei, đây là Shoko.”

“Rất hân hạnh được biết ông”

Người nghệ nhân xăm trở là một ông già với đôi mắt nhấp nháy và nụ cười thanh thản.

“Đỉnh quá! Shoko, nhìn này”

Yukie kéo áo sơ mi của bạn trai cô ấy lên để nhìn hình xăm mới. Da của anh ta sưng và rớm máu, trông có vẻ hơi đau, đổi lại anh ta lại có thứ gì đó, đẹp khó diễn tả. Chính cái đó mới làm tôi đưa ra quyết định.

“Sensei, tôi cũng muốn ông xăm cho tôi một hình”

“Cậu nghiêm túc đấy chứ?” Yukie rất ngạc nhiên

“Chắc chắn rồi. Tớ muốn nghệ sĩ này xăm cho tớ”

“Chả nói gì được với cậu khi cậu đã quyết. Thôi, chúng tớ phải đi đây. Gặp sau nhé”

“Xin lỗi”, tôi nói, hạ thấp tay để làm một cử chỉ tạ lỗi. Yukie cười và vẫy tôi chỗ cửa ra vào. Tôi quay lại với người nghệ nhân xăm.

“Vậy, ông có thể làm được không?”

“Tất nhiên. Từ lúc nhìn thấy cô, tôi đã nghĩ trông cô sẽ rất tuyệt với một hình xăm, nhưng tôi không

được phép gợi ý”

“Thật sao?”

“Tôi có một hình rất hoàn hảo. Đồ độc cho cô đấy”

“Tôi muốn xem nó”

Ông ra mở ngăn kéo, đầy các mẫu hình xăm, lấy ra một chiếc và đặt lên mặt bàn cho tôi xem.

“Đây là Jigoku Dayu. Bà ấy là một kỹ nữ dưới thời Muromachi, là nhân vật có thật và đã sống ở vùng Sakai này. Những người như bà ấy ngày xưa sống chung một kỹ viện và phải làm việc cho đến khi trả hết tiền mua thân, hoặc cố làm sao lọt mắt xanh một đại gia nào để họ trả nợ cho. Đó thật là một cuộc sống khó khăn”

“Tại sao ông lại nghĩ đến bà ấy?”

“Làm sao để giải thích nhỉ...?Cô gợi cho tôi cảm giác đó. Và trong hình ảnh này, Dayu có rất nhiều đồ trang sức trên tóc. Điều đó có nghĩa là bà ấy là kỹ nữ hạng nhất trong kỹ viện.”

Tôi đã luôn muốn nắm vị trí thứ nhất đối với ai đó nhưng rốt cuộc, chỉ là vị trí thứ hai. Những người đàn ông trong cuộc đời tôi lúc nào cũng nói là yêu tôi, song tôi không bao giờ tôi cảm thấy mình đủ tốt đối với họ. Đó là do sự thiếu tự tin nơi tôi - khi có ai đó nói rằng họ yêu tôi, tôi sẽ bằng lòng lùi lại và để họ giữ phần chủ động, và đó cũng là lý do tại sao tôi cứ rơi vào những vụ loằng ngoằng triền miên với những người đàn ông đã lập gia đình. Tôi để họ ra đi trong sự tổn thương đau đớn. Đúng, hình xăm đó là của tôi - không thể yếu đuối hơn nữa. Đã đến lúc phải khởi động lại mọi thứ.

“Tôi sẽ chọn mẫu này”

“Cô có muốn nhìn thêm các hình vẽ khác không?”

“Không”

“Vậy là thỏa thuận nhé?”

Tôi gật đầu xác nhận, hẹn trước ngày và rời khỏi tiệm. Về đến nhà, tôi đi tắm và ngắm nghía lưng mình qua gương rất kỹ lưỡng. Hình xăm này sẽ chỉ là của riêng tôi mà thôi. Không phải vì tôi đang chuẩn bị chấm dứt mối quan hệ với Ito, tôi muốn hình xăm này đánh dấu cho một vài sự thay đổi nghiêm túc từ

chính bên trong con người tôi.

Thứ Sáu, cùng tuần, tôi mặc lên người bộ quần áo cũ kỹ mà chẳng ngại ngần việc trông có lỗi thôi hay không rồi đi đến tiệm xăm mình. Ban đầu tôi chỉ định xăm lên thân trên, nhưng sau lại quyết định có thêm con rồng ở hai bên cánh tay. Chúng tôi bắt đầu xăm ngay. Đầu tiên, phác thảo được vẽ ra trên da. Những mũi kim điện nhỏ xíu của chiếc máy xăm bắt đầu chuyển động lên xuống trên cùng một nét vẽ làm tôi có cảm giác như mình đang bị cắt chích bởi một lưỡi dao cạo cùn.

“Hôm nay thế là đủ rồi”, ông nghệ nhân ngừng tay, tắt máy. Tôi trả tiền, về nhà rồi vội vàng thay quần áo, lao đi làm.

Vì lịch làm việc của người thợ xăm mà tôi phải gặp ông ta hàng ngày với những quãng thời gian kéo dài như nhau. Tôi đến tiệm xăm liên tục mấy hôm cho đến khi gặp Otsuka và nói rằng tôi đang chấm dứt quan hệ với Ito.

“Tay ấy vẫn đang cặp với một người khác, nên đây đúng là một ý tốt đấy”, anh ta đồng ý với tôi.

Tôi nhanh chóng giãn cách với Ito. Anh ta lại chơi bài lừa gạt như trước, cứ nói với tôi rằng anh ta sẽ cắt đứt với người phụ nữ kia ngay lập tức nhưng cả quãng thời gian ở bên tôi, anh ta chẳng làm gì giống như lời anh ta nói. Anh ta vẫn đánh tôi như cũ, nhưng tôi giờ đây đã quen với việc đó. Kệ cho anh ta giận dữ, tôi vẫn trơ lì. Rốt cuộc, Ito nhận thấy tôi sẽ không lùi bước nên đành phải giao lại chìa khóa nhà cho tôi.

Cuối cùng, hình xăm của tôi cũng đã xong. Thân trước và sau của tôi, cả vai, ngực và phần cánh tay trên được trở thành một tác phẩm nghệ thuật đầy màu sắc. Tôi biết làm việc đó là điều đúng đắn.

Lúc đầu, khi hình xăm mới được thực hiện, máu vẫn rỉ ra và thấm qua áo sơ mi nên tôi phải rất cẩn thận mỗi khi cởi áo để tránh bị tróc da. Khi tắm nước nóng, cả người đều rất đau. Để chắc chắn nó sẽ không bị nhiễm trùng hay đóng vảy, tôi bôi thuốc mỡ kháng viêm bất cứ khi nào có thời gian rỗi. Dần dần, những vảy đóng mờ đi nhưng lại bắt đầu ngứa như điên, da thì cứ tróc ra như bị cháy nắng. Tôi gãi một cách khôn khéo nhưng làm thế thì rất nguy hiểm nên tôi đành cố dừng việc này lại. Sau rốt thì cơn ngứa cũng lắng dịu. Ngắm nhìn hình xăm được xăm bằng tay tuyệt đẹp này, tôi thấy mình đầy mãn nguyện, cảm giác tôi chưa từng trải qua trước đó. Như thế, tôi đã được tự do.

CHƯƠNG VII: XÓA SẠCH

Kể từ lúc có hình xăm, thái độ làm việc của tôi đã thay đổi. Ngày trước, tôi làm việc vì đó là việc phải làm, gần như vô định hướng trong cuộc sống. Giờ đây tôi bắt đầu nhìn nhận mọi thứ nghiêm túc hơn và tìm thấy sự nhiệt tình, cả trong công việc lẫn cuộc sống. Đó cũng là lúc tôi gặp Takamitsu, một *yakuza* lớn hơn tôi bốn tuổi, vào một đêm khi tôi ra ngoài uống rượu với một nhóm khách hàng.

“Takamitsu. Một cái tên thường gặp. Có vẻ là hơi lạc mốt”

“Thật ra, đó là họ của tôi”

“Ồ, vậy mà tôi cứ nghĩ đó là tên anh. Xin lỗi”

“Không có gì phải xin lỗi cả. Mọi người vẫn hay nhầm lẫn thế mà”

“Và mọi người vẫn gọi anh là Taka cho ngắn gọn, đúng không?”

“Ừ. Vậy tại sao cô không gọi tôi là Taka luôn?”

Anh cười, trong giây phút đó mọi vật xung quanh anh đóng băng, chỉ có anh là sống động. Không lâu sau anh hỏi tôi có muốn hò hẹn với anh không. Tôi đã có quá nhiều rác rưởi từ dây đàn ông tôi đã cặp kè nên khá hoang mang khi dính líu tới một người mới. Tôi không nhận lời anh, nhưng dần dần tôi đã kể cho anh nghe về quá khứ của tôi, về những điều tôi đã trải qua. Taka không lãnh tráng điều đó, chúng tôi gặp nhau ngày càng đều đặn hơn. Chúng tôi cùng đi xem phim, ăn trưa, lái xe đi chơi, thậm chí anh còn đưa tôi đi mua sắm quần áo và giày dép nữa. Thỉnh thoảng khi tôi cảm thấy khó chịu, anh lại lặng lẽ ngồi bên tôi. Anh là một người ấm áp và biết cách quan tâm.

Một hôm, khi đang ngồi cùng anh trên ô tô, anh quay sang hỏi tôi: “Có phải em đã từng sống ở gần đây không? Đi đường nào thế?” Anh bắt đầu lái xe về hướng nhà cũ của tôi, hiển nhiên là không còn thuộc sở hữu của gia đình tôi.

“Em không muốn đến bất kỳ nơi nào gần đó đâu”

“Em còn lẩn cẩn với quá khứ đến bao giờ nữa? Em phải tìm cách mà vượt lên chứ?” Lần đầu tiên Taka cao giọng với tôi. Bởi anh đã nhìn thấy những góc khuất trong tâm hồn tôi. Tôi không thể nói thêm được câu gì, chỉ còn cách dẫn đường cho anh đến ngôi nhà cũ.

“Đến chỗ kia thì rẽ trái”

Chúng tôi dừng trước cổng ngôi nhà và ra khỏi xe. Theo bản năng, tôi vươn tay ra để mở cửa cổng, nhưng nó đã bị khóa chắc. Tôi băn khoăn không biết lũ cá chép bây giờ ra sao - có được cho ăn uống đầy đủ không? Và cả cây anh đào xưa cũ nữa. Tôi nóng lòng chạm vào nó biết bao. Nhưng ở ngoài này, tôi không sao làm được điều đó.

Lúc còn bé, Mẹ vẫn hay nói với tôi: “Con là cháu gái rượu của ông nội đấy. Ông thật sự rất chiều con”

“Đúng rồi”, bố tôi để thêm, “Ông lúc nào cũng nói về con. Cái này cho con, để con có thể tưởng nhớ ông”. Bố lấy cái gì đó ở trong ngăn kéo ra và đưa vào tay tôi. Hóa ra là chiếc đồng hồ bỏ túi cũ của ông nội, trên tay tôi, nó vẫn kêu tích tắc như nhịp đập của tim ông vậy. Nhưng thời gian dần trôi, đồng hồ cứ chạy chậm dần và cuối cùng ngừng hẳn. Cuộc sống của tôi giờ đây có khác gì chiếc đồng hồ của ông nội? Ở nơi nào đó trên quãng đường dài tôi đi, tôi đã không nắm giữ được thời gian. Tôi đã phạm quá nhiều thời gian khi sống ở đây để rồi lại phải luôn ao ước giá mà được quay trở lại. Tôi ghét việc ngôi nhà mà bố tôi đã cất công xây dựng cho gia đình nay lại thuộc về những người xa lạ. Dù vậy, nơi đây cũng cất giữ một loạt những kỷ niệm chẳng thích thú gì. Những năm tháng sống trong ngôi nhà này, đối với tâm trí và cơ thể tôi, giống như đã xảy ra ở một nơi nào khác. Và tôi đứng đây, mệt mỏi với quá khứ đến mức không thể tiến lên phía trước. Tại sao tôi cứ lảng tránh hiện tại?

“Than thân trách phận như thế là đủ rồi! Mà đang có một người đàn ông tốt ở đây, biết không” Tôi tự nhủ.

“Em sẽ cưới anh chứ?” Đứng ngay trước cánh cổng sắt, dưới bóng cây anh đào, Taka đeo chiếc nhẫn hiệu Tiffany vào tay tôi. Anh không cho tôi cơ hội nào để phản ứng, nhưng tôi nhìn thẳng vào mắt anh và nói đồng ý. Một cơn gió nhẹ rì rào thổi qua những tán cây anh đào. Giống như lời tạm biệt.

“Em có nghĩ anh nên xin phép bố mẹ em không?”

“Vâng. Ngay bây giờ nhé”

Tôi nghiêng về phía cây anh đào và thì thầm lời tiễn biệt. Khi chúng tôi lái xe đi khỏi ngôi nhà thơ ấu, tôi không hề quay nhìn lại. Tôi nhìn thẳng lên phía trước, nhìn thẳng vào ngày mai.

Liệu bố có phản đối đám cưới không? Tôi cứ lo lắng suốt quãng đường ngồi trên ô tô, khi đi qua cửa, khi vào phòng khách.

“Bố ơi, con có chuyện quan trọng cần nói với bố. Bố có rảnh không?”

“Tất nhiên. Gì vậy?” Bố tôi đặt tờ báo đang đọc xuống. Taka đi thẳng vào chuyện ngay.

“Tên cháu là Takamitsu. Rất hân hạnh được gặp bác. Cháu muốn bác cho phép cháu lấy Shoko”

Chẳng buồn chớp mắt, bố tôi hỏi luôn: “Cậu làm cho nhánh nào?”

“Cháu là thành viên của Ose - gumi”

“À, tôi biết ông chủ này khá rõ, hừm, tôi hiểu...” Mẹ và tôi ngồi đó lo lắng trong khi bố nói tiếp. “Tốt, Takamitsu, tốt nhất là cậu phải làm cho con gái tôi thật sự hạnh phúc”

Tôi không thể tin là bố lại đồng ý.

“Nhất định cháu sẽ làm được”, Taka quả quyết.

“Shoko - chan, chúc mừng con! Con làm mẹ rất hạnh phúc”, Mẹ nói, ánh mắt rạng rỡ. Bố tôi và Taka nói chuyện một lúc, rồi chúng tôi trở về căn hộ của tôi.

Trên giường, đêm đó, Taka nhẹ nhàng cởi quần áo của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi khoe hình xăm của mình với một người đàn ông, và tôi thấy rất hoang mang, nhưng Taka ve vuốt lưng tôi và khen nó rất đẹp.

“Cảm ơn anh”

Tôi nhắm mắt lại và ôm anh. Có điều gì đó thật quen thuộc khi ngủ với Taka, như thể cuối cùng thì tâm trí và cơ thể tôi lại đoàn tụ.

Cơ thể chúng tôi cuốn vào nhau, hình xăm rồng và hổ của Taka quện với Dayu của tôi. Tôi cứ tưởng tượng rằng người kỹ nữ đó chắc phải hạnh phúc lắm khi được gặp lại người bảo trợ của mình. Tôi ngủ thật sâu, đến tận sáng hôm sau, và khi tỉnh giấc việc đầu tiên tôi làm là lấy tay kéo anh lại phía mình.

“Shoko...”, anh lầm bầm gọi tên tôi trong cơn ngái ngủ.

Chúng tôi lại làm tình lần nữa và nó cũng tuyệt vời như đêm trước, tôi ngủ thiếp đi, đầu tựa vai anh.

Chúng tôi đã có lời chúc phúc của cha mẹ, nhưng có một vài người quen của Taka biết chuyện của Ito

và tôi. Họ nói với Taka tôi sẽ trở thành rắc rối và can anh hãy tránh xa tôi ra. Dù thế, Taka vẫn nói rằng anh sẽ không bao giờ lìa xa tôi. Họ còn cảnh báo anh rằng tôi là một gánh nặng và hãy cố mà đi đi khi vẫn còn có thể. Khi nghe những lời đó, tôi nghệt thở vì sợ, vì lo anh có thể bỏ tôi mà đi mất, nhưng Taka đã cam kết và quyết tâm đi đến cùng với tôi.

Tôi đã tự hứa với bản thân mình tôi sẽ không làm điều gì để khiến anh đau đớn. Vậy mà không biết bao đêm tôi lo lắng đến mất ngủ vì sợ Ito có thể xuất hiện một lần nữa. Và rồi nó cũng xảy ra.

Một sáng nọ, Taka phải đi đến nhà giam để tham dự một lễ chào mừng của *yakuza* với vài thành viên mới được thả ra. Ito đã chờ tôi ở chỗ chiếu nghỉ của cầu thang. Anh ta chạy ngay sau lưng tôi khi tôi đi đổ rác.

“Này! Ra là cô nghĩ cô sắp kết hôn với Takamitsu ở bang của Ose-gumi? Đồ khốn!”

Anh ta túm lấy tóc tôi và đập đầu tôi vào bức tường bê tông một cách tàn nhẫn.

“Anh và tôi chấm dứt rồi. Không còn việc gì của anh nữa”. Máu tràn từ đầu xuống cổ tôi, tôi cố gắng chống lại để giữ tỉnh táo.

“Cô là của tôi”

“Không, xong rồi”

Tiếp đó, tất cả những gì tôi còn thấy được là đôi giày đen bóng của anh ta đập thẳng vào mặt tôi. Anh ta tiếp tục đấm đá tôi rất lâu, rồi nhặt những thứ khác trên mặt đất và quăng vào đầu tôi. Tôi ngã xuống đồng vờ nát bên dưới, anh ta thì vẫn đánh tôi ngay cả khi tôi nằm đó, bản thủ lem luốc. Bây giờ, tôi còn không thể cảm thấy đau đớn. Tôi đã bị đánh quá nhiều đến mức không còn sức đưa tay ra bảo vệ mình. Đột nhiên, dường như Ito cảm thấy đã hết cơn điên loạn và ngừng đánh.

“Shoko, hãy quay về đi”, anh ta nói và kéo tôi vào căn hộ, ấn tôi lên trên giường.

“Làm ơn, Ito-san, đừng!”

“Câm đi, nếu không tôi sẽ giết cô”, anh ta lại thụi vào mặt tôi và xé quần áo tôi ra, trèo lên người tôi, cố dùng nước miếng thấm ướt chỗ đó của tôi rồi ra sức đưa con vật của anh ta vào trong tôi. Giây phút đó khiến một cơn lũ những ký ức hãi hùng được tuôn ra. Tôi dường như quay trở lại với căn phòng khi tôi còn bé, và bị Mizuguchi xâm hại.

“Shoko, nói gì đi. Cho anh thấy em thích thú thể nào đi”

Cũng những lời nói đó, nhưng lần này là từ miệng của tên khốn Maejima, cũng cùng những hình xăm kabuki chạy lên chạy xuống trên cơ thể tôi...

“Thấy tuyệt, đúng không? Tôi cừ hơn thằng Taka đó chứ, đúng không? Đây, chuyển động hông một tí đi. Làm thế sẽ thấy thích hơn đây”

Anh ta vẫn túm tóc tôi và thở hỏn hển như một con chó. Mồ hôi từ mặt anh ta rơi xuống trán tôi, tràn qua hai bên thái dương và ngấm xuống ga giường.

Không là gì hết. Chỉ là tình dục thôi. Nó không có ý nghĩa gì cả.

Tôi cố cắn chặt môi. Từ đôi mắt đang nhắm nghiền, nước mắt tôi trào ra trộn lẫn với máu, làm tôi nhớ lại những ngày đen tối xa cũ với Maejima. Đôi bàn tay của Ito đã từng nắm lấy tay tôi cả đêm khi tôi bị ốm, nó đã từng ấm áp và an lành biết bao. Giờ cũng chính bàn tay đó, với tôi sao mà đáng ghê tởm...

“Shoko, Anh sẽ đưa em đến bệnh viện”

Tôi không thể chuyển động được nên Ito bế tôi lên và đưa tôi vào xe ô tô của anh ta. Khi chúng tôi đến bệnh viện, anh ta đưa tôi lên phòng hội chẩn. Chỉ cần liếc qua, vị bác sĩ đã biết rằng tôi bị hành hung. Ông ta quay Ito và rất ngờ vực hỏi anh ta việc gì đã xảy ra.

“Cô ấy bị ngã cầu thang”

“Ngã? Với tất cả các vết thương nghiêm trọng trên mặt cô ta mà anh bảo là chỉ ngã thôi?”

“À, vâng, khi ngã xuống thì cô ấy vấp vào góc bàn. Rồi, ừm, à...”

Rõ ràng là Ito bối rối. Anh ta biết anh ta đang ở trạng thái nguy hiểm. Nếu vị bác sĩ gọi cảnh sát, anh ta thế nào cũng bị bắt..

Tôi không thể chịu đựng sự có mặt của Ito thêm nữa. “Cút ra khỏi chỗ này đi. Tôi không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa”, tôi gào lên với tất cả chỗ sức lực còn sót lại. Trong giây phút, anh ta nhìn rất khó chịu. Lúc đi ra đến cửa, anh ta còn nhìn tôi, cái nhìn đầy đe dọa.

Vị bác sĩ bắt đầu xem xét cẩn thận các vết thương của tôi. Tay trái, tay phải, xương bánh chè bên phải,

hai xương sườn, tất cả đều bị vỡ. Mũi tôi bị vỡ rạn, mí mắt và môi trên bên phải bị đứt, và có hai vết thương sâu trên đầu tôi.

“Tendo - san, chỗ khâu trên đầu cô sẽ được tóc che đi, nhưng khuôn mặt cô thì sẽ để lại sẹo. Những vết thương chỗ khác cũng không lành hoàn toàn đâu, tôi nghĩ vậy”

Tôi sẽ bị sẹo vĩnh viễn...

“Bác sĩ cứ khâu đi. Tôi không cần thuốc giảm gây tê đâu”

Vị bác sĩ gần như ngã bở chừng. “Không cần thuốc gây tê? Nó sẽ đau lắm đấy. Cô không chịu đựng được đâu”

“Bác sĩ, ông đã nhìn thấy bao nhiêu vết thương tôi đang có đây. Làm ơn cứ làm như tôi nói”

Vị bác sĩ thấy tôi thật sự muốn vậy, thở dài. Ông ta không hề thốt ra một lời nào suốt cả thời gian mổ. Cuối cùng, ông ta nói.

“Tendo - san, tôi đã xong rồi. Bây giờ hãy cố gắng đừng quá buồn phiền vì tất cả những điều này nhé.”

“Cảm ơn bác sĩ rất nhiều” Tôi cúi người thật thấp.

Trên đường đi, tôi mua thuốc như đã được chỉ định, và trở về nhà với cánh tay trái bó bột. Tôi tra khóa vào cửa, nhưng cửa đã mở sẵn. Taka đã về.

“Này, chuyện quái quỷ gì đã xảy ra ở đây thế?”, Taka la lên. Máu vương khắp nơi, và cả căn nhà thì bừa bãi lộn xộn.

“Thật sự, cũng không tệ lắm” Tôi trả lời.

Taka nhìn tôi, và mặt anh giận tím lại

“Ito, có phải không?”

Anh chạy ra phía tủ nơi để khẩu súng ngắn 38 li, nhét đạn vào bên trong và tiến ra phía cửa.

“Taka, anh định đi đâu với khẩu súng đó? Chờ đã! Làm ơn chờ đã!”

“Im đi”

Tôi nắm chặt tay áo của anh, nhưng anh gạt tay tôi ra. Anh nhét khẩu súng vào cặp quần và ra đi, đóng sầm cánh cửa lại. Tôi chạy ra điện thoại và gọi cho một người cấp trên của Taka.

“Làm ơn hãy dừng Taka lại. Anh ấy chuẩn bị giết Ito rồi”

“Shoko? Chuyện gì xảy ra vậy? Bình tĩnh nào. Tôi không hiểu cô đang nói gì?”

Tôi tóm tắt chuyện ngắn gọn nhất có thể.

“Thằng khốn...” Chắc ông ta phải hạ máy thấp xuống vì tôi nghe thấy tiếng ông ta hét lên, “Ai đó đi kiểm Takamitsu về ngay! Mang anh ta về đây!”

“Alô? Cô vẫn ở đó chứ?”

“Shoko, đừng rời khỏi căn hộ. Hiểu chưa?”

Tôi đã rất hoảng loạn, nhưng chẳng biết làm gì hơn là ngồi đó và đợi Taka quay về. Anh quay về lúc trời đã vào đêm, với một miếng băng gạc dán quanh tay trái.

“Taka!”

“Em đã gọi cho ông chủ đúng không? Ông ta nói với anh là không được làm điều gì ngu ngốc chỉ vì phụ nữ, nhưng làm sao anh có thể sống được với chuyện đó? Vậy là anh đánh thằng đó một trận như từ, và về nói với ông chủ là anh thôi việc”

Tôi biết, trong thế giới của *yakuza*, điều đó có nghĩa là gì. Mắt tôi nhìn xuống bàn tay trái của anh. Tôi đã nhận ra máu đang thấm qua miếng băng gạc từ đâu. Anh đã tự chặt đứt ngón út của mình.

“Lạy chúa Tôi”

“Anh phải làm thế. Anh không thể là một *yakuza* nếu điều đó có nghĩa là để cho ai đó thoải mái hành hạ người phụ nữ của anh. Không ai có thể làm một *yakuza* ngu ngốc như thế. Chấm dứt rồi”

“Em xin lỗi. Em thật sự xin lỗi”

“Tại sao em phải làm thế?”

“Bởi vì tất cả là lỗi của em”

“Không phải lỗi em đâu. Đừng khóc nữa”

Tôi không thể nói với anh là tôi đã bị Ito làm nhục. Tôi chỉ biết cầu xin anh tha thứ.

“Shoko...Shoko...Đừng lo lắng nữa”

“Yêu em đi”

“Làm sao được, em đang như thế này?”

“Làm ơn đi mà”

“Khi nào em khỏe hơn đã”

“Bây giờ cơ”

“Nó sẽ đau lắm”

Tôi muốn nói với anh rằng trái tim tôi còn đau đớn hơn nỗi đau thể xác rất nhiều lần.

“Hôm nay còn chuyện gì khác à?” Taka hỏi

“Không...”

“Shoko, em đang giấu anh chuyện gì phải không?”

“Không, em thề là không có gì đâu”

“Ok, mai chúng mình cưới nhé”

“Ngày mai?”

“Sinh nhật em, đúng không?”

“Anh nhớ à?”

“Tất nhiên”

“Hãy đến ở với Maki đi. Làm lại từ đầu, chỉ hai chúng ta thôi”

Ngày hôm sau, chúng tôi ra tòa thị chính và đăng ký kết hôn. Từ ngày sinh nhật này, tôi có một tên mới - Shoko Takamitsu. Tôi rời khỏi căn hộ, với một ít tiền mặt trong tay và một túi xách đi đường, và Taka, đi khỏi Osaka, mãi mãi.

Chị Maki và Itchan đã rời Kyoto và đến thuê một căn hộ ở Yokohama. Khi ngồi trên tàu cao tốc, tôi hồi tưởng lại các sự kiện trong quá khứ - chẳng có gì ngoài nỗi đau - cả trong cơ thể và xúc cảm.

Tại sao tôi lại đã có thể yêu một người hành hạ đánh đập tôi đến như vậy? Tôi nghĩ tôi đã giải thích cảm giác của mình cho anh ta. Tôi đã không hề ghét bỏ anh ta hay hận thù gì anh ta từ khi chúng tôi chấm dứt? Vậy tại sao anh ta lại làm thế? Tại sao anh ta lại bắt tôi chịu đựng tất cả những thứ này ngay cả khi chúng tôi kết thúc?

Kí ức về những giọt mồ hôi của Ito rơi trên trán tôi, về cơ thể nóng nhầy nhựa của anh ta làm tôi sồn da gà. Tôi không còn chút tình cảm lưu luyến nào với cái thành phố nơi tôi đã sinh ra và lớn lên.

Chúng tôi đến chỗ của Maki ở Yokohama. Căn hộ của họ nằm trong một tòa nhà cũ kỹ bằng gỗ. Những bước chân của chúng tôi kêu cạch cạch trên những bậc thang bằng sắt mỏng manh, dẫn tới tầng hai. Bấm chuông, và chị Maki mở cửa.

“Chào, vào đi nào”

Căn hộ nhỏ, chỉ có hai phòng được chia ra bằng một cánh cửa kéo bằng giấy. Ở trong phòng nhỏ hơn có một chiếc bàn kotatsu dựng vào tường và một chiếc tivi đặt trên cái giá gỗ rẻ tiền. Tivi đang chiếu quảng cáo kẹo với hàng loạt nhân vật hoạt hình nhảy múa theo hàng. Gấu hay thỏ hay gì đó.

“Shoko, nhìn em này! Em phải nghỉ ngơi một thời gian thôi”

“Không, em không có thời gian đâu. Quanh đây có việc làm nào mà chị biết không?”

“À...” Maki ngập ngừng, liếc nhìn bàn tay trái của Taka. Rồi Itchan cất tiếng.

“Để tôi. Tôi biết có một thằng đang quản lý một tiệm bài pachinko. Nó muốn kiếm nhân viên. Tôi sẽ nói hộ cho”

“Cảm ơn, vậy thì tốt rồi” Tôi đặt tay lên đầu gối Taka. “Bọn em thật sự không còn nhiều tiền. Nếu không nhanh kiếm được việc thì khôn khổ lắm”

Vào lúc đó, trong túi chúng tôi chỉ còn không đến 10,000 yên nên Taka đồng ý ngay.

Itchan gọi đến tiệm bài pachinko và chúng tôi được phỏng vấn ngay. Anh ta còn đưa cho chúng tôi một tờ báo có mục về đua ngựa được đánh dấu bằng mực đỏ chỗ này chỗ kia. Tôi đã thực sự hy vọng, nhưng rõ ràng anh ta vẫn chưa thoát được thói mê cờ bạc.

Để gặp được Hara, quản lý của tiệm bài, chúng tôi phải đi cả bằng tàu và xe buýt. Sau khi nghe chúng tôi trình bày hoàn cảnh cũng như đề nghị của chúng tôi về việc có thể sử dụng được căn hộ cho người làm công không, Hara đồng ý và nói tôi có một tháng để phục hồi sức khỏe. Chúng tôi sắp xếp rằng tôi có thể giúp làm những việc đơn giản cho đến khi vết thương ở đầu tôi liền lại và tay tôi linh hoạt, khi đó tôi sẽ chuyển sang quầy thu ngân. Taka thì có thể làm ngay công việc người phục vụ tăng.

Lúc đầu, chúng tôi đúng là “nghèo rớt mòng tơi”. Trước khi có tháng lương đầu tiên, chúng tôi tránh tiêu tiền bằng cách tái sử dụng tất cả mọi thứ, thậm chí cả những chiếc cốc nhựa ở máy bán nước tự động. Trên đường đi làm, ngang qua một căn nhà đang bị dỡ bỏ, trong đồng đồ vứt đi, chúng tôi tìm thấy một miếng chiếc gương hình vuông. Chúng tôi mang nó về nhà và đặt nó lên chồng tạp chí cũ, biến nó thành chiếc bàn trang điểm dã chiến. Những góc cạnh của chiếc gương đã ngả sang màu đen, và gương thì khá đục nên nó phản chiếu mặt mũi rất mờ ảo. Nhưng dù có khó khăn đến mức nào thì điều duy nhất chúng tôi quan tâm là làm việc sao cho thật chăm chỉ.

Một hôm, khi tôi mới nhấc một thùng đồ uống lên thì thấy nhói đau nơi cửa mình và nhận ra mình đang chảy máu. Tôi xin phép Hara để đi đến bệnh viện,

“Takamitsu - san, cô có dấu hiệu sảy thai. Cô cần nghỉ ngơi trên giường hoàn toàn.” bác sĩ nói.

Tôi quá ngạc nhiên trước tin mình mang thai, nhưng không có cách nào để tôi nghỉ ngơi vào thời điểm đó. Chúng tôi chỉ được phép ở trong căn hộ đó với điều kiện cả hai cùng phải làm việc ở tiệm. Chúng tôi sẽ phải ra ngoài đường và thất nghiệp. Và cũng chẳng có chỗ nào để dung thân.

Khi tôi quay lại chỗ làm, Hara hỏi tôi tình hình ra sao. Dường như anh ta khá lo lắng. Tôi giải thích qua và anh ta chạy đi tìm một phòng khám chi phí thấp. Lúc quay lại, anh ta đưa tôi một tờ giấy trên đó có ghi cả tên, địa chỉ và số điện thoại, và một bản đồ chỉ đường nữa.

Tôi đi đến chỗ đó ngay. Phòng khám nằm trong một tòa nhà cũ kỹ. Thiết bị y tế ở đó nhìn chung đều có vẻ không hợp vệ sinh và chỉ được trang bị ở mức rất cơ bản. Có một bác sĩ và một y tá. Sau khi thăm khám xong, vị bác sĩ già nói: “Cô có nguy cơ sảy thai rất cao, nhưng nếu cô chịu khó nằm nghỉ ngơi

tĩnh dưỡng thì có thể có cơ hội cứu đứa bé”. Giọng nói nhân hậu của vị bác sĩ làm tôi ứa nước mắt.

“Thưa bác sĩ, tôi sợ rằng bây giờ tôi không có điều kiện để sinh con”

“Tôi hiểu”, vị bác sĩ nói và lục tìm trong ngăn kéo bàn đưa tôi một mẫu giấy tờ. “Cô điền vào đây rồi dán lại, mai mang nó đến cho tôi sau hai giờ chiều nhé. Tôi sẽ phải dùng đến thuốc gây mê nên đừng ăn cái gì sau chín giờ tối nay, cũng đừng uống cái gì cả”

Tôi quay về chỗ làm với một phong bì mỏng đựng tờ đơn cho xin phép phẫu thuật. Tôi có thể đã có đứa con này. Taka và tôi đã lấy nhau và tôi muốn có con với anh ấy. Giá mà tôi có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...Tôi xin phép Hara nghỉ và anh ta cho tôi nghỉ hai ngày, còn dặn tôi phải cố đừng căng thẳng.

Ngày hôm sau, chúng tôi mang chiếc nhẫn Tiffany - Taka đã đeo nó vào tay tôi hôm anh cầu hôn - ra cửa hiệu cầm đồ lấy tiền để phẫu thuật. Chúng tôi đến phòng khám lúc hai giờ rồi đứng chần chừ trước cửa. Đã quá trễ để có thể quay về...Tôi nhìn bức tường nứt nẻ, sơn đã tróc ra từng mảng. Đây là việc phải làm thôi.

Tôi nắm lấy tay nắm cửa lung lay đã rỉ sét, và vào phòng đợi. Y tá lấy chiếc phong bì và đưa cho bác sĩ. Ngay sau khi đọc xong đơn, vị bác sĩ bắt đầu tiến hành phẫu thuật. Đầu tiên tôi được tiêm một liều gây mê và được dặn phải đếm theo ông từ một đến mười. Nhưng tôi vốn là người rất khó ngủ mà lại dễ tỉnh ngủ nên đếm đến mười rồi mà tôi vẫn còn tỉnh táo. Vị bác sĩ rất ngạc nhiên.

“Tôi không thể tin được”, ông nói với giọng run run, “Takamitsu - san, cô vẫn nhận thức được? Cô có tỉnh cờ là một tay nghiện rượu không?”

“Không”, tôi đáp, và lịm đi...

Khi tôi dần dần hồi tỉnh lại và nhấc mi mắt nặng trĩu của mình lên thì đột nhiên thấy một cơn đau xé ruột. Tôi khóc òa.

“Đừng cử động! Tôi vẫn chưa xong đâu”, tôi gật đầu và cố gắng không rên rỉ vì đau nữa.

“Bác sĩ, Shoko vẫn ổn chứ? Bác sĩ!” Ở phía bên ngoài cánh cửa gỗ mỏng, tôi nghe thấy giọng hoảng hốt của Taka. Một giây sau, một âm thanh gì đó như tiếng kim loại đang được đặt xuống vang lên trong đầu tôi.

“Vậy đó. Xong hết rồi”, khi những lời đó cất lên, tôi cảm giác như tất cả sức lực đã tuột ra khỏi người

tôi. Giọng của vị bác sĩ rất an ủi, “Tôi đã làm bác sĩ bốn mươi năm nay rồi mà chưa gặp ai chống được thuốc gây mê như thế này. Cô đừng cảm lắm. Dù sao bây giờ cũng tốt rồi. Có thể là tôi có tuổi nhưng vẫn chưa quên ngón nghề nào đâu.”

Ông chuyển tôi từ bàn mổ sang giường nằm. Căn phòng hơi thiếu ánh sáng, chiếc gối có đôi chỗ mốc. Nhưng tệ hơn rất nhiều nỗi đau do phẫu thuật là sự thương tiếc đứa con mà tôi đã đánh mất. Nước mắt tôi cứ trào xuống, thấm cả vào gối. Taka đi vào và ngồi xuống bên giường.

“Đó là quyết định đúng”, anh nói, “Chúng ta không thể làm gì khác cả. Đừng dằn vò mình vì chuyện đó nữa”. Anh cầm tay tôi và đặt nó lên má anh, nhưng anh không thể nhìn vào mắt tôi. Sự thật vẫn thật khắc nghiệt.

Chẳng có thời gian nào cho tôi để hàn gắn những nỗi đau cả tinh thần lẫn thể xác, tôi phải quay lại làm việc ngay. Chúng tôi làm việc hừng hực, và cuối cùng thì tháng lương đầu tiên cũng đến. Vào ngày nghỉ, cả hai chúng tôi đến cửa hàng bách hóa của Yokohama và mua một đặc sản địa phương - món bánh Cầu Vịnh đen - và gửi về Osaka biếu mẹ tôi kèm theo một bức thư tôi viết.

Mẹ kính yêu!

Con biết trong quá khứ không phải lúc nào con cũng là một đứa con gái ngoan. Con cũng chắc rằng con đã làm cho mẹ nhiều đêm mất ngủ. Mẹ hãy hiểu rằng, con thật sự cảm thấy hối hận vì những điều xuẩn ngốc đó, con cho là con đã quá ích kỷ để có thể dừng lại và sống tử tế. Con xin lỗi vì đã viết tất cả mọi thứ ở trong thư, chỉ là con không tìm được cách nào nói ra điều đó trước mặt mẹ. Bây giờ, con đang bắt đầu làm những việc đúng đắn một lần trong đời. Taka và con sẽ lao động thật chăm chỉ để mẹ tự hào. Con yêu mẹ, mẹ ơi. Mẹ giữ sức khỏe nhé, và hãy sống thật thanh thoi.

Shoko.

Tôi nghe bố tôi nói lại rằng mẹ đã đọc bức thư rồi đặt nó lên trái tim và nở một nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời. Mẹ còn nói “Giờ thì không phải lo lắng cho Shoko-chan nữa rồi”.

Hai ngày sau, mẹ tôi bị đột quỵ.

Bố tôi gọi đến chỗ chúng tôi làm việc để báo tin xấu. Khi nói với Hara, anh ta giục chúng tôi về ngay để gặp mẹ. Anh ta còn đưa cho chúng tôi 100,000 yên.

“Các bạn đang thiếu tiền, đúng không? Cầm lấy”

“Chúng tôi không thể trả lại tất cả ngay được. Liệu chúng tôi có thể trả dần dần được không?”

“Các bạn nói gì vậy? Đây là chuyện khẩn cấp mà. Trả lúc nào cũng được. Tôi không thể để cho anh nghỉ quá hai ngày đâu, Takamitsu, còn Shoko, cứ đi và cần ở lại bao lâu cũng được. Tôi sẽ nói lại với ông chủ. Này, quên việc ngày hôm nay đi. Các bạn nên quay về Osaka càng nhanh càng tốt”

“Cảm ơn anh. Chúng tôi sẽ gọi lại ngay khi đến nơi”, chúng tôi nói với anh ta, và cúi gập người cảm kích. Chạy ngay về nhà để thu xếp hành lý và bắt ngay chuyến tàu tốc hành sớm nhất về Osaka, chúng tôi đến thẳng bệnh viện để tìm mẹ trong khu vực chăm sóc đặc biệt. Có một chiếc máy để giúp tim mẹ đập, trông mẹ như người máy. Những ống truyền quần quanh người mẹ giống như mạng nhện. Mẹ trông không giống mẹ lúc trước chút nào.

Tôi túm lấy vai bác sĩ. “Phẫu thuật có giúp được gì không? Ông có thể làm gì để cứu mẹ tôi không? Tiền nong không quan trọng, làm ơn cứu mẹ tôi với. Tôi xin ông”

“Có một mạch máu trong não bà ấy đã bị vỡ nên không thể phẫu thuật được. Tôi e rằng chẳng làm gì được nữa. Chúng ta chỉ có thể chờ cho đến khi tim bà ấy ngừng đập”, vị bác sĩ trả lời rất thành thực.

Có cái gì đó ong ong lên trong đầu tôi như tiếng đập cánh của côn trùng, mọi thứ tối sầm đi. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên giường của bệnh viện.

“Shoko, em không sao chứ?”

Taka ngồi trên chiếc ghế sofa sát cạnh tường, đợi tôi tỉnh lại.

“Mẹ thế nào rồi?” Tôi hỏi và ngồi dậy.

“Họ chuyển mẹ sang phòng riêng rồi”. Nghe đến đây, tôi bật dậy khỏi giường xỏ ngay chân vào đôi dép nhẹ đi trong bệnh viện.

“Mẹ đang ở phòng nào?”

“Em thấy đã đủ sức đi lại chưa?”

“Rồi mà. Không sao đâu - chỉ là thiếu máu thôi. Em ổn”

“Ok...Ở đây”, Taka nắm tay tôi và dẫn tôi sang phòng mẹ.

Vừa nhìn thấy mẹ, tôi đã sụp xuống sàn nhà và khóc nức nở. “Mẹ ơi! Tại sao lại đến nông nỗi này?”

Taka đứng bên cạnh tôi, gương mặt anh biểu lộ sự đồng cảm. Anh hiểu tôi quan tâm tới mẹ sâu sắc ra sao. Lúc tôi đang viết bức thư gửi mẹ, anh đã hỏi tôi nội dung thư như thế nào.

“Cho anh xem em ngượng lắm”, tôi trả lời.

“Em không cần cho anh xem, nhưng nói anh nghe xem em viết gì nào”

“Em nói với mẹ là em xin lỗi vì tất cả những gì em đã gây ra”

“Thế em có muốn ngày mai đi mua sắm rồi tìm xem có cái gì gửi biếu mẹ không?”

“Hay quá. Một món quà từ tháng lương đầu tiên của em”

“Mẹ sẽ thích đấy. Anh sẽ giúp em chọn quà”

Ngày hôm sau, khi tôi đang lòng vòng xung quanh khu bánh kẹo vì rất khó để quyết xem nên mua gì thì Taka chỉ vào món bánh Cầu Vính và hỏi “Cái này thì sao? Anh chắc là mẹ sẽ thích”

Taka vốn không phải là người kiên nhẫn lắm nhưng những lần như thế này anh lại luôn bộc lộ sự quan tâm của mình. Tôi ước giá mà anh có thể ở lại Osaka với tôi nhiều hơn hai ngày.

Tôi gọi điện thoại cho các anh chị em của mình để thu xếp mọi việc. Bố tôi và anh Daiki đều phải đi làm nên chỉ có thể vào thăm mẹ buổi tối. Chị Maki, Na-chan và tôi thì có thể luân phiên thay nhau nên lúc nào cũng có ít nhất một người ở bên cạnh mẹ. Ngày đầu tiên, Taka cũng ở trong bệnh viện với tôi. Chiều hôm sau, khi chị Maki và em Na-chan đến, chúng tôi đổi phiên cho nhau rồi về nhà tắm rửa. Tôi nấu bữa tối, sắp xếp lên bàn rồi ngồi đối diện với Taka. Chuẩn bị ăn thì anh dừng lại và nhìn tôi.

“Em nên ăn cái gì đi chứ”

“Em không đói”

“Em đã không ăn gì suốt từ ngày hôm qua rồi”

“Không, em không muốn ăn, em không nghĩ là em có...”

Tay tôi cầm đũa và đưa thức ăn vào miệng một cách vô thức và kết thúc bữa ăn mà chẳng cảm thấy

mùi vị gì. Tiếng va đập của đĩa bát vang lên trong căn bếp trống. Tôi đổ nước rửa bát ra miếng mút, đánh bọt lên và rửa bát đĩa trong im lặng. Bây giờ là mùa hè mà sao nước chảy ra cứ lạnh như đá.

Chiều ngày hôm sau, chúng tôi bắt taxi tới bệnh viện. Taka có vẻ lo lắng vì đã để tôi ở lại đây chăm sóc mẹ một mình.

“Shoko, em phải vững vàng lên”, anh nói và lắc vai tôi. Anh quay sang nhìn mẹ tôi thật lâu trước khi quay trở lại Yokohama.

Gần một tuần trôi qua kể từ lúc mẹ bị đột quỵ, mùi thơm ngọt ngào trên cơ thể mẹ giờ không còn nữa. Căn phòng bắt đầu có mùi hôi hám. Mùi này ngày càng mạnh lên, mỗi khi tôi cố đưa mặt mình sát gần với mẹ thì một mùi rất khó chịu cứ xộc vào mũi tôi khiến tôi phải quay đầu đi. Mẹ tôi không phải là bệnh nhân bị chết não duy nhất trên thế giới. Tôi băn khoăn liệu những gia đình bệnh nhân khác có phải chịu đựng những mùi như thế này không, hay chỉ có chúng tôi? Mỗi nghi ngờ này bắt đầu quẩn lấy tôi, vào cái ngày mà ba y tá trẻ - hai nữ một nam - đến dọn dẹp trong ca trực sáng của họ. Họ trò chuyện ngay bên giường của mẹ tôi.

“Này, có muốn đi hát karaoke tối nay không?”, y tá nam hỏi.

“Không đâu nếu lại phải nghe giọng cậu lần nữa”

“Ừ, nhớ nói tớ nhé. Nhưng tớ đoán nếu cậu ấy trả tiền..” Hai y tá nữ cười rúc rích.

“Cậu biết mà, đừng ăn nói kiểu đó”, tay y tá nam cười, “Tớ sẽ trả, vậy các cậu có đi không?”

“Ok, ok. Bọn tớ sẽ đi”, cô y tá thứ nhất cười hớn hở khi nhìn xuống máy điện tâm đồ của mẹ tôi.

“Không thay đổi, đúng không?” Hai người còn lại đồng kiểm tra và cả ba chuẩn bị rời khỏi phòng. Đó cũng là lúc tôi không sao nhìn được nữa.

“Chờ đã! Làm sao mà các người dám đối xử với mẹ tôi như thế? Bà ấy có phải là xác chết đâu!”

“Ô...không, chúng tôi không có ý đó...” Bọn họ đồng loạt lắc đầu và xua tay phủ nhận.

“Ôi thật sao? Các người không có ý đó? Nào, thử nói lại đi”, tôi đe dọa và giơ cánh tay phải lên.

“Này, Shoko, dừng lại! Con nghĩ con đang làm gì vậy?” Bó đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi và giữ người tôi lại.

“Thả con ra”

“Con nghĩ con đang ở đâu hả?” Bố tôi quát. Tôi chợt nghĩ có thể mẹ tôi sẽ thấy buồn nếu tôi ầu ẩu ở ngay trong phòng mẹ nằm, “Ra đằng kia ngồi và bình tĩnh lại”, bố ra lệnh và thả tôi ra.

“Và lũ các người! Các người định đứng đây mà nhìn à? Đi ra ngoài đi”, tôi đâm mạnh vào tường và dùng hết sức đá vào cánh cửa.

“Xin lỗi, con tôi nóng tính quá. Có lẽ nếu nó được hiến cho ít máu thì sẽ nguôi con đi”, bố tôi nói đùa tỉnh queo.

“Không, chúng tôi không sao. Tha lỗi cho chúng tôi”, các y tá nói rất lo lắng và cùng cúi gập người xuống. Họ nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Shoko, có chuyện gì với con thế?” Bố ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Bố biết không, họ nói chuyện hát karaoke ngay cạnh giường mẹ”

“Ừ, thế thì hơi vô ý”

“Đấy, đó là lý do tại sao con điên lên”

“Bố hiểu con thấy thế nào, nhưng phải nhớ con đang ở đâu! Tại sao con lại để cho mấy người như họ làm con bực mình nhỉ?”

“Bố nói đúng”, Tôi lầm bầm và nhìn xuống. Có máu trên tay phải của tôi.

“Shoko, hôm nay bố không phải làm việc, tại sao con không về nhà?” Bố tôi vừa nói vừa nắm lấy tay vịn bên giường mẹ và nhìn gương mặt mẹ.

“Không, con sẽ ở đây tối nay”

“Bố cũng ở”

“Bố, bố nên về nhà đi”

Tôi nói thế vì chỉ có một chiếc ghế sofa ở trong phòng. Nếu hai người cùng ở lại thì một người sẽ phải trải chiếc đệm của ghế sofa ra sàn để ngủ, người còn lại thì ngủ trên ghế không đệm. Dù thế nào thì

cũng làm bố tôi rất khổ nên tôi phải thuyết phục bố về nhà trước khi trời tối.

Một vài ngày sau, khi mẹ tôi đang được thay tã, tôi nhận thấy khu vực háng của mẹ tôi bị tấy đỏ, lở loét do nằm quá lâu.

“Xin lỗi, cô có loại thuốc mỡ nào để bôi lên đây không?” tôi hỏi người y tá.

“Thuốc mỡ? Bà ấy không cần đâu. Tendo - san đã bị chết não rồi nên bà ấy không thể cảm thấy đau hay ngứa”

“Đúng thế, nhưng nếu đây là người thân của cô thì liệu cô có thể chịu đựng được sự điều trị tồi tệ như thế này không?”

“Ừm, tôi...”, giọng cô ta trượt đi.

“Các cô đều làm việc ở khoa phẫu thuật não, nên tôi đoán rằng đây chỉ là một việc làm thuê của các cô thôi. Nhưng cô biết đấy, ngay cả khi nếu bà ấy không thể sống bình thường được nữa, thì mẹ tôi chính thức chỉ chết khi nào tim bà ấy ngừng đập. Nếu cô không hiểu điều đó, cô không nên làm việc ở đây trong vai trò là một y tá!”

Cô y tá vội vã bôi thuốc mỡ cho mẹ tôi. “Tôi xin lỗi”, cô ta nói và cúi đầu xuống, rời khỏi phòng. Có điều gì nhấn tâm kinh khủng trong thái độ miễn cưỡng đó.

Tôi cố nhớ lại lần cuối khi tôi tức giận là lúc nào. Thời gian tôi là *yanki*, tôi đánh nhau vì danh dự của nhóm hoặc chỉ vì muốn trông mình thật “ngầu”. Tôi “giận dữ” theo trào lưu của lối sống hoang dại những ngày tháng đó. Tôi còn nhớ có một lần, tôi đang nói chuyện điện thoại với một người bạn và bố bắt tôi dừng lại. Khi tôi quay sang nói với bố thì bố tôi chộp lấy cái ống nghe và đập nó lên đầu tôi. Mẹ tôi thì suốt ngày “Shoko - chan, con không thể thử cư xử giống con gái hơn được sao?” Mẹ nói câu đó thường xuyên như một khẩu hiệu vậy. Giờ tôi đã đủ khôn lớn để hiểu thái độ của tôi đã làm phiền lòng bố mẹ ra sao, nhưng đã quá muộn. Tôi ngồi xuống bên giường và nhìn vào khuôn mặt mẹ.

“Mẹ ơi, con xin lỗi”

Một lúc sau, một y tá xuất hiện.

“Có mùi gì rất khó chịu ở đây, đúng không? Hãy súc miệng cho mẹ cô nhé” Cô ấy lấy một chiếc kim tiêm, bơm đầy nước và phun vào miệng mẹ tôi. Như có phép thần kỳ, mùi hôi trong phòng biến mất.

“Tại sao trước đó không có ai làm thế? Tôi không nghĩ là cô lại có thể làm được như vậy! Có gì để bào chữa cho cái bệnh viện kiểu này?”

“Tôi thật tình cũng không rõ lắm về các y tá khác ở đây...”

Không nên cay cú với cô ấy. Cô ấy không giống với những y tá vô tâm khác. Cô ấy nhận thấy mùi hôi ngay lập tức và xử lý nó ngay. Liệu có phải những y tá khác không biết cách làm những thủ thuật đơn giản này? Hay họ biết nhưng họ không quan tâm? Tôi chán ghét vô cùng thái độ cư xử tệ hại của họ.

Cái nóng oi ả của mùa hè kéo dài ngày qua ngày với tiếng kêu inh ỏi của các con ve. Nhưng đột nhiên một buổi tối, ve hoàn toàn lặng yên, phòng bệnh của mẹ tôi trông cũng khác đi theo một cách nào đó. Lúc này tôi có thể nghe thấy tiếng bíp đều đều của máy điện tâm đồ, gọi cho tôi nhớ đến chiếc đồng hồ báo thức điện tử, và âm thanh của máy hô hấp nhân tạo. Những âm thanh này làm tôi bức bối nên tôi bật chiếc máy chạy đĩa CD của ai đó đã mang vào đây, nghe một chút âm nhạc với âm lượng nhỏ.

Ngày kết thúc, trời chuyển sang màu hồng. Tôi đưa mắt nhìn từ bầu trời xuống đến cây cối và dính mắt vào xác một con ve sầu bị rơi xuống đất. Tôi nghe ở đâu đó rằng vòng đời của con ve rất ngắn ngủi, chỉ khoảng vài tuần. Quãng thời gian sống quý giá đó lại phải đương đầu với cái nóng của mùa hè, chỉ chuyên tâm vào hát gọi bạn tình, rồi khi dừng hát thì chúng rời khỏi cái cây - ngôi nhà của chúng và trở về với đất. Chúng rời bỏ ngôi nhà duy nhất mà chúng biết và chết. Đến bây giờ, ngôi nhà mà tôi đã từng lớn lên trong đó đã bị phá hủy, chẳng còn lại dấu vết gì. Và tôi chuẩn bị, phải trải qua đợt đau mất mát, một lần nữa...

Tôi cứ ngồi đó mà suy nghĩ không biết bao nhiêu lâu. Các vì sao bắt đầu xuất hiện như những cái chấm sáng nhỏ li ti trên nền trời đêm. Đột nhiên một cơn gió mạnh ào qua làm rung những tán lá xanh. Như thể mẹ tôi đang cố gắng nói lời vĩnh biệt. Tôi cầm lấy tay mẹ.

“Làm ơn, đừng chết mẹ ơi. Con đang trở thành một đứa con gái ngoan của mẹ đây mẹ. Làm ơn đừng rời xa con. Con không muốn phải đơn độc”

Tôi không thể ngừng khóc. Rồi tôi nhận thấy một giọt nước mắt đang lăn trên má mẹ.

“Mẹ”

Mẹ không thể nói được, nhưng mẹ đã cố gắng để liên lạc với tôi. Tôi có cảm giác mẹ đang muốn nói rằng mẹ yêu tôi. Tôi nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên má mẹ và lặng ngắm khuôn mặt hiền hậu, ấm áp của mẹ. Mẹ. Dù tôi ở đâu, dù tôi làm gì, thì mẹ cũng luôn ở đó chờ tôi. Tôi ước lại có thể nghe giọng

nói nhẹ nhàng của mẹ, “Shoko - chan, con về nhà rồi”, dù chỉ một lần nữa. Nhạc đã dừng lại, giờ chỉ còn tiếng nước nở của tôi hòa lẫn với âm thanh của máy hô hấp nhân tạo mà thôi.

Ngày hôm sau, 28 tháng Tám năm 1991, vào lúc 8:03 sáng, mẹ tôi ra đi mãi mãi, ở tuổi 59. Mẹ rời bỏ thế giới này đột ngột như cơn gió rung cành lá. Chúng tôi đưa thi thể mẹ ra khỏi bệnh viện, giám đốc bệnh viện và các y tá đứng xếp hàng, đưa tay lên cầu nguyện. Những con người đã cực kỳ vô tình mà nay đứng trước mặt giám đốc bệnh viện của họ, lại giả vờ khóc lóc. Diễn xuất thật siêu! Tôi dám chắc rằng vị giám đốc không thể nào hình dung ra cách điều trị cầu thả và thái độ kiêu căng ngạo mạn mà họ đã phô ra với bệnh nhân của ông. Tôi nghĩ loài người có khả năng chảy nước mắt vì lợi ích của chính họ, ngay cả khi họ không chịu đựng điều gì, ngay cả khi họ chẳng buồn bã gì.

Quan tài được mang lên xe tang và chúng tôi đến nhà tang lễ. Trên bàn thờ bày những bông hoa cúc trắng. Gương mặt mẹ mỉm cười với chúng tôi từ một bức ảnh cũ mới được rửa ra và đặt trong một khung ảnh có đeo dải băng đen.

“Đây là phòng dành cho thành viên nữ trong gia đình thay quần áo”. Một người phục vụ chỉ vào một cánh cửa.

Tôi đã không mặc kimono từ lễ hội *shichigosan* dành cho trẻ con khi tôi lên bảy. Tôi đã cười hãnh diện với người thợ chụp ảnh, trong khi bố tôi đứng đằng sau đặt tay lên vai tôi, mẹ thì nắm một tay tôi còn tay kia tôi cầm cả một túi bánh kẹo. Nó dường như đã ở rất xa.

Tôi vào phòng thay quần áo, nơi các chị em của mẹ tôi và họ hàng đang mặc kimono đen trước một tấm gương rất dài rộng. Tôi đi ra chỗ người phục vụ và hỏi nhỏ.

“Liệu tôi có thể thay đồ một mình được không?”

Người phục vụ nhìn tôi rất ngạc nhiên.

“Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi chỉ có một phòng dành cho nữ”

“Nếu thế thì tôi thay sau vậy”, tôi nói một cách không thoải mái.

“Chỉ có một người chuyên giúp mặc kimono thôi, nên sẽ tốt hơn nếu cô thay đồ cùng họ”

“Tôi không muốn ai nhìn thấy hình xăm của tôi”

“Cái gì? Ồ, tôi hiểu rồi”. Cô ấy đến chỗ người giúp mặc quần áo và thì thầm gì đó vào tai cô kia đang

sau bàn tay che miệng.

Lần đầu tiên khi đặt chân đến Yokohama, chị Maki đã nhìn thấy hình xăm của tôi. Chị ấy thật sự rất bức.

“Em đang nghĩ gì vậy? Em là phụ nữ, vì Chúa! Nếu bố mẹ phát hiện ra, họ sẽ đau lòng lắm. Có ngày em sẽ hối tiếc đây”

“Em không bao giờ hối hận vì việc này”

“Ồ, đúng rồi! Đúng là một làm việc ngu xuẩn”

Chị ấy quay đi đầy tức giận.

Và bây giờ thì chị ấy hả hê nói thăm vào tai tôi, “Chị đã nói là nó sẽ gây rắc rối mà”. Dù vậy, chị ấy vẫn thu xếp để tất cả mọi người họ hàng ra khỏi phòng cho tôi thay đồ.

Tôi là người cuối cùng đi ra phòng lớn của nhà tang lễ. Tất cả gia đình chúng tôi tập trung chụp một bức ảnh trước bàn thờ.

“Khổ thân Shoko, cái cổ áo cao thế kia chắc là bất tiện lắm”, chị Maki nói giọng châm chích. Chị ấy không thể chuyển đề tài khỏi mấy hình xăm của tôi.

“Chị Maki - chan, chị có mang theo đồ trang điểm của mẹ không?”

“Có, đây này”

Tôi lấy son và phấn hồng của mẹ. Khi mở hộp phấn của mẹ ra, nó tỏa một mùi hương rất quen thuộc. Dần dà, với thời gian, sự trang điểm hoàn hảo của mẹ cũng bị thay thế bởi những nếp nhăn tuổi tác. Tôi muốn gửi mẹ trông thật xinh đẹp lên thiên đường. Tôi bắt đầu thoa son lên môi mẹ nhưng tay tôi quá run đến mức phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ tôi mới trang điểm xong toàn bộ khuôn mặt mẹ.

Mỗi vị khách đi đến đám tang đều mang theo một bông hoa và thả nó vào trong quan tài của mẹ tôi, nói với mẹ lời chào vĩnh biệt, rồi mẹ được chuyển từ nhà tang lễ sang đài hỏa táng. Tôi dõi theo cánh cửa lò đóng lại sau quan tài của mẹ. Khi chúng tôi rời khỏi nơi hỏa táng, tôi ngược nhìn và thấy những đám khói trắng đang cuộn lên trên bầu trời. Mẹ đang trên đường tới thiên đường. Khi lửa tắt, người ở dịch vụ tang lễ mở cửa lò, thu nhặt tro và xương rồi để lên mặt bàn.

“Xin lỗi, bà ấy có phải là mẹ cô không?”, anh ta hỏi tôi, tháo găng tay ra.

“Vâng, đúng”

“Khi mất bà ấy bao nhiêu tuổi?”

“59”

“Bà ấy còn quá trẻ. Tôi thành thật chia buồn với cô”

Những miếng xương mỏng manh của mẹ trông như san hô với hàng nghìn lỗ nhỏ li ti. Mất rất lâu mới có thể nhặt được hết số xương này. Người phục vụ tang lễ có thể nhìn thấy mẹ tôi bị bệnh loãng xương trầm trọng thế nào và bắt đầu lo lắng rằng họ đã ghi sai tuổi của bà trên bàn tưởng niệm.

Trước lúc bị đột quy, mẹ tôi còn ngồi ăn một bữa nhẹ với bố tôi.

“Ngon lắm, nhưng em cảm thấy hơi mệt”, mẹ tôi nói khi ăn xong, “em nghĩ là em sẽ đi nằm”

“Em không sao chứ?”, Bố tôi hỏi.

“Ồ, em ổn mà. Cảm ơn anh”

Mẹ tôi đã không bao giờ mở mắt ra lần nữa. Tâm trí của bà vẫn còn mắc mứu với chuyện mua một ngôi nhà nhỏ cho tất cả chúng tôi cùng chung sống, mẹ tôi đã làm việc chăm chỉ hết khả năng của mình để biến giấc mơ thành hiện thực. Nhưng về cuối đời, mẹ tôi quá yếu và mệt mỏi. Mẹ đã cảm ơn người chồng yêu quý của mình, người đã cùng mẹ đi qua bao tháng ngày thăng trầm, và rời bỏ thế này.

Tôi cứ nghĩ mãi về lúc tôi bị ốm, khi tỉnh giấc thì thấy mẹ đi đâu đó, và chạy chân trần trên phố để tìm mẹ về. Bây giờ, dù tôi có tìm mẹ bao lâu đi nữa, thì mẹ cũng không trở lại. Nước mắt tôi không thể ngừng rơi.

CHƯƠNG VIII: XIỀNG XÍCH

Sau khi mẹ tôi mất, bố tôi trả lại ngôi nhà mà bố mẹ đã thuê cùng nhau. Na - chan đến ở với anh trai tôi để có thể hoàn thành việc học trung học. Bố tôi cho là có nhiều việc cho bố ở Yokohama hơn là khu vực Osaka nên ông chuyển đến ở cùng chị Maki.

Sáu tháng sau, Hara đến chỗ chúng tôi trông rất lo lắng. Anh ta đã cãi nhau với viên chủ quán bài pachinko về các cách thức quản lý.

“Tôi mà còn ở đây thì còn có thể giúp cho hai bạn. Việc tiền nong thì ok nhưng tôi không thể chịu đựng được thêm nữa. Cuối tháng này tôi sẽ đi”. Anh ta nói với chúng tôi. “Nếu các bạn đi với tôi, chắc chắn là sẽ có việc làm. Các bạn có thể sẽ vất vả, nhưng nó trả công xứng đáng. Các bạn nghĩ sao?”

Giờ đây, tôi và Taka đã yêu mến Hara như anh trai, nên chúng tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả mà bỏ luôn tiệm pachinko, cầm theo ít tiền tiết kiệm mà chúng tôi có rồi chuyển đến một căn hộ một phòng ở Tokyo. Hara kiếm cho Taka công việc ở một công ty cho vay nợ, còn tôi thì làm ở quán bar ở Shinjuku theo ca từ bảy giờ tối đến năm giờ sáng ngày hôm sau. Nhưng chỉ một thời gian ngắn sau đó, Hara phải rời Tokyo và trở về quê nhà Kumamoto, phía nam của Nhật Bản.

“Đừng quên những gì tôi đã dạy các bạn. Tôi hy vọng các bạn sẽ có một công ty của riêng mình một ngày nào đó”, anh nói và cười, khi chúng tôi đến tiễn anh ở sân bay.

Bây giờ, người bạn thân thiết nhất của chúng tôi cũng đi nốt, và chúng tôi nhận ra mình chẳng có ai ở Tokyo để nhờ cậy, mà cũng chẳng có nhà ở đâu để quay về.

Quyết định của tôi là phải làm việc thật chăm chỉ để có tiền giúp đỡ gia đình cũng đồng nghĩa với việc tôi đã đặt quá nhiều áp lực lên bản thân. Một vấn đề là tất cả số tiền tôi có đều đưa cho chị Maki mượn vì thói nghiện cờ bạc của Itchan. Anh ta không thể kiếm nổi việc làm, thay vào đó là năn tiền bạc của cha mẹ anh ta để sống. Cuộc sống của Maki rất khó khăn. Chị ấy không thể ra ngoài đi làm vì còn vướng con nhỏ, và ngày càng chìm sâu vào nợ nần với các công ty cho vay nặng lãi. Không lâu sau, chị quay sang mượn tiền tôi.

Tôi cho chị vay tiền ngay và đều đặn hàng tháng. Nhưng thậm chí số đó cũng không đủ, và chị Maki bắt đầu hỏi sang cả Bố tôi. Bố tôi rồi cũng túng quẫn nên lại quay sang vay tôi. Tôi cảm thấy mình giống như con chó đang đuổi theo cái đuôi của mình - tôi càng làm việc vất vả bao nhiêu thì tiền của

tôi càng chui ra khỏi túi nhanh bấy nhiêu, tôi không bao giờ chụp được nó. Cuối cùng, khi cả Itchan và Maki đều vỡ nợ, thì đến Taka cũng phải dính vào.

Tôi đã từng nghĩ rằng, rồi theo thời gian, chuyện Mẹ ra đi sẽ dần nguôi ngoai, nhưng càng ngày nỗi đau mất mẹ càng trở nên mạnh mẽ. Đây là việc duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến. Lúc mẹ mất, tôi nặng 47 kg, còn bây giờ chỉ còn 43kg. May mắn là tôi còn có lương, và vì sức khỏe của mình, tôi đã đề nghị thời gian làm việc giảm xuống bốn tiếng, chỉ còn từ tám giờ đến mười hai giờ đêm.

Một ngày Chủ nhật, Taka gợi ý chúng tôi đi ra ngoài ăn, nên chúng tôi đến một quán *shabu shabu*. Có một nồi đồng lớn đun nước sôi đặt giữa mặt bàn, gần đó là một núi rau và một đĩa thịt bò. Những lát thịt bò thái mỏng làm tôi liên tưởng tới bàn chơi bài tại các sòng bài nơi khách hàng dẫn tôi tới. Tôi nhớ lại khi cả gia đình chúng tôi ra ngoài ăn khi tôi còn bé, mẹ luôn cười và nói rằng “Đồ ăn lúc nào cũng ngon hơn khi chúng ta quây quần với nhau như thế này”

“Có chuyện gì vậy?” Taka dùng cốc bia của mình đẩy chiếc bát đựng nước chấm dầu vùng sang một bên và đặt cốc bia xuống.

“Em ước giá mà có mẹ ở đây”

“Shoko, mẹ em không còn ở bên chúng ta. Em còn thế này bao lâu nữa?”

“Em biết, nhưng...”

“Anh vẫn ở đây mà”

Hơi nước từ nồi bốc lên làm mờ gương mặt của Taka, và mặc dù chỉ cách tôi một mặt bàn mà trông anh như xa hàng dặm.

Tôi đoán đó là quãng thời gian tôi bắt đầu trở nên thất thường. Tôi hay buồn bực với những thứ lặt vặt, và trừ công việc ra thì tôi chẳng nói lời nào với ai hết. Tôi phải đến bác sĩ, người đã chuẩn đoán tôi bị trầm cảm khá nặng và kê thuốc cho tôi.

Đó là những năm đầu thập niên 90, và sự thịnh vượng mà Nhật Bản đã có những năm 80 nay chấm dứt. Quả bóng của nền kinh tế đã nổ tung, việc làm ăn ở những quán bar trở nên lờ mờ. Trong quá khứ, rất dễ dàng để các tiếp viên kiếm thêm tiền hàng tháng, nhưng ngày nay các khách hàng không tiêu tiền như trước nữa. Dù vậy, tôi vẫn đưa tiền cho Maki, đều đặn như một cái đồng hồ. Tôi không muốn Taka dính sâu hơn vào những rắc rối của gia đình tôi nên mỗi ngày tôi lại tranh đấu với công việc. Nhưng

tôi càng cố gắng để tự giải quyết tình hình thì trạng thái tinh thần của tôi càng sa sút.

Tôi đã hai mươi tư tuổi, nhưng mọi thứ có vẻ không tươi sáng với tôi. Cuộc sống của tôi vẫn đầy ứ những rắc rối muôn thủa, và tôi trở nên ốm và mệt mỏi với mọi thứ. Tôi đã cố gắng thuyết phục chị Maki li dị Itchan nhưng chị không nghe. Chị cứ đăm đuổi với anh ta, nhắc nhở tôi là họ còn có một đứa con chung để chăm sóc, nói với tôi rằng anh ta thực sự là một người đàn ông rất tốt, và rằng anh ta đang cố gắng để quay về với cuộc sống tử tế bình thường và ít chơi bời dạo gần đây. Cũng giống như cách tôi đã nghĩ về Ito. Dù anh ta có đánh đập tôi bao nhiêu đi chăng nữa, tôi vẫn tha thứ vì tôi yêu anh ta. Chị Maki không sống gần tôi thời gian tôi còn đi lại với Ito, nhưng chị ấy đã lo lắng đến phát ốm. Chị thường xuyên khóc lóc van vãn với tôi mỗi khi gọi điện cho tôi, giục giã tôi chấm dứt với anh ta. “Anh ta đã có vợ rồi mà lại toàn đánh đập em. Làm sao anh ta có thể yêu em thật sự được? Làm nhân tình của người khác suốt như vậy em chưa thấy đủ hay sao?”, chị ấy hỏi. Còn bây giờ, tôi nhận ra

Cân nặng của tôi tụt xuống còn 40kg, trông tôi xanh xao như một con ma vậy. Nhưng tôi lại quá buồn chán và tự lừa dối mình mỗi khi nhìn vào gương rằng trông mình vẫn ổn.

Đêm nào tôi cũng gặp ác mộng. Những hồi ức của những tháng ngày đen tối, giả vờ thích thú những đồ ăn bố mua về, phải để ý suốt cốt sao cho bố không nổi cơn tam bành... Những tháng ngày địa ngục trong trường học khi tôi bị trêu chọc vì cân nặng...

Thùng tô nô! Đồ con lợn!

Tôi thường xuyên giật mình tỉnh giấc, thở gấp, đầm đìa mồ hôi, tai cứ văng vẳng tiếng chế nhạo ngày trước.

Tôi không thể lại bị như cũ. Tôi không được béo!

Tôi chộp lấy lọ thuốc an thần trong ngăn kéo và nhai ngay một nắm thuốc. Tôi biết tôi không nên để mình tiếp tục bị ám ảnh vì cơ thể nữa nhưng tôi không thể ăn được cái gì hết. Cuối cùng, tôi nhận ra mình đã bị rối loạn chức năng tiêu hóa rất nghiêm trọng. Trong khi đó, chị Maki vẫn tới chỗ tôi khóc lóc hỏi vay tiền.

Có đêm tôi nằm mơ thấy con rồng được xăm trên lưng của Meajima cuốn chặt lấy người tôi như một con rắn. Cuộc đối thoại ngày nào lại tóm lấy tâm trí tôi.

Đưa cái móng đẹp của em ra đây.

Tránh xa tôi ra!

Cha cô không còn chỗ nào để kiếm một xu mẹ nữa đâu.

Đúng, tôi cho là...

Nếu không phải là tôi thì ông ta tàn đời lâu rồi.

“Không”, tôi hét rách cả phổi và mở choàng mắt ra. Mồ hôi đang tuôn ra từ hai bên thái dương tôi rồi chảy xuống cổ, bàn tay tôi thì đang đè lên trên ngực. Ngay cả khi tôi đã cố gắng gạt lực, tiền vẫn như cái xích bó chặt tôi lại.

Từ ngày mẹ tôi mất, tôi và Taka không hề có quan hệ tình dục với nhau, dù dưới bất kỳ hình thức nào. Tôi rất muốn mọi việc giữa chúng tôi lại có thể bình thường nhưng cả thân xác và tâm trí tôi đều ở trong trạng thái quá tệ hại. Đôi lúc tôi có cảm giác như mình đang mò mẫm chạy trong một đường hầm tối đen mà không bao giờ có thể tìm thấy đường ra. Tôi chán ghét bản thân mình vì đã quá yếu ớt. Tệ hơn nữa là tôi không thể có một ngày nghỉ.

Hai mươi lăm tuổi và nặng chưa đầy bốn chục kilogram. Cân nặng của tôi cũng bỏ tôi đi như tiền của tôi đã đưa cho Maki. Tôi ước gì có thể lại nói chuyện với Mẹ. Tôi có làm việc nhiều đến thế nào cũng không đủ. Tôi đã thành gánh nặng cho Taka. Tất cả những suy nghĩ này làm tôi choáng váng. Nếu tôi có đưa cái gì đó vào miệng ăn thì ngay lập tức lại thấy buồn nôn và phải nhả lại. Thời gian mới chuyển từ Yokohama đến Tokyo, chúng tôi nghèo rớt nhưng ít nhất thì chúng tôi cũng đã hạnh phúc. Vào những ngày nghỉ, chúng tôi lại lượn lờ đi ngắm đồ ở các cửa hàng bách hóa và dù chẳng thể mua được bất kỳ cái gì, chúng tôi vẫn cảm thấy thỏa mãn với chỉ một cốc nước cam tươi ép giá 300 yên ở quầy bán giảm giá trước cửa ga. Bữa trưa, chúng tôi lại ra ăn mì soba ở quầy ăn đứng, gọi hai bát rẻ nhất trong thực đơn, cùng chia nhau một miếng khoai bọc thịt.

“Hy vọng lần sau chúng mình sẽ có mỗi đứa một miếng”, tôi cười khi lấy đĩa xẻ đôi miếng khoai bọc thịt.

Đến tối, chúng tôi đùa vui và pha trò trên suốt con phố tối và hẹp dẫn đến các cửa hàng tiện nghi, quảng đường dài như ngắn lại. Mua một lon bia và một lon coca, một gói snack ngọt và một gói mặn, chúng tôi nhăm nháp suốt bữa tối. Làm sao mà tôi lại có thể cùng là một người luôn thấy vui sướng khi ăn uống như thế? Tôi đã trở thành gì vậy? Tôi đã bị hút vào xoáy nước - chán ghét bản thân.

Một hôm bố gọi điện thoại cho tôi.

“Maki cần tiền. Con có giúp được gì không?”

“Cái gì? Mới sáng hôm qua con còn đưa cho chị ấy 70,000 yên. Thế mà chỉ đến tối qua thôi chị ấy lại sang khóc lóc nói là Itchan đã lấy trộm hết số đó, chị ấy không thể trả được các hóa đơn nên con lại đưa thêm cho chị ấy 70,000 yên nữa. Bố xem, có một ngày mà con đã đưa 140,000 yên. Con không đủ sức làm vậy ngày hôm nay nữa”

“Bố biết rất xấu khi cứ đòi hỏi con giúp đỡ hết lần này đến lần khác, nhưng nó không còn chỗ nào khác để nhờ vả. Con phải giúp đỡ nó. Nó là chị con mà”

“Ok...”, tôi nói, thậm thở dài.

“Bố xin lỗi, nhưng bố cần cả sự giúp đỡ của Takamitsu nữa. Liệu con có thể nói nó chuyển giúp vào tài khoản của bố 100,000 yên không? Bố hứa là sẽ trả lại.”

“Bố, tại sao..”Tôi dừng lại, kìm chế bản thân. “Vâng, được rồi. Taka sẽ vui thôi khi được giúp bố”

Làm sao mà người bố luôn làm tôi sợ sệt lại có thể biến thành một người đàn ông nhũn như con chi chi trước những đòi hỏi của chị Maki như thế? Thậm chí ngay lúc còn là một *yanki*, chị ấy đã rất chịu bố, và luôn thú nhận hết với bố về những chuyện đã làm. Về phần bố tôi thì bố tôi cũng nói tất cả mọi chuyện với chị Maki. Tôi cho là, nó cũng giống như mối quan hệ giữa tôi và mẹ.

Tôi nói chuyện với Taka và anh chuyển 100,000 yên vào tài khoản ngân hàng của bố tôi. Ngay cả nếu tên trên tài khoản không phải là Maki thì cũng không có gì khác biệt, đằng nào thì tiền cũng đến chỗ chị ấy. Không hiểu họ đã tiêu hết bao nhiêu rồi?

Tôi bị sốt gần một tuần và mãi mà nó chẳng đỡ hơn nên Taka đưa tôi đến bệnh viện. Ở đó họ làm vài xét nghiệm và tìm ra tôi có vấn đề với thận. Bác sĩ nói tôi cần phải tách bỏ gì đó và đưa tôi một tờ mẫu điền và kêu tôi ký vào rồi đưa lại trước lần khám kế tiếp. Tôi ngồi đó, hoảng hốt, nhưng như thường lệ Taka vẫn ở bên tôi. Anh hứa sẽ làm bất cứ điều gì cốt sao cho tôi khỏe hơn. Có điều chi phí cho việc bóc tách quá cao so với khả năng của chúng tôi, chưa kể đến tôi còn phải điều trị trong suốt quãng đời còn lại. Làm sao tôi lại có thể tiếp tục thành gánh nặng trên vai Taka thêm nữa? Ngày hôm sau, tôi tiễn Taka đi làm như bình thường rồi khóa cửa lại, quay vào nhà. Tôi chỉ muốn ngủ, để không phải nghe hay nhìn thấy gì nữa.

Tôi đã từng cố không đụng vào số thuốc ngủ mà các bác sĩ kê đơn cho tôi. Còn lúc này, tôi lấy ngay lọ

thuốc ngủ để trong ngăn kéo bàn, lắc ra tay khoảng một trăm viên rồi tống vào miệng, ngậm một lúc và uống nước để chúng trôi xuống. Tôi ngồi trên sàn nhà, lưng dựa vào tủ lạnh và quan sát thế giới đồ sảng hai màu xanh, đỏ ngay trước mắt. Ngay lúc tôi chìm vào vô thức, tôi thấy hình ảnh máu mình đang tràn ngược trong ống tiêm, quá khứ và hiện tại nhập nhòa tan lẫn với nhau...Tôi có cảm giác mình đã vứt bỏ được hết các xiềng xích đang thít chặt quanh tôi và cuối cùng tôi cũng có thể nghỉ ngơi. Tôi không còn nghe hay thấy bất cứ điều gì...

Taka quay về nhà sau khi xong việc và phát hiện ra tôi nằm bất tỉnh trước tủ lạnh. Anh gọi ngay cấp cứu, còn tôi đã cận kề với tử thần. Lúc cấp cứu, tim tôi đã ngừng đập nhưng họ đã làm cho tôi hồi tỉnh. Vào đến thang máy, tim tôi lại ngừng đập lần nữa và cũng một lần nữa họ đem tôi trở lại rồi đưa tôi vào khoa phẫu thuật. Ở đây, lần thứ ba tim tôi lại nín thình, và bác sĩ ra thông báo với Taka.

“Tốt hơn là anh nên liên hệ với các mọi người bên gia đình cô ấy. Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể, nhưng tôi nghĩ là anh nên chuẩn bị tư tưởng cho bản thân điều xấu nhất”

“Cái gì?”

“Vợ anh đang ở trong trạng thái rất nguy kịch. Ngay cả khi chúng tôi có cứu được cô ấy, thì có nguy cơ rất lớn là cô ấy sẽ bị sống đời thực vật. Có vẻ là cô ấy đã bị chết não vĩnh viễn khi tim cô ấy ngừng đập”

Đề Taka lại với thông tin kinh hoàng đó, viên bác sĩ đóng cửa phòng phẫu thuật lại. Một lúc sau, đèn đỏ sáng báo rằng ca phẫu thuật đã hoàn thành.

Tôi hôn mê mất một tuần. Tôi còn nhớ cảm giác lúc đó giống như đang ở trong một không gian đen ngòm, trống rỗng. Tôi vội vã tiến lên nhưng mơ hồ nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên tôi từ phía sau.

Tôi phải nhanh lên.

Tôi tiến một bước dài lên phía trước và rồi chân tôi chạm đất. Tôi nghe thấy tiếng gọi “Shoko”

Tôi nhận ra giọng của bố tôi, và trong giây phút đó tôi thấy có một luồng sáng trắng chiếu thẳng vào mắt tôi. Đứng bên giường bệnh của tôi là Bố, Taka và Maki.

“Shoko! Bố không chịu đựng được nếu lại mất đi một người thân nữa đâu”, bố tôi nói và siết chặt lấy tay tôi. Bố tôi đang khóc, việc mà ông không hề làm lúc mẹ tôi mất.

“Con xin lỗi”, tôi thì thảo dưới mặt nạ thở ôxy. Đó đúng là điều đau đớn nhất - không phải những gì mà tôi đã trải qua, mà là thực tế tôi đã khiến cho người khác phải khóc vì tôi. Việc thấy bố rơi lệ lần đầu tiên trong đời tôi, quả thật là một cú sốc lớn. Lần này, tôi phải đứng dậy trên đôi chân của mình thôi.

Một tháng sau tôi được ra viện và trở về với căn hộ một buồng duy nhất. Dù thế, với tôi đây là nơi tuyệt vời nhất trên thế giới. May mắn thay, não tôi không bị tổn hại. Vấn đề với thận cũng đề nặng lên đầu óc tôi, tôi quyết định đi kiểm tra kỹ lưỡng lại một lần nữa và lần này bác sĩ nói tôi không cần phải bóc tách gì hết. Có điều không hay là khi ở bệnh viện, họ đã đưa ống xông vào cổ họng tôi nên bây giờ tôi không thể uống được nước mà phải ngậm từng viên đá nhỏ cho nó tan ra. Tất nhiên là vì thế tôi cũng không ăn uống được gì, và thể trọng của tôi tụt xuống còn chưa đầy 39 kilogram.

Taka tiếp tục dỗ dành tôi “Em cần phải tăng cân lên. Em biết là phụ nữ dễ thương khi họ hơi mũm mĩm một tí mà”

Rốt cuộc, sau tất cả những điều đã xảy ra, tôi đã học được cách nhìn nhận mọi thứ như nó vốn có hơn là qua cái đầu óc méo mó của tôi.

“Ừm”, bác sĩ nói, khi tôi hỏi ông về chuyện tăng cân liệu có làm tôi tốt hơn không, “các chức năng trong cơ thể cô còn khá kém, nên có lẽ sẽ mất thời gian để đạt được tới thể trọng lý tưởng. Tôi khuyên cô nên cố gắng và kiên nhẫn”.

Tôi dành nhiều ngày để ở nhà, với một quan điểm mới tích cực, thử đưa bản thân trở về trạng thái bình thường. Tôi bắt đầu ăn uống cẩn thận, song cơ thể tôi đã phải chịu đựng quá nhiều đau đớn đến mức tôi phải tranh đấu để có thể đạt tới mức cân nặng 42 kilogram. Tôi cứ cố gắng, và sau sáu tháng, tôi đã khỏe mạnh hơn nhiều.

Tôi luôn yêu thích mỹ phẩm, nên đã quyết định biến niềm yêu thích thành thực tế bằng cách ghi danh vào một trường dạy trang điểm chuyên nghiệp. Nói thật ra thì, tôi muốn học cách che giấu các vết sẹo của mình. Nó không rõ lắm, nhưng sẽ không bình thường nếu mọi người nhìn gần và hỏi tôi điều gì đã xảy ra với khuôn mặt tôi, hay có phải là tôi đã bị tai nạn không. Đây không phải là di chứng duy nhất của việc bị đánh đập trong quá khứ. Dù cho tôi cố không để nó làm phiền, nhưng vào những ngày trước khi mưa, hoặc những hôm độ ẩm trong không khí lên cao, thì rất nhiều phần trong cơ thể của tôi bị thương khi xưa lại đau nhức. Chưa kể là Taka và tôi vẫn chưa ngủ lại với nhau. Chúng tôi thậm chí còn tránh nói đến chủ đề đó. Tôi bắt đầu lo sợ mình đã đánh mất bản năng phụ nữ. Tôi cứ đứng trước gương, nhìn chăm chăm vào hình phản chiếu trong đó. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là sẹo và sẹo.

Ở trường dạy trang điểm, tôi học rất tốt. Nhưng mỗi lần tôi có việc phải ra khỏi nhà thì lại mất đến gần hai giờ đồng hồ trước đó tỉ mẩn làm theo những công thức đã học mà vẫn không che được thành công hết các vết sẹo. Tôi chưa bao giờ tự tin về vẻ bên ngoài của mình, nên bây giờ các vết sẹo này còn làm tôi cảm thấy tồi tệ hơn nhiều. Tôi đã suy nghĩ rất lâu trước khi đến gặp một nhà giải phẫu thẩm mỹ. Ông này nói với tôi rằng ông ta không thể xóa bỏ hoàn toàn được các vết sẹo nhưng chắc chắn sẽ làm cho nó vô hình cùng với việc trang điểm. Đó không phải là câu trả lời mà tôi hằng mong muốn. Dù vậy, vài ngày sau sinh nhật lần thứ hai bảy của mình, tôi đã tìm được dũng khí để đi phẫu thuật. Đúng như lời bác sĩ đã hứa, các vết sẹo giờ đây rất dễ dàng để giấu đi. Không có gì quá ghê gớm, nhưng tôi đã cảm thấy khá hơn. Và một điều ngạc nhiên nữa cũng xảy ra. Một hôm khi tôi đóng bộ và đi mua sắm ở Shinjuku thì được mấy tay đang kiểm tiếp viên trên phố mời gọi. Thời gian này tôi cũng bắt đầu làm việc lại nên tôi để bọn họ dẫn đến câu lạc bộ Shinjuku yêu thích của họ. Tiền công khá hậu hĩnh, tôi quyết định nhận lời.

Đi làm việc lại cũng đồng nghĩa với việc đột nhiên cuộc sống của tôi cũng đảo lộn. Tôi thức dậy vào giữa sáng, xem thời sự trên tivi, đọc báo từ đầu đến bao gồm cả những tin tức trong nước và quốc tế, thậm chí là những mục về chính trị và tài chính, là những thứ trước đó tôi không bao giờ thích thú. Tôi đã quyết định là sẽ phải nói chuyện được với tất cả các loại khách hàng. Tôi ăn bữa sáng muộn, các khách hàng có thể sẽ gọi cho tôi sau đó. Nếu họ muốn tôi gặp họ trước khi làm việc và đi với họ đến các câu lạc bộ thì tôi sẽ rời nhà sớm hơn thường lệ, làm tóc rồi gặp họ ăn tối. Nó sẽ đem lại cho tôi khoản thu tốt nhất nếu tôi chịu khó nhận hết tất cả những lời đề nghị này. Kế hoạch của tôi là phải thoát ra khỏi đám nhờ nhờ vô danh những người vẫn thường làm nền cho các tiếp viên tốp trên. Tôi muốn thành người kiếm tiền số một trong câu lạc bộ.

Đôi lần, tôi tưởng như mình đang quay trở về thời gian còn cặp kè với một vài người khách. Cái cách họ tung tiền ra khiến họ giống như những di tích còn sót lại của thời kỳ bùng nổ kinh tế. Và trong cái thế giới hoa mỹ ấy, đây rầy những cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa những tiếp viên. Dù câu lạc bộ đóng cửa thì công việc vẫn tiếp tục. Chúng tôi thường lại đi ra nơi khác để uống tiếp với những khách hàng quan trọng, tôi chẳng bao giờ về nhà trước lúc bình minh.

Cũng giống như mọi lần, tối đó tôi về nhà rất muộn, tôi thì thầm với Taka, “Anh có muốn sex không?”

“Hả”

“Nào Taka, yêu em đi”

“Em đang nói cái gì thế? Em biết là cơ thể em còn chưa hồi phục hoàn toàn mà. Em không cần phải làm thế”

“Không, em muốn vậy mà”

“Em không mệt sao? Muộn rồi”

“Chưa đâu”

“Anh ổn, ok? Đi ngủ đi”

“Ôi...”. Nó giống như nhận một cái tát thẳng vào mặt. Không còn gì để nói ngoài việc chúc ngủ ngon.

Nằm trên giường, nhìn vào lưng của Taka, tôi lại nhớ lúc bé phải nằm ngủ một mình, tôi cứ ao ước được cuộn tròn trong lòng mẹ và cảm nhận hơi ấm của mẹ kề bên. Đêm đó, tôi không sao ngủ được.

Tôi bị ám ảnh khá nhiều bởi công việc và vẫn đưa tiền cho chị Maki như trước, có điều mỗi khi nghĩ về những chuyện gia đình tôi đã đổ lên vai Taka, tôi lại thấy đau khổ. Anh ấy làm việc cả ngày cả đêm để giúp gia đình tôi mà không hề than vãn nửa lời. Chúng tôi làm việc lệch giờ nhau và hiếm khi nhìn thấy mặt nhau. Tôi vẫn nấu cơm và làm vài món ăn đặt trong tủ lạnh để anh có thể hâm nóng lại bằng lò vi sóng. Tôi vẫn mong ở nhà nhiều hơn nhưng xem ra bất khả thi. Công việc đòi hỏi tôi phải sẵn sàng hai tư trên hai tư giờ, phải luôn để mắt đến các tiếp viên khác để phòng trường hợp họ dụ mất khách của tôi. Chưa hết, tôi cũng phải tinh tường để biết chọn lựa khách hàng ngay từ nơi gặp đầu tiên. Cách tốt nhất để thoát khỏi tất cả những thứ rác rưởi và cạnh tranh là trở thành người trình diễn ở chiếu trên.

Tôi suy nghĩ tất cả những điều này mất vài ngày và rồi đi đến kết luận rằng tôi phải li hôn. Taka giống như một người anh đồng hành với tôi, đã giúp đỡ tôi trải qua biết bao khó khăn. Tôi thật sự không muốn mất anh, nhưng tôi không thấy có cách nào khác.

“Em không muốn anh phải dính vào những chuyện không hay thêm nữa. Em nghĩ chúng ta nên chia tay”

“Đừng đối xử với anh giống như người xa lạ vậy. Chúng ta sinh ra để sống với nhau”, Taka phản ứng dữ dội.

Nhưng tôi như thể bị ám thị ở trong đầu rằng chừng nào còn bị tôi bó buộc, chừng đó Taka vẫn phải chịu đựng. Tiền bạc đã trói chặt tôi vào với Maejima, và đó cũng là nguyên nhân gây ra bao nỗi đón

đau. Tôi hỏi lại anh có đồng ý với việc li dị không. Anh kêu cần có thời gian để suy nghĩ.

“Anh chưa từng bao giờ tôn trọng phụ nữ như thế, cho đến khi gặp em”, anh thú nhận với tôi vài ngày sau đó, “Anh không bao giờ thật sự hiểu được họ nghĩ gì, nhưng, không hiểu vì sao anh lại hiểu em rất rõ”.

Đó là tất cả những gì anh nói trước khi ký vào đơn li hôn rồi dọn đi. Khi tôi về nhà để điền nốt vào đơn thì tất cả đồ đạc của Taka đã được mang đi khỏi căn hộ. Đến cả chiếc gối của anh cũng chẳng còn ở trên giường.

Yêu em đi. Tôi chỉ nói với anh câu đó một lần duy nhất trong suốt năm năm chung sống. Liệu mọi việc có khác đi không nếu anh hôm đó anh đồng ý? Đêm đầu tiên nằm trong vòng tay anh, tôi đã nói anh phải ở bên tôi suốt đời. Chúng tôi hôn nhau và yêu nhau, nó giống như việc chúng tôi đã cùng ký kết thỏa thuận. Tôi biết anh tôn trọng những cảm giác của tôi, nhưng với tôi thế vẫn còn chưa đủ. Tôi còn cần phải cả những cảm xúc thể chất thân thuộc nữa.

Chúng tôi đã luôn nói với nhau rằng nên cố gắng để có thể chuyển đến một chỗ nào đó rộng rãi hơn, thế mà giờ đây, khi tôi nhìn quanh căn hộ một phòng bé xíu này, nó bỗng trở nên rộng hoác và trống trải vô cùng. Mọi thứ ở đây đều thuộc về tôi, chỉ trừ điều thân yêu nhất đã mất, và tôi biết tôi sẽ không bao giờ có lại.

Ngày sinh nhật lần thứ hai mươi chín, tôi về đến nhà thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Tôi chạy vào để nghe máy.

“Vâng?”

“Shoko...”

“Bố, có chuyện gì thế?”

“Shoko, bố muốn con nghe thật bình tĩnh những điều bố sắp nói”

Tôi biết điều gì đó tồi tệ đang xảy ra.

“Vâng. Chuyện gì vậy ạ?”

“Bố bị ung thư. Các bác sĩ nói bố chỉ còn sống được sáu tháng nữa”

Tâm trí tôi trống rỗng, tất cả những gì tôi còn nghe được chỉ là những tiếng ong ong bên tai. Rồi bản năng của tôi vùng dậy. Tiếng ong ong biến mất. “Con đến ngay”

“Muộn rồi. Đừng lo lắng”

“Bố đi ngủ đi. Con sẽ đến đây ngay”

Bố tôi thông báo tin về cái chết của chính mình mà quá bình thản, bạn sẽ nghĩ như thể ông ấy đang nói về ai đó khác.

Tôi đặt điện thoại xuống, ra khỏi nhà vội vã rồi gọi một chiếc taxi. Trên suốt quãng đường đi, tôi nghĩ miên man về quá khứ. Ngày còn bé tôi có một con chó bông màu vàng cam, tôi mang nó theo khắp nơi, đến tối cũng ngủ với nó. Có cả chiếc đồng hồ xích bạc bỏ túi của ông, một chiếc lược gỗ trang trí cầu kỳ mà mẹ đưa cho tôi như một kỷ vật của bà. Và chiếc hộp nhạc màu hồng mẹ mua ở cửa hàng bách hóa cho tôi nữa. Mỗi khi bạn mở nắp hộp, bạn sẽ thấy một hình trụ bằng đồng ở chính giữa như thân của một bông hồng, với rất nhiều ngạnh nhỏ như những chiếc gai vàng, xoay chậm chậm hết vòng này đến vòng khác. Mỗi khi các ngạnh này chạm vào cánh hoa - tựa như các phím bấm của một bàn phím bé xíu, bản *Romance* trong bộ phim *Những trò cá cược* lại cất lên. Tôi rất yêu âm nhạc nên lên giây cót cho cái hộp nhạc hàng chục lần mỗi ngày. Đến khi nó bị hỏng, tôi còn đánh cho nó bóng loáng lên rồi đặt nó trang trọng trên giá sách. Ở đó còn có cả một chiếc kính vạn hoa, cái này cũng là của mẹ mua cho. Lần đầu tiên nhìn qua chiếc kính này, hai mẹ con tôi thấy những hoa văn rực rỡ như vẩy sáng lấp lánh trên lưng các con cá trong hồ nhà tôi. Nhưng dù tôi có xoay nó đi bao nhiêu lần và nâng nó lên cho ánh sáng lọt vào thì cũng chẳng bao giờ được xem lại cùng một thứ hình đẹp như thế nữa. Đó là những vật mà khi còn bé tôi rất nâng niu, nhưng qua năm tháng tất cả đều đã mất. Tôi băn khoăn không hiểu tại sao tôi lại suy nghĩ về tất cả những thứ đó vào lúc này.

Tôi đến chỗ chị Maki, lúc cởi giày ra để ở bên ngoài cửa thì bố tôi xuất hiện.

“Cảm ơn con vì đã đến đây”, bố tôi nói và cười rất tươi.

“Bố, có thật sự là bệnh ung thư không?”

“Bố đã bị đau dạ dày rất nhiều lần rồi. Dạ dày bố yếu từ lâu, nhưng dạo này nó tệ quá nên bố đi kiểm tra lại, và họ tìm ra bệnh. Bố không lo cho con, nhưng Maki, nó...” Ông dừng lại, “Nó đã nợ lên đến cổ, lại còn có đứa con, mà chồng nó thì... Chẳng hiểu rồi nó sẽ phải làm sao đây”

Trông bố tôi vẫn như thế. Tôi bắt ông nói lại chính xác những gì bác sĩ đã chuẩn đoán ở bệnh viện.

“Sự sinh hoạt không điều độ đã làm cho sức khỏe của ông gặp vấn đề trầm trọng”, vị bác sĩ bắt đầu giảng giải cho bố tôi, một người vừa mắc bệnh tiểu đường nhẹ. Theo lời bố tôi, vị bác sĩ vẫn cứ nói cho đến khi đưa ông nội soi có gắn camera qua họng bố tôi để soi dạ dày thì đột ngột dừng lại, ông ta đã nhìn thấy khối u. Nhưng bố tôi không phải là người dễ dàng chấp nhận, ông bắt viên bác sĩ phải xác nhận là ông bị ung thư. Nhìn bên ngoài, đó là khối u ác, và bác sĩ tiên lượng bố tôi chỉ còn sống được nhiều nhất là sáu tháng. Nghe đến đó, bố tôi nói rằng ông sẽ về nhà. Bác sĩ có thuyết phục bao nhiêu đi chăng nữa cũng không làm ông đổi ý. Theo bố tôi, câu chuyện sẽ diễn ra theo hướng này:

“Ồ, tốt hơn là tôi nên đi. Không có thời gian ở đây đâu. Tôi còn nhiều việc lắm”

“Tendo - san, ông nói gì vậy? Ông không muốn chữa trị sao?”

“Không cần”

“Thế còn thuốc chống ung thư?”

“Không, cảm ơn”

“Con đau sẽ ngày càng khó chịu đựng. Hãy để chúng tôi chữa cho ông”

“Không”

Tôi có thể hình dung ra cảnh bố tôi quay người và bỏ đi khỏi phòng khám của bác sĩ, bước chân rất hiên ngang.

“Bố, hãy đến bệnh viện đi! Con xin bố!”, tôi van nài ông, ngay sau khi ông kết thúc câu chuyện.

“Không. Bố muốn ở đây với Maki chừng nào còn có thể. Shoko, con sẽ chăm sóc chị con giùm bố chứ?”

“Bố...” Tôi không tin được rằng, mặc dù ông chẳng biết mình còn sống được bao lâu nữa mà vẫn cứ canh cánh với chuyện của Maki.

Và dù chẳng uống một viên thuốc nào, bố tôi cũng bắt đầu cuộc chiến chống lại bệnh tật. Tôi cứ băn khoăn không hiểu có ca phẫu thuật nào có thể kéo dài được cuộc sống của bố tôi thêm chút nữa không, nhưng đành im lặng. Tôi vui đầu vào làm việc và chấp nhận thực tế rằng bố đang chết dần. Tôi muốn trở thành người đứng thứ hai ở câu lạc bộ, nhưng tiếp viên đứng thứ ba chưa bao giờ xa ...

“Ông có thể cho chúng tôi mượn một ít tiền không?”

Lúc bố tôi đang nằm trên đệm, cắn răng chịu đau, thì bố mẹ của Itchan đến, quỳ xuống trước mặt bố tôi và cúi gập đầu xuống mặt thảm tatami. Không hiểu bằng cách nào mà họ biết bố tôi có một khoản 800,000 yên từ việc ông làm trước khi ngã bệnh. Nhờ cậu con trai quý tử - họ đã làm hư cậu con duy nhất của mình - họ mất căn nhà đang ở cùng với cả mảnh đất xây nó. Họ đã đi trốn và thuê một căn hộ gần đây.

“Tôi không biết ông bà cần bao nhiêu, nên cứ lấy đi số tiền ông bà muốn”, bố tôi trả lời, đưa ra số tài khoản và cả số mã cá nhân. Bố mẹ Itchan ra ngay ngân hàng và lấy luôn cả 800,000 yên. Khi Itchan lượn lờ đến như chẳng có chuyện gì, trông có vẻ lại vừa bị thua cháy túi vì chơi bài poker, tôi đã nổi điên lên, túm lấy cổ áo anh ta và thụi ngay một quả vào mặt anh ta.

“Anh là cái loại người gì mà lại nói bố mẹ đến vòi tiền của một người sắp chết hả? Tôi sẽ giết chết anh!”, tôi kêu âm lên, đá qua một chiếc ghế khi xô anh ta ra phía cửa ra vào.

“Nào, bình tĩnh đã! Vấn đề gì thế?”

“Shoko! Dừng lại! Bố nghe thấy mất. Bình tĩnh”, chị Maki nói, chị vừa chạy ra xem có chuyện gì.

“Ồ, có việc gì mà chị không muốn bố nghe thế?”, tôi hỏi mĩa.

“Chính chị mới là người kể cho bố mẹ chồng chị biết là bố có tiền. Itchan không biết gì đâu”

“Cái gì? Ông bà bỏ tôi mỗi được bố cô à?”

“Đúng thế”, giọng tôi run lên vì tức giận.

Chị Maki cố xen vào bằng cách đẩy Itchan sang một bên.

“Tôi vẫn chưa xong đâu”, tôi đi theo ngay hai người đó và đá sầm cánh cửa lại.

“Shoko, tôi hoàn toàn không biết bố mẹ tôi đã làm thế”

“Anh biết đẩy Itchan, tôi chưa bao giờ đòi anh phải trả lại những gì anh đã vay tôi. Mà chính bản thân cũng chưa bao giờ cố gắng để hoàn lại nó. Anh đã lợi dụng lòng tốt của mọi người và đã dẫm đạp lên nó. Lần này thì anh đừng hòng làm như vậy. Anh sẽ phải trả lại cho bố tôi tất cả số tiền anh đã lấy, từng xu một”.

“Chắc chắn mà. Tôi hứa đấy. Xin lỗi...”

“Shoko, tất cả là lỗi của chị. Chị xin lỗi về chuyện của Itchan”, trông chị Maki rất ngượng ngùng.

“Thật sự, chị rất xin lỗi”

“Em sẽ nói chuyện với bố rồi đi về”, tôi đi vào phòng bố tôi, đứng một lát cho người giận rồi mới ngồi xuống bên cạnh ông.

“Bố, bố có chắc là không muốn phẫu thuật không?”

“Không hy vọng gì. Nó cũng chẳng cứu được bố. Nhưng sẽ đỡ hơn nhiều nếu con ngừng la hét như thế và cố không cãi nhau với chị con”

“Con xin lỗi”

“Con biết không, khi con còn bé, con luôn tự lập. Ngay từ lúc con đi nhà trẻ, con đã biết tự dậy sớm và chuẩn bị sẵn sàng. Bố vẫn hay kêu là sẽ đưa con đi học, nhưng con toàn nói là con tự đi được. Maki thì khác, nó cứ bám lấy bố chẳng chẳng. Suốt ngày làm nũng cái này cái khác. Còn con thì cư xử rất người lớn, gần như lạnh lùng. Con trầm tĩnh nên bố chẳng bao giờ biết con đang nghĩ gì. Khi con bị giam, con có biết tại sao bố lại không đến thăm con không?”

Mỗi lần chị Maki bị bắt, bố tôi lại đến để bảo lãnh. Còn khi chị ấy bị giam trong trường giáo dưỡng rồi chuyển sang trại cải tạo, bố tôi đến thăm thường xuyên.

“Tại sao ạ?”

“Bố đã cố rất nhiều cách, kể cả đánh con, cố làm cho con phản ứng lại. Maki nó sẽ khóc và nói là nó xin lỗi, nhưng con thì chẳng có thái độ gì. Rốt cục, con vẫn cứ đi và làm những thứ con muốn hết lần này đến lần khác. Bố không bao giờ có manh mối với bất cứ chuyện gì con đang nghĩ. Bố muốn đến thăm con ở trong trại giam, nhưng bố không nghĩ nó sẽ tốt cho con. Kể cả khi bố có làm thế thì con cũng không thay đổi thái độ. Bố xa lánh con...Bố ghét phải làm vậy, song bố tin là thế nào con cũng con biết cách làm mọi thứ đúng đắn. Con bị đối xử như vậy nhưng vẫn tha thứ cho bố. Và bây giờ con ngồi đây, rất chững chạc. Trong quá khứ, bố không nghĩ là có thể ngồi nói chuyện với con như thế này. Đúng là chẳng bao giờ có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra.” Bố cười và xoa đầu tôi.

“Kể cả bố có đánh con đến thế nào đi nữa, bố vẫn luôn là bố con”

Khi còn ở tuổi thiếu niên, tôi cứ nghĩ là bố luôn quay lưng lại với tôi. Tôi muốn bố quay lại và nhìn tôi. Chỉ một lần thôi cũng đủ rồi. Khi tôi không thể lôi kéo được sự chú ý của bố, trái tim tôi như vỡ ra trong đơn côi. Tôi không lo sợ khi bị đánh, tôi chỉ lo sợ bố không yêu tôi nữa. Có thể đó là lý do tại sao tôi nhớ về những thứ yêu quý tôi đã đánh mất. Tôi cũng có cùng cảm giác giống như bố tôi.

Chỉ một thời gian ngắn sau khi tôi bị gửi tới trường cải tạo, một giáo viên ở đó đã nói với tôi, “Tendo, tôi nhận thấy em làm tất cả những công việc vặt vãnh này, giữ gìn mọi thứ rất sạch sẽ ngay cả khi các giáo viên không để ý. Em cũng không bao giờ tức giận hay ghen tị với những người không làm gì cả. Tôi chưa từng thấy một cô gái nào như em, mà cũng không hiểu tại sao em lại phải vào trong chỗ này”.

Đó là những điều mà những người lớn xung quanh tôi vẫn hay nói. Xem ra tôi thật sự khó hiểu với họ. Nhưng thật ra lại rất đơn giản, tôi trở nên hư hỏng không phải vì lỗi của ai, cũng chẳng phải do môi trường xung quanh. Tôi muốn vui vẻ, nên tôi làm thế. Tôi đã rất yếu ớt, nên phải giả vờ cứng rắn, rồi kết bạn để chơi bời, để có cảm giác được nể sợ. Tôi đã hoàn toàn coi đường phố ban đêm như nhà mình. Tôi đã chỉ là một đứa trẻ luôn làm bất cứ điều gì mà nó thích.

“Bây giờ bố không đến đó được, nhưng con sẽ tìm phần mộ của bà Fujiwasan và cảm tạ bà ấy hộ bố được không?”

“Chắc chắn là được, bố ạ”

Người phụ nữ lớn tuổi đó đã đối xử với bố tôi rất tốt, có điều từ lúc bố tôi ra khỏi bệnh viện, gia đình tôi lại gặp quá nhiều rắc rối nên bố tôi không thể đến và cảm tạ bà ấy. Kỳ quặc ở chỗ, tôi cũng đang nghĩ y như thế. Đó là điều thần bí, khi tôi và bố tôi rất giống nhau. Dòng máu của bố cũng đang chảy mạnh mẽ, trong tôi.

Không bao lâu sau, sức khỏe của bố tôi kém đi từng ngày. Có hôm bố nói với tôi, “Takamitsu không phải là đứa nói nhiều, nhưng nó là một thằng đàn ông tốt. Nó là đứa biết giữ lời. Mà cũng thật sự quan tâm đến con. Sao con không đưa nó đến đây, bố có chuyện muốn nói với nó. Con biết đấy, bố chưa bao giờ là người bố trọn vẹn với con hết”

Tôi giữ bí mật chuyện ly dị với bố tôi, song tôi đùa rằng ông có biết về chuyện đó. Hình xăm trên lưng ông là Jibo Kannon[5], vị Phật bà tượng trưng cho lòng nhân từ, tên của bà có nghĩa là “mẹ kính yêu”. Có lẽ vị thần đó dõi theo tôi bằng tình yêu của một người mẹ. Có lẽ đó là lý do tại sao bố có thể đọc thấu tâm tư tôi.

“Tuần sau con sẽ đưa anh ấy đến”

“Ừ, bố thích thế”, bố đáp và cười, và chúng tôi vẫy tay chào tạm biệt. Tôi thấy tay bố tôi sao mà mong manh thế.

Tôi cố giữ lời hứa với bố, nên đến tuần sau tôi và Taka đã đến Yokohama. Chúng tôi im lặng ngồi trong xe taxi trên suốt quãng đường đến căn hộ của chị Maki. Khi đến nơi, chúng tôi thấy một chiếc xe cứu thương đỗ ở bên ngoài, cửa sau của nó đang mở.

Bố ơi, làm ơn đừng đi.

Nhưng hai người cứu thương đã ra khỏi tòa nhà với bố tôi đang nằm trên cáng. Chị Maki lú lú ở đằng sau, mắt nhắm mắt mở. Tôi chui ra khỏi xe taxi và chạy ra chỗ họ.

“Bố! Con Shoko đây! Bố có nghe thấy con không?” Tôi gào lên.

“Shoko, hãy tha thứ cho Maki. Hãy làm thế vì bố”, bố tôi thì thầm, giọng rất yếu, rồi ông nhắm mắt như đang ngủ.

Đến bệnh viện, bố tôi được đưa thẳng vào khu chăm sóc tăng cường. Bác sĩ không cho chúng tôi vào theo. “Làm ơn đứng đợi ở ngoài này. Ông ấy yếu lắm không nói chuyện được đâu”. Viên bác sĩ đóng cánh cửa lại.

Từ cửa sổ nhỏ trên thân cửa ra vào, chúng tôi có thể nhìn thấy mọi người chạy ngược chạy xuôi. Chị Maki đang ngồi ở khu vực hút thuốc, khóc lóc, “Bố ơi! Bố ơi!”, chân chị ấy run không thể điều khiển nổi.

“Shoko, chị chẳng đem đến cho bố được cái gì ngoài sự lo lắng”, chị ấy nức nở.

“Chị Mako - chan”, tôi thở dài, tựa đầu vào tường cho đến khi ngồi sụp xuống sàn.

Cánh cửa mở ra và một y tá xuất hiện. “Làm ơn vào trong nhanh lên!”, cô ấy gọi. Nhưng khi vừa đi qua cánh cửa, chúng tôi đã nghe thấy một tiếng bíp dài của máy điện tâm đồ và thấy màn hình báo sóng đã thành một đường thẳng. Viên bác sĩ nhìn vào đồng hồ.

“Thời gian mất: 10: 12 phút sáng”

Bố tôi qua đời vào ngày 5 tháng 10 năm 1997, ở tuổi bảy mươi. Bố, với hình xăm Jibo Kannon, đã

gặp lại Mẹ trên thiên đường.

Maki quỳ sụp xuống và bắt đầu nức nở. Còn tôi đứng đó, nước mắt chảy dài chẳng buồn lau.

Thi hài của bố tôi được đưa ra nhà tang lễ. Trông ông chẳng giống với hình ảnh người bố đáng sợ trong mắt tôi ngày trước chút nào. Khuôn mặt ông dịu dàng và thanh thản. Chị Maki chạy về nhà để lấy ảnh và áo kimono tang lễ của chị.

“Bố...” Tôi lấy hai tay ôm lấy khuôn mặt ông và vô tình làm sưng tai phải của ông. Máu ấm vẫn nhỏ giọt ra tay tôi.

Tôi nhớ lại hôm đi từ chợ đêm về nhà trên con phố tràn ánh trăng. Cá vàng đang tung tăng bơi lội trong cái túi nhựa, kẹo tảo ánh lên như những miếng sứ, kẹo bông thì xốp như tuyết - tôi cố lắm mới mang về nhà được cả đồng bánh kẹo trong khi cái dây buộc quả bóng tuột khỏi ngón út. Tôi òa khóc và cố kiềm chân để bắt lại quả bóng hình con thỏ màu đỏ nhưng nó đã bay lên trời đêm, bập bênh trên cao như thể chào tạm biệt. Quả bóng màu đỏ sẽ bay đi đâu, tôi tự hỏi?

Tôi mặc bộ kimono tang lễ vào và bắt đầu rung chiếc chuông nhỏ bên cạnh quan tài của bố tôi, cầu mong ông tìm thấy đường lên thiên đàng anh lành. Những âm thanh vang vọng trong căn phòng im ắng, gọi nhớ tới tiếng chuông bé xíu của chiếc bùa bố mua cho tôi dịp năm mới đã xa lắc lư.

“Chị cũng rung chuông một lúc”, Maki quỳ lên trên chiếc đệm bên cạnh tôi và bắt đầu rung chuông.

“Em có muốn ăn gì không?” Anh Daiki đặt một chiếc túi có những nắm cơm nắm sẵn mua từ cửa hàng lên một góc bàn thờ.

“Chị Shoko...”, Na - chan vùi mặt vào vạt áo của tôi.

Khi tôi nhai chút cơm nắm, nó có vị mặn của nước mắt.

Itchan và bố mẹ anh ta cũng đến dự đám tang. Họ cúi người và gửi lời chia buồn theo kiểu rất xã giao. Khi họ chuẩn bị thắp hương thì tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi đứng lên.

“Các người làm cái quái gì ở đây?”

“Shoko, dừng lại”, chị Maki nói.

“Chị im đi”

“Shoko, chị đừng cẩu”, Na-chan đi đến và cố giữ tôi lại.

“Ôi, Na - chan...”, tôi xoa lưng em, tay tôi run lên. Đúng lúc đó, Taka đi mua giấy viết và phong bì về, anh đưa chúng cho tôi kèm theo một cây bút bi. Tôi viết cho bố tôi một bức thư, nhét nó vào trong phong bì kèm theo chiếc bùa nhỏ và cái chuông của nó. Rồi tôi đặt bức thư và một bông hoa nhỏ vào quan tài của bố. Tôi nắm tay ông lần cuối, bây giờ nó đã lạnh cứng.

Khói từ tro hỏa táng của bố trộn lẫn với mưa mùa thu và biến mất trên nền trời xanh xám âm u. Tôi không thể nói đó là nước mắt hay mưa đang tuôn chảy xuống mặt tôi.

Ở đài hỏa táng, tôi kinh tởm nhìn Itchan lấy đũa và nhặt gắp xương của bố tôi.

“Dừng lại! Tôi không muốn anh chạm vào bố tôi”

“Shoko, làm sao em dám nói thế với chồng chị!”, Maki đập mạnh vào vai tôi.

“Tôi không quan tâm anh ta là thằng đ. nào”

“Ngừng lại”, đột nhiên Taka la lên và lần đầu tiên, tát vào mặt tôi.

Tôi nổi khùng lên. “Không cần ai phải dạy tôi làm gì! Ba người các người - cút ngay khỏi chỗ này!”. Áp úng nói lời xin lỗi, Itchan và bố mẹ anh ta vội vã cúi người chào rồi đi khỏi đài hỏa táng. Daki, Maki, Na-chan, Taka và tôi thu nhặt những mảnh xương còn lại và đặt nó vào trong một chiếc bình đựng tro.

Maki mang chiếc bình về nhà, nước mắt rơi làm ẩm cả bình tro.

CHƯƠNG IX: NHỮNG NGẢ ĐƯỜNG LI BIỆT

Rốt cuộc, bố tôi mất đi cũng làm cho chị Maki tỉnh ngộ, và chị đã nộp đơn ly dị. Chị ấy lại làm công việc của một tiếp viên và dần quen với thực tế mình đang phải nuôi con một mình. Chị Maki còn lập kế hoạch trả tiền hàng tháng để trả hết món nợ của Itchan để lại. Chẳng có gì ngạc nhiên, Itchan và bố mẹ anh ta biến mất hút cùng với số tiền mà bố tôi, Taka và tôi cho họ vay, mà chúng tôi cũng chẳng bao giờ nghe thấy thông tin về họ nữa.

Cái chết của bố tôi không làm tôi bị ảnh hưởng nhiều như với mẹ. Nó có làm tôi uể oải hơn trước rất nhiều nhưng tôi nghĩ mình phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Thậm chí ngay cả vào ngày nghỉ tôi cũng sắp xếp đi gặp các khách hàng, rồi ăn tối. Tôi hầu như không liên hệ với Taka thêm lần nào nữa. Thời gian tôi dành hết cho công việc. Có vài thứ quan trọng mà tôi cần phải mua, và lần đầu tiên trong đời, ở tuổi ba mươi, tôi lập cho mình một tài khoản tiết kiệm.

Một hôm tôi nhận được một bức thư có kèm ảnh của anh Daiki. Anh đã ra nước ngoài làm việc, trong thư anh viết anh đã gặp một người và sắp làm đám cưới. Bức ảnh chụp hai người đều tươi cười, nét mặt của cô gái hơi giống mẹ tôi chút xíu. Anh ấy có vẻ hạnh phúc không ngờ. Anh làm tôi thấy không thể hạnh phúc hơn.

Tôi đặt bức thư lên trước bàn thờ Bố và Mẹ. Tôi nhìn ảnh của hai người và hình như, tôi thấy cả hai cũng đang nở nụ cười.

Mama- san ở câu lạc bộ tôi làm việc mua cho tôi một bộ quần áo nhân dịp sinh nhật lần thứ ba mươi mốt của tôi. Dĩ nhiên, bà ấy thấy tôi chẳng bao giờ mặc đồ ngắn, thậm chí ngay giữa mùa hè (phải biết là bà này rất sắc sảo, có lẽ bà ấy đoán ra là tôi có hình xăm), và bà ấy chọn cho tôi một bộ quần áo dài tay, màu hồng rất sốc. Nó rất hoàn hảo. Khi chúng tôi rời khỏi cửa hàng, bà ấy cười và thì thầm về rất bí mật, “Cô sắp thành “tay kiếm” số một rồi. Chỉ cần cố chút nữa thôi”

Tôi không phải là người duy nhất làm việc chăm chỉ - chị Maki cũng lao đi hùng hục kiếm tiền. Lần đầu tiên trong cuộc đời, chị ấy ngừng dựa dẫm vào đàn ông, và kết quả là đã khám phá ra năng lực của chính bản thân. Chỉ trong một thời gian ngắn, chị ấy đã trở thành tiếp viên hút khách nhất ở quán bar nơi chị làm việc. Maki cứng cỏi một cách đáng ngạc nhiên, khi những kẻ rồi hơi đặt điều ác ý, nó chỉ làm dậy lên bản năng phản kháng của chị Maki mà thôi. Chị ấy nghiêng răng kèn kẹt và thề sẽ làm cho bọn họ phải nhận ra sai lầm.

Tôi hỏi chị xem chị có đang hò hẹn với ai không. “Bây giờ muốn tìm một người đàn ông tử tế chẳng dễ đâu”, chị ẩy nhún vai. “Còn em thì sao?”

“Em đang bận ngập đầu”

“Nói thật đi, có phải em vẫn còn lưu luyến Taka, đúng không?”

“Thôi đi”

“Shoko, chị xin lỗi. Nếu chị chia tay với Itchan sớm hơn, có lẽ mọi chuyện đã chẳng rối tung lên với hai em như thế”

“Không, đó thật sự không phải lỗi của chị. Đó là do em..”

“Bây giờ cả hai chúng ta đều đang tìm kiếm hạnh phúc”

“Đúng”

“Sắp tới chị sẽ kiếm cho mình một anh tốt tốt”. Trông Maki có vẻ quả quyết.

“Ha. Đó là vấn đề thời gian”

“Này, nhìn xem ai đang nói. Không phải em mới là người có cả đồng hình xăm hoang dại sao?”

“Em tưởng chúng ta đã nhất trí không nói về chuyện này nữa?”

“Chị xin lỗi, nhưng dù cho chúng ta có già đến đâu đi chẳng nữa, chị vẫn cứ thấy lo lắng cho cô em gái nhỏ của chị. Chúng ta không còn bố mẹ lo cho mình nữa rồi”

“Vâng, đúng”, tôi thở dài.

“Shoko, em có nghĩ là em đã làm đúng với Taka không?”

“Có, em chắc chắn”

“Này, em biết không, đừng lo lắng về những hình xăm. Nếu có thằng cha nào cứ kéo nheo vì chuyện này thì thằng cha ấy không xứng đáng đâu”

“Cảm ơn chị”

Giờ đây, Maki thật sự lại giống như người chị gái lớn của tôi.

“Sẽ gặp lại chị sớm”. Tôi gọi khi bắt đầu đi về nhà. Maki đứng và vẫy theo tôi ở trước cửa ra vào cho đến khi tôi đi khuất.

Tôi thiếp ngủ trong nhịp điệu êm ái của con tàu và bản Automatic của Hikaru Utada bật trong máy nghe nhạc Walkman của tôi.

Khi tôi ba mươi hai tuổi, tôi đã có một khoản kha khá tiền ở ngân hàng. Tôi bắt đầu hỏi han hàng xóm để tìm cho bố mẹ tôi một khoảnh đất để yên nghỉ. Đất không thể tin được. Tôi thấy trên Internet có rao bán một mảnh khá đẹp nhưng tôi không đủ tiền. Dù vậy, tôi vẫn không nản chí. Không biết bằng cách nào, tôi đã tìm được cho bố mẹ tôi một khoảnh đất, và nó cũng khá gần nhà tôi.

Na - chan gọi cho tôi.

“Chị Shoko, em có thể đến thăm chị vào ngày mai không?”

“Chắc chắn rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Bạn trai em hỏi cưới em, và anh ấy nói anh ấy muốn đến xin phép, nhưng bố mẹ thì đã mất rồi... Vậy nên em nói với anh ấy là không cần phải theo nghi thức, nhưng anh ấy vẫn khẳng khái...”

Xem ra em tôi đã tìm được cho mình một cậu trai thật tốt và lịch sự. Và khi tôi gặp cậu ta, tôi đã không phải thất vọng. Yamamoto làm nghề thiết kế đồ họa, lớn hai Na - chan hai tuổi, đứng đắn và đáng tin cậy. Cậu ta quỳ trước bàn thờ của bố và mẹ tôi, thành kính chấp tay lại, cúi xuống và bằng một giọng rất trang trọng thông báo về lễ đính hôn của hai đứa. Tay trái của mỗi đứa đều có một chiếc nhẫn, trông cả hai rạng ngời hạnh phúc. Sau khi chúng tôi ăn tối xong, cậu ta ý tứ nhận thấy Na - chan và tôi đã lâu không được gặp nhau nên mở máy tính xách tay ra làm việc trong khi hai chúng tôi trò chuyện. Trước khi chúng tôi đi ngủ, cậu ấy còn thắp hương và cảm ơn bố mẹ tôi lần nữa. Tôi biết không cần phải lo lắng gì thêm cho Na - chan.

Sáng hôm sau, trước khi về, Yamamoto tiến ra chỗ tôi và nói: “Cảm ơn chị vì mọi thứ. Thỉnh thoảng chị hãy xuống chơi với bọn em ở Hiroshima nhé”

“Cảm ơn em. Hãy chăm sóc em gái chị”

“Em sẽ làm như thế”

“Shoko, chị cũng giữ sức khỏe nhé. Đừng ốm, được không?”

Tôi không thể tin là em gái tôi bây giờ còn lo lắng cho sức khỏe của chị nó. Em tôi đã trưởng thành từ lúc nào mà tôi không nhận ra. Tôi thở một hơi dài, lòng khuây khỏa.

Hai em đi rồi, tôi vào nhà nằm trên ghế sofa. Đây là một trong số hiếm hoi những ngày tôi được nghỉ ngơi, và tôi chìm vào giấc ngủ. Tôi bị đánh thức bởi tiếng còi xe ở dưới phố. Tôi chạy ra mở cửa sổ và nhìn xuống. Ở đó có một chiếc Infiniti màu đen đang đậu bên ngoài mà tôi không nhận ra. Tôi rời khỏi cửa sổ thì nghe thấy tiếng gọi, “Này, Shoko”

“Taka?”

“Chờ em một phút”, tôi vội vã chạy xuống cầu thang.

“Anh biết là hơi muộn, nhưng chúc mừng sinh nhật em”. Anh đưa tôi một quyển sổ tiết kiệm. Khi tôi nhìn vào, đó là một tài khoản trị giá 500,000 yên đề tên tôi.

“Để mua đất xây mộ”, anh nói.

“Làm sao anh biết chuyện này?”

“Anh biết em đủ nhiều để hiểu em đang nghĩ gì. Tin anh đi”

“Nhưng anh có chắc không?”

“Đây là việc duy nhất anh nghĩ anh có thể làm cho em”

“Em nghe nói anh đã có bạn gái, em...”

Anh cắt lời tôi, “Anh muốn làm việc này vì em. Anh đã hứa với bố em là sẽ làm cho em hạnh phúc, mà anh không làm được”

“Anh đang nói gì vậy? Lúc nào anh cũng tốt với em”

“Và bố em thì giống như bố ruột anh vậy. Cảm lấy đi”

“Cảm ơn anh, Taka”

“Đừng làm việc vất vả quá”

“Em hứa”

“Và đừng xiêu lòng với những gã vớ vẩn nữa, nghe chưa?” anh cười.

“À, em phải lòng thường xuyên đến mức nó đúng là mối nguy hiểm. Nhưng không, em sẽ không bao giờ làm thế nữa đâu”, tôi trả lời, và cũng cười.

“Hứa nhé?”

Giống như lúc nhận lời cầu hôn của anh, tôi nhìn thẳng vào mắt Taka và gật đầu. Taka chưa một lần nào nói yêu tôi, nhưng anh luôn ở bên tôi. Bây giờ, anh đã có một cuộc sống mới, chúng tôi không thể nào quay lại. Và tôi cũng phải tiến lên phía trước. Đây là lúc chúng tôi phải tự tìm lấy con đường đi riêng của mình.

Anh Daiki cũng góp tiền vào để mua đất xây mộ, chúng tôi đã mua được một mảnh đất trong đền thờ, nơi chôn cất vị samurai thời Edo, Kagemoto Toyama. Bố tôi đã luôn thích xem chương trình tivi dài kỳ *Toyama no Kinsan*, dựa trên câu chuyện đời của Toyama, nên chúng tôi đoán ông sẽ hạnh phúc khi được nằm yên nghỉ ở đây. Nếu ông đã mỉm cười, thế nào mẹ tôi cũng sẽ an lòng nằm cạnh bên ông.

Có sương giá trong không khí, ngày cũng như ngăn lại khi chúng tôi đặt phần tro xương của bố mẹ tôi nằm lại nơi này. Bầu trời tối hôm đó, những đám mây mỏng giăng trên Tokyo rực rỡ sắc hồng chói lọi. Nó làm tôi nhớ đến cây anh đào nở hoa trong sân nhà, và như thể bỗng nhiên tôi thấy lại khuôn mặt tươi cười của Mẹ. Nếu tôi thở thật sâu và nhắm mắt lại, quá khứ tốt đẹp lại ủa về.

Bàn tay của mẹ thật ấm áp. Tôi đã nắm tay mẹ tôi và hạnh phúc đi bên cạnh bà. Mong ước của tôi là Bố và Mẹ sẽ thật thoải mái và hạnh phúc ở nơi đây, bên nhau, và rằng họ sẽ được thưởng thức cảnh anh đào nở hoa trong mùa xuân. Đã chín năm kể từ lúc mẹ tôi mất, và với bố tôi là ba năm. Tôi nhìn lại quãng đời mình đã đi qua và vai trò của bố mẹ tôi. Tôi châm một ngọn nến lên mộ họ, ngọn lửa bị nhòe đi vì nước mắt tôi rơi xuống. Khi bị gió thổi, ngọn lửa trông giống như những con đom đóm trên sông tôi đã nhìn thấy khi còn bé. Bố mẹ chẳng để lại gì cho tôi, ngoài những ký ức, nhưng với tôi nó quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời. Đã quá muộn để có thể trở thành một người con gái ngoan, nhưng ít ra thì khi mua được cho bố mẹ tôi một mảnh đất, tôi cũng có thể ở gần bên họ và họ, lại được ở bên nhau, mãi mãi. Tôi hy vọng bố tôi, đã tìm thấy sự bình yên và thanh thản để đọc bức thư cuối cùng tôi gửi cho ông.

Bố kính yêu!

Con đã luôn luôn yêu bố. Nhưng mỗi lần con nhìn thấy bố say xỉn trở về nhà, tay trong tay với mấy nữ tiếp viên, con đã không chịu được. Con đã lo sợ bố có thể bỏ rơi chúng con và ra đi với mấy người phụ nữ đó. Và con cũng tin chắc nếu bố ra đi, thì Mẹ cũng sẽ bỏ chúng con mà đi nốt. Bởi vì con đã luôn lo lắng nếu chuyện đó xảy ra, và bởi vì con không muốn làm cho bố đau giận, con đã làm mọi việc để nhìn bố luôn thật tốt khi con còn nhỏ. Con không muốn mất bố.

Cuối cùng, chúng ta đã mất ngôi nhà và mọi thứ ở trong đó, giấc mơ của Mẹ về việc mua một ngôi nhà mới cho tất cả chúng ta cùng sống không bao giờ thành hiện thực nữa rồi. Con đã thật sự mong muốn giúp đỡ bố mẹ, nhưng con không thể. Thậm chí, con cũng không sao giữ lời hứa với bố rằng không chia tay với Taka. Con xin lỗi vì đã là một đứa con gái thật vô ơn. Bố hãy làm ơn tha lỗi cho con, bố nhé, tất cả. Con đưa lại cho bố chiếc bùa bố đã mua cho con nhiều năm về trước. Đây là thứ duy nhất con còn giữ được từ khi con còn bé. Con muốn bố nhận nó để luôn nhớ về con. Con biết bố mẹ sẽ luôn dõi theo bọn con từ trên thiên đường. Bố nói với mẹ dùm con là con yêu mẹ, nhé?

Shoko.

Vào ngày sinh nhật lần thứ ba mươi ba, một bưu kiện được chuyển đến, từ chị Maki. Tôi tháo chiếc nơ đỏ và bóc lớp giấy gói ra. Tôi thấy một chiếc khăn len cashmere màu be và một bức thư của Bố. Trước khi mất, ông đã đưa nó cho chị Maki và dặn dò gửi nó lại cho tôi khi nào tôi đã bình tâm lại và ổn định cuộc sống.

Con gái Shoko thân yêu!

Ngay từ lúc con còn nhỏ, con đã là một đứa trẻ thật tốt và dịu dàng. Con là người luôn chăm sóc cho vật nuôi trong nhà mình. Bố lúc nào cũng thấy cảm động mỗi khi nghĩ rằng con đã có một trái tim nhân hậu. Bố rất mong gặp lại Taka một lần nữa và nói với nó hãy chăm sóc cho con thật tốt, nhưng dường như bố không còn cơ hội. Trong mắt bố, con luôn tốt đẹp như khi con còn bé. Nhưng sức khỏe của con làm bố lo lắng. Hãy biết lo cho bản thân mình nhiều vào và đừng làm việc gì quá sức. Đây có thể là những lời cuối cùng bố nói với con, Shoko ạ, và hãy tiếp tục tin tưởng vào chính con.

Bố.

Với tôi, nó như thể một bức thư trả lời được gửi từ thiên đường. Và cũng chính lúc đó, tôi đã nhận ra rằng ngay từ trong tiềm thức tôi cũng đã tìm hình ảnh của cha tôi trong những người đàn ông tôi yêu. Tôi dừng đọc lại bức thư của bố, gấp nó lại như cũ và đặt nó vào trong chiếc phong bì trắng của nó. Tôi quyết định đã đến lúc phải rời bỏ công việc của một tiếp viên.

Mama - san chấp thuận lời xin phép miệng của tôi, và tôi thu xếp mọi thứ rất nhanh chóng. Tôi đã gần như trở thành tiếp viên số một, tôi cũng may mắn có một khách hàng thường xuyên là một luật sư tiêu tiền như nước, và nhờ có ông ta, tôi đã đem về cho câu lạc bộ một khoản tiền khá lớn.

Ngày cuối cùng tôi làm việc ở câu lạc bộ cũng là ngày đầu tiên các cây anh đào bắt đầu nở hoa, kéo theo bao nhiêu kỷ niệm thân thương. Gần như tất cả các khách quen của tôi đều đến, và những ai không thể đến thì gửi hoa. Lương thì đến tận ngày mùng mười tháng sau mới được lĩnh nên tôi cũng không biết phải làm gì. Nhưng có một điều tôi biết là tôi đã làm việc hết sức mình, tôi rời đi cũng không có gì hối tiếc. Khi chuẩn bị ra về, tôi cầm từng bó hoa lên xem và đọc các tấm thiệp. Thật thú vị khi đọc những lời tử tế như thế từ các khách hàng. Thậm chí, có một cái là của Taka.

Chúc mừng em vì tất cả những việc khó khăn em đã làm. Anh chúc em may mắn tìm thấy con đường mới cho mình.

Tôi chỉ mang duy nhất bó hoa của anh về nhà.

“Hãy giữ những bó hoa này lại cho câu lạc bộ. Tôi chỉ mang các tấm thiệp về thôi”

“Chúng tôi sẵn lòng, nhưng cô có chắc là không muốn mang chúng về không?” Mama- san hỏi.

“Vâng. Bà không ngại giữ các bó hoa chứ, đúng không?”

“Đúng, cô nói đúng. Nếu cô định mang hết số hoa này về nhà, trông cái xe taxi chẳng khác gì cái xe tải chở hoa.”, một anh trong số những người phục vụ nói. Tất cả những người khác đều cười ầm lên. \

“Cảm ơn mọi người vì tất cả. Thật là vui”, tôi nói.

“Có gì vui hơn là tiền trả tháng sau của cô”, Mama - san nói, uốn cong đôi môi tô đỏ choét của bà ta thành một nụ cười. Rồi bà ta hỏi bằng giọng rất gợi cảm, “Vì hôm nay là ngày cuối cùng ở đây, Shoko - chan, chúng ta sẽ đi đến trung tâm chơi chứ?”

Tôi lịch sự từ chối và gọi một chiếc taxi. Trên đường về nhà, tôi gọi di động cho Taka.

“Cảm ơn anh vì bó hoa”

“Bây giờ em sẽ làm gì?”

“Ừm, đầu tiên em sẽ kiếm một việc làm theo ngày. Rồi sau đó em sẽ làm cái việc mà em thích từ lúc còn bé. Em sẽ cố gắng thành một nhà văn”

“Em, nhà văn?” Taka bắt đầu phá lên cười

“Em biết thế nào anh cũng thấy hài hước. Nhưng em nghiêm túc đây”

“Anh hiểu. Thế em không lo lắng vì ở một mình đấy chứ?”

“Không”

“Kể cả nếu mọi việc quá khó khăn, đừng để nó đánh quỵ em, được không?”

“Em sẽ không để thế đâu”

“Bảo trọng nhé”

“Tạm biệt anh, Taka”

Tôi bấm mấy nút trên điện thoại, và một thông điệp xuất hiện trên màn hình.

Xóa liên lạc?

Tôi bấm *đồng ý*.

Liên lạc đã bị xóa

“Xin lỗi, anh có thể cho tôi xuống đây không?”

Lái xe taxi rất ngạc nhiên: “Cô chắc chứ, thưa cô? Đường vẫn còn dài lắm mà”

“Tôi thấy thích đi bộ”

\\”Ok”, anh ta tắt đồng hồ tính cây số. “Chúc cô ngủ ngon”

Tôi đưa cho anh ta tiền phí.

“Cô có cần biên lai không?”

“Không. Cảm ơn”

Tôi rời xe rồi bắt đầu đi bộ về nhà, tay cầm theo bó hoa.

Meo!

Giữa những tiếng kêu lộc cộc đau thương của đôi giày cao gót, tôi nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của một con mèo con. Tôi thờ thần một lúc để tìm xem tiếng kêu đó phát ra từ đâu.

Meo!

Tôi vẫn nghe thấy tiếng kêu, nhưng chẳng thấy con mèo đâu. Rồi tôi nghe thấy một tiếng loạt xoạt. Dưới đường ống thoát nước mưa phía bên kia con đường có một đống những túi rác. Tôi tìm thấy con mèo nằm ở một trong những cái túi đó. Nó gãy giò xương và dính đầy bùn.

“Tội nghiệp quá. Một mình ở một nơi như thế này. Này, có tao đây rồi. Mày có muốn đến ở với tao không?”

Meo!

“Chúng ta sẽ đặt cho mày một cái tên thật đẹp”

Mặt trăng tròn vành vạnh tỏa sáng trên bầu trời đêm khi tôi ôm chú mèo nhỏ vào ngực.

Tôi cứ nghĩ mãi về mặt trăng. Làm thế nào mà nó cứ đầy rồi lại khuyết, giống như cuộc sống của tôi, lúc thăng lúc trầm. Tôi thích cái ý nghĩ rằng mình đã sinh ra vào lúc trăng non. Và rồi, những tháng ngày thất thường khi tôi đang tìm kiếm tình yêu, tôi đoán lúc đó trăng lưỡi liềm. Còn khi tôi kết hôn, trăng tròn một nửa. Bây giờ tôi sống một mình, tôi liệu có thấy được trăng đầy hay không? Liệu rồi tôi có vượt qua được những điểm yếu của bản thân và trưởng thành lên? Tôi đang chờ mong một con đường đi mới, nhưng nếu đó lại là đường cùng? Tôi nghĩ tôi sẽ được hồi sinh dưới một mặt trăng non.

Bất cứ chuyện gì xảy ra, bất kỳ nơi nào tôi đến, trăng vẫn cứ mỉm cười dịu dàng với tôi, ánh sáng của trăng vỗ về tôi dịu dàng như tình yêu của mẹ. Nó không thể là dối trá hay giả mạo. Cũng không có cách nào để quay trở lại ngày xưa, ngày mà tôi còn không thể nhìn thẳng vào mắt bố. Nhưng sẽ đến một ngày

tôi chắc, mình sẽ gặp được người luôn quan tâm đến tôi, để với họ tôi là số một. Ngày đó, ánh trăng sẽ lại chiếu rọi rõ, tôi biết thế.

Vào ngày mùng mười của tháng sau, tôi đến chỗ Mama - san để lấy nốt số tiền lương.

“Làm tốt lắm. Cô là số một đấy”

Tôi đưa cả hai tay - bàn tay giờ đây không còn lấp lánh những ngón đầy màu sắc - và Mama - san để vào đó một chiếc phong bì. Nó khá nặng, và tôi thấy một cảm giác thỏa mãn, giống như lần đầu tiên trong đời tôi biết đi xe đạp.

Mẹ đứng cách tôi một quãng ngắn, giơ hai tay ra và gọi, “Shoko - chan, lại đây. Đạp ra chỗ mẹ!”

“Shoko, đừng nhìn lại, ok? Bố sẽ đỡ ở đằng sau, và bố muốn con đạp hết sức mình”, bố hướng dẫn cho tôi.

Ghi đông xe cứ lắc lư như điên.

“Cứ đi đi! Đừng nhìn lại. Cố gắng nhìn thẳng đằng trước và đạp đi. Cố lên. Cố lên. Mạnh dạn nào!”

Chiếc xe đã hết chòng trành và vào lúc đó, bố thả tay ra.

“Con đã tự làm được đấy!”

Tôi đạp xe như gió.

Cảm ơn Bố mẹ.

Shoko Tendo, 2004

LỜI CUỐI

Tôi bắt tay viết cuốn sách này vào năm 2002. Tôi một lần nữa lại cô đơn và đang cố gắng tìm ra những điểm mạnh cũng như điểm yếu của bản thân mình, và bận bịu vẽ ra kế hoạch cho tương lai. Đây là thời điểm bước ngoặt đối với cuộc sống của tôi khi tôi quyết định viết những hồi ức của mình và nhìn lại quãng đường tôi đã đi qua.

Tôi trở thành tội phạm tuổi vị thành niên khi mới 12 tuổi, nhanh chóng mắc vào ma túy và tình dục, rồi định lú với hàng loạt những người đàn ông đã lập gia đình. Thật đau đớn, với tôi, khi thăm lại cái quá khứ nhơ nhớp đó. Nhưng mặt khác, việc viết lách rất tự do. Tôi có thể giải phóng mình khỏi những điều quái quỷ đã xâm chiếm đầu óc tôi, để có thể, sau bao nhiêu lâu, lại một lần nữa mỉm cười.

Đã có sự động viên và lòng tốt của rất, rất nhiều người như tôi, những người không thật sự được giáo dục chu đáo, để tôi có thể thỏa nguyện ước mơ trở thành một người - viết. Đã rất nhiều lần, ngôn từ tắc tị, và tôi nản lòng. Cuối cùng, tôi nhận ra rằng, điều quan trọng nhất khi viết hồi ký, không phải là để tô hồng bản thân hay tạo ra một áng văn đẹp, mà là thành thực với bản thân mình. Đó là điều tôi học được từ bức thư của bố mà tôi nhận được sau khi bố mất. Dù vậy, tôi cũng gặp khó khăn khi nhớ lại những sự kiện và gây ra một số khó khăn không nhỏ cho những người có liên quan. Tôi thấy may mắn không thể tin được khi có rất nhiều người đã cho tôi sự động viên và giúp đỡ tôi hoàn thành cuốn sách.

Con người cũ của tôi không chỉ làm tổn hại những người khác về mặt thể chất, mà còn làm họ tổn thương sâu sắc vì những lời nói của mình. Tôi thật sự hối hận vì con người đáng sợ mà tôi đã từng là. Vẫn còn rất nhiều điều tôi chưa biết về cuộc sống, nhưng tôi cho rằng, nỗi đau và sự vui sướng do tình yêu mang lại chính là thứ giúp chúng ta khôn lớn.

Trong lúc chờ đợi, tôi mò mẫm trong cái thế giới thực tại âm u, cố gắng tìm ra nơi tôi đã thuộc về. Thật không dễ khi nói về nơi mà bạn nghĩ rằng bạn ở đó. Ngay cả những người mà cuộc sống của họ được coi như những câu chuyện thành công về sự vượt khó vươn lên thì cũng chưa chắc đã luôn luôn đúng với người khác. Tôi cho rằng những gì họ có ngày hôm nay phải là kết quả của việc họ đã luôn tin vào chính họ.

Không phải vẽ bề ngoài, mà chính là việc cố gắng phát huy những gì tốt nhất bạn có bên trong, mới là điều quan trọng. Tôi không quan tâm nó sẽ mất bao lâu, chừng nào tôi còn tin tưởng vào những điều mình cho là đúng thì tôi chắc hạnh phúc thật sự sẽ đến với tôi. Tôi nghĩ câu trả lời cho câu hỏi tôi phải sống cuộc đời tôi như thế nào luôn nằm bên trong tôi, cái tôi cần là sự trải nghiệm và thực hành. Thành

thật mà nói, tôi nghĩ tôi chưa từng làm điều gì quan trọng hay tốt đẹp trong cuộc đời cho đến tận bây giờ, và nếu như bạn thấy câu chuyện đời tôi quá hời hợt, tôi sẽ không tranh luận về điều đó.

Có rất nhiều điều tôi muốn viết ra đây nhưng không dám. Chỉ cần bạn hiểu những gì tôi đã viết, thế là đủ. Tôi e ngại rằng rất khó để bạn có thể lờ đi những chỗ người viết diễn đạt còn thật nghèo nàn, tôi xin lỗi vì điều đó. Tôi mong muốn một ngày nào đó sẽ trở thành một người viết có khả năng lôi kéo bạn, những độc giả, vào một nhân vật có tính cách độc đáo, đến với những vùng đất bạn chưa từng đặt chân, miêu tả một cách sinh động cho bạn thấy như thể nó đang hiển hiện trước mắt bạn, làm cho trái tim các bạn đập nhanh hơn.

Cuối cùng, tôi muốn gửi lời tri ân từ tận trái tim mình tới tất cả những người đã giúp đỡ tôi xuất bản cuốn sách này, bất cứ ai đã tham gia vào quá trình xuất bản, những người bạn đã giúp tôi nhìn ra điều gì là quan trọng, và các bạn - những độc giả, những người đã lấy quyển sách này ra và đọc nó từ đầu đến cuối. Cảm ơn các bạn vì sự ủng hộ tại thời điểm này và cả cho những kế hoạch tương lai của tôi.

Shoko Tendo.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Yakuza (やくざ hay ヤクザ), thường được biết đến như là *gokudō* (極道), là một danh từ thường được dùng để chỉ tổ chức tội phạm truyền thống ở Nhật Bản. Ngày nay Yakuza là một trong những tổ chức tội phạm lớn nhất thế giới. Do không tìm được từ tương ứng trong tiếng Việt nên người dịch để nguyên.

[2] Tatami, phòng dành cho việc nghỉ ngơi của người Nhật Bản.

[3] Pain thinner: là loại thuốc tẩy thường được dùng trong hội họa, có tác dụng pha loãng màu vẽ. Ở đây, nhân vật chính trong truyện và các bạn đã dùng loại hóa chất này với mục đích như một loại ma túy nhẹ, rẻ tiền. Do không tìm được từ tương ứng về nghĩa, từ đây về sau, người dịch để nguyên là thinner.

[4] mama - san: những người phụ nữ điều hành các câu lạc bộ có các tiếp viên nữ, có thể gọi là má mì.

[5] Jibo Kannon: đức Phật bà Quan Thế Âm với tạo hình một tay bắt quyết, một tay bế một đứa trẻ. Bà tượng trưng cho sự khoan dung, độ lượng và tình yêu. Tượng Phật này rất phổ biến trong văn hóa Nhật Bản.